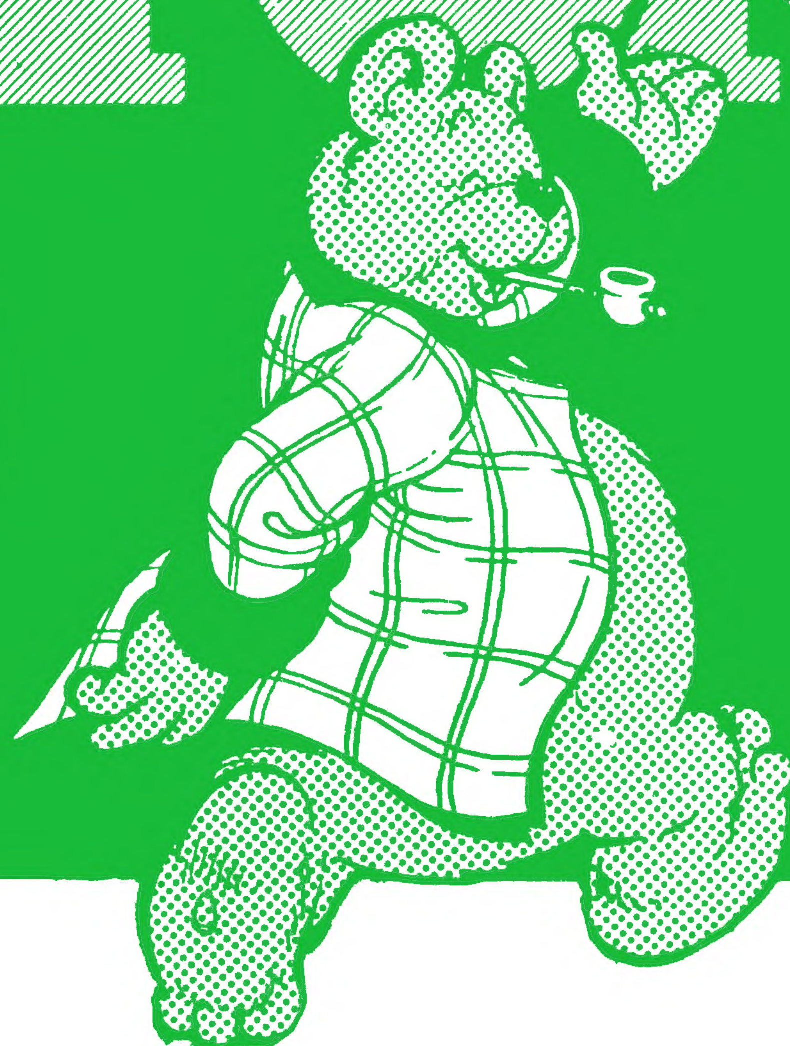
AVONTUREN VAN TOM POES

DOOR

MARTEN TOONDER

MV **47** 1493-1565 De Partenspeler

AVONTUREN VAN
TOM POES

DOOR

MARTEN TOONDER

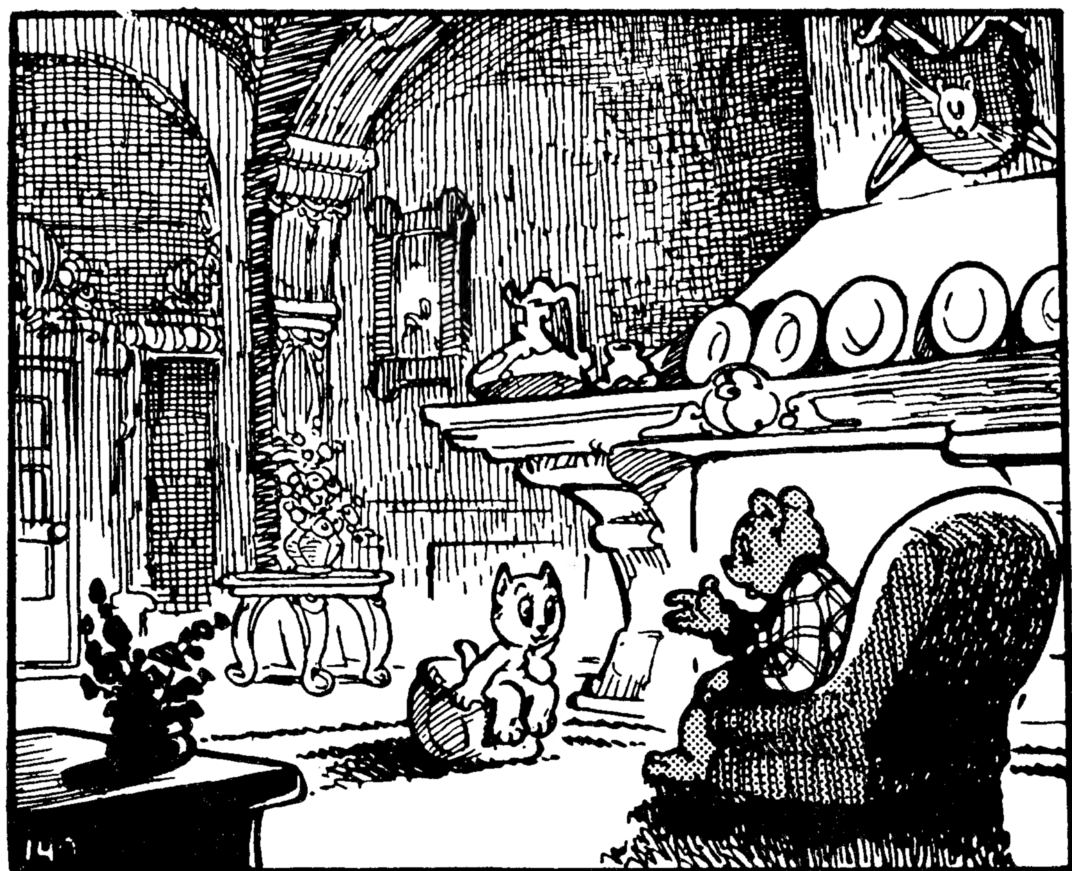
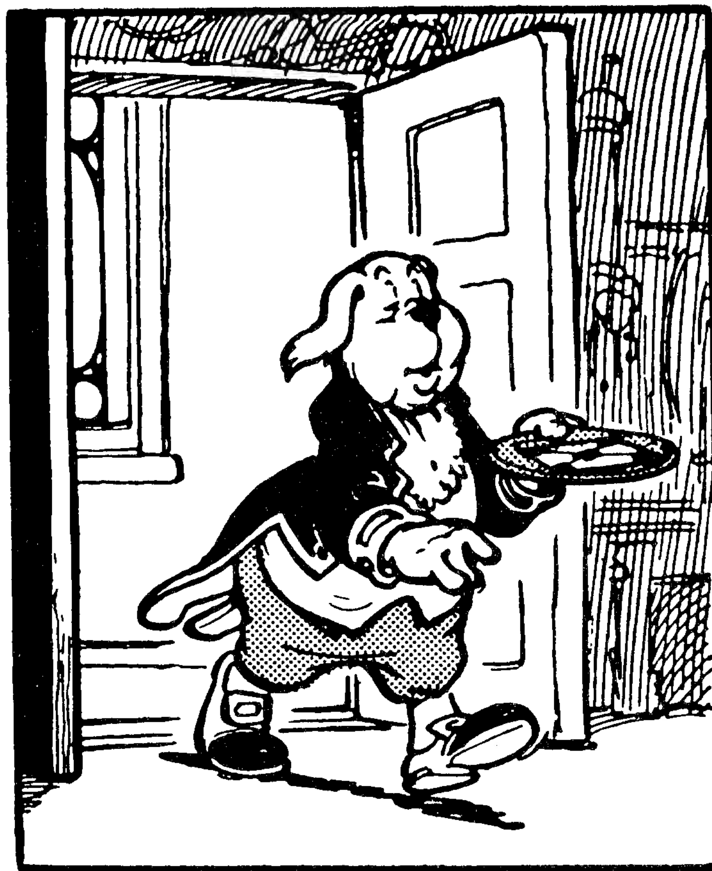
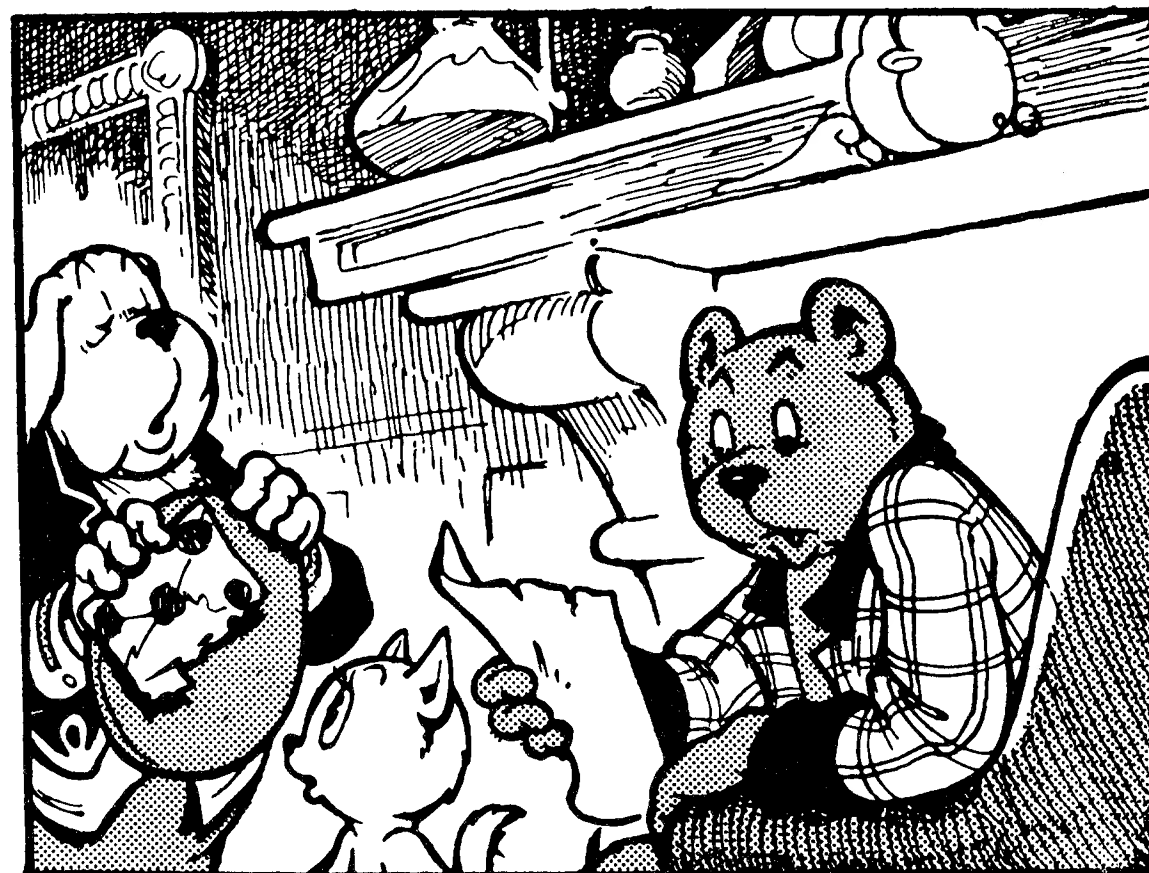
MV **47**	1493-1565	De Partenspeler

1978 De Bezige Bij Amsterdam in samenwerking met Het Stripschap

MV 47 De Partenspeler

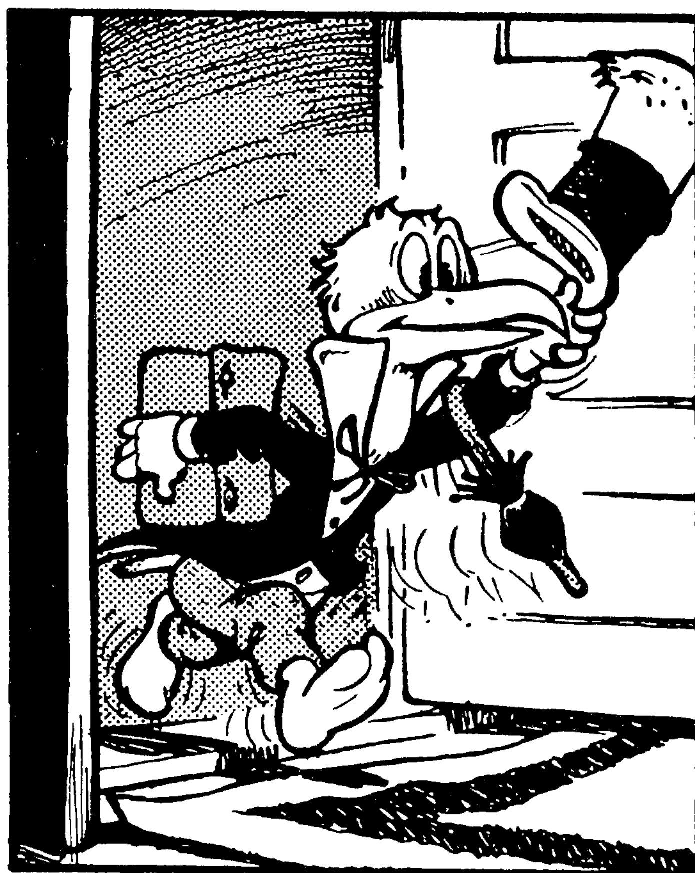
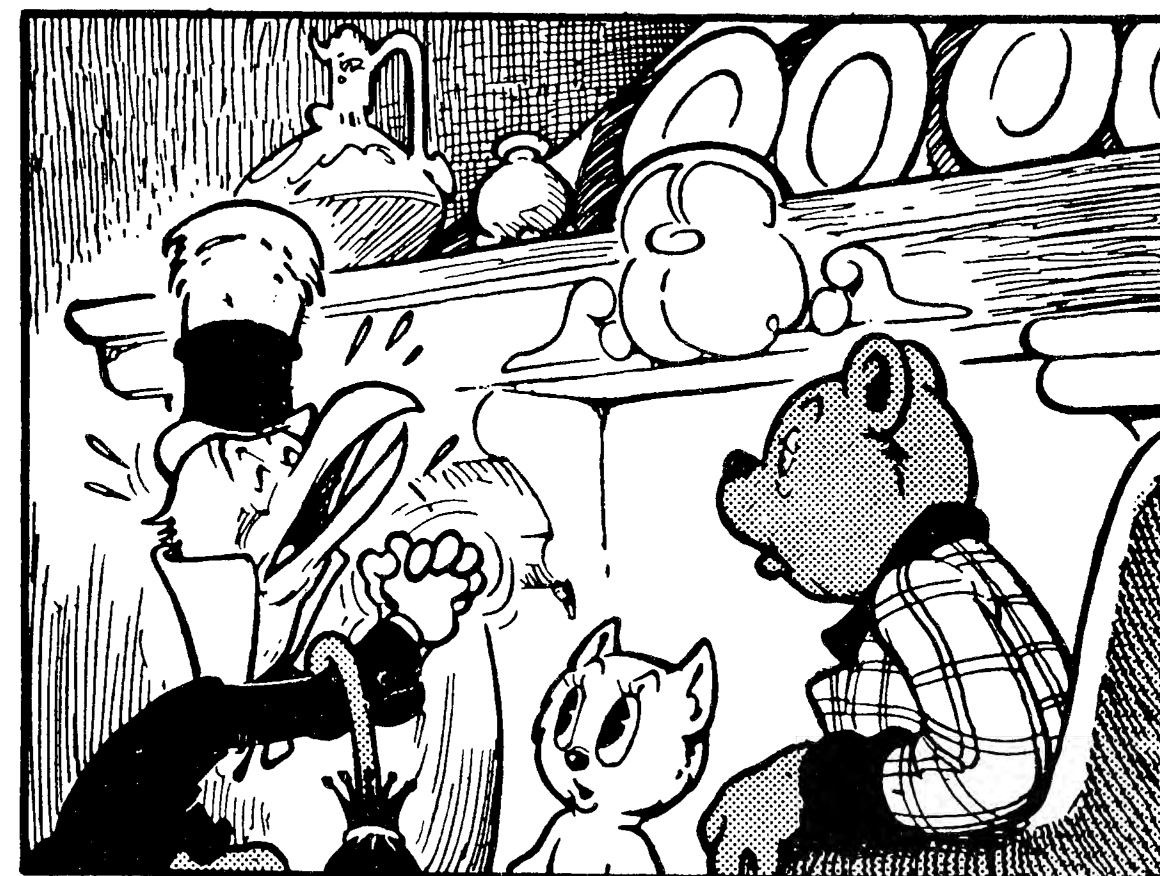
1952 Eerste krantestrippublikatie, dagbladen NRC en de Volkskrant.
ca 1952 Albumuitgave met 13 manko's, De Muinck & Co, Amsterdam.
1953/54 Krantestrip, weekblad Zondagsvriend

Druk Van Boekhoven-Bosch bv, Utrecht
ISBN 90 234 5242 9
Delen 39 & 47 ISBN 90 234 5249 6

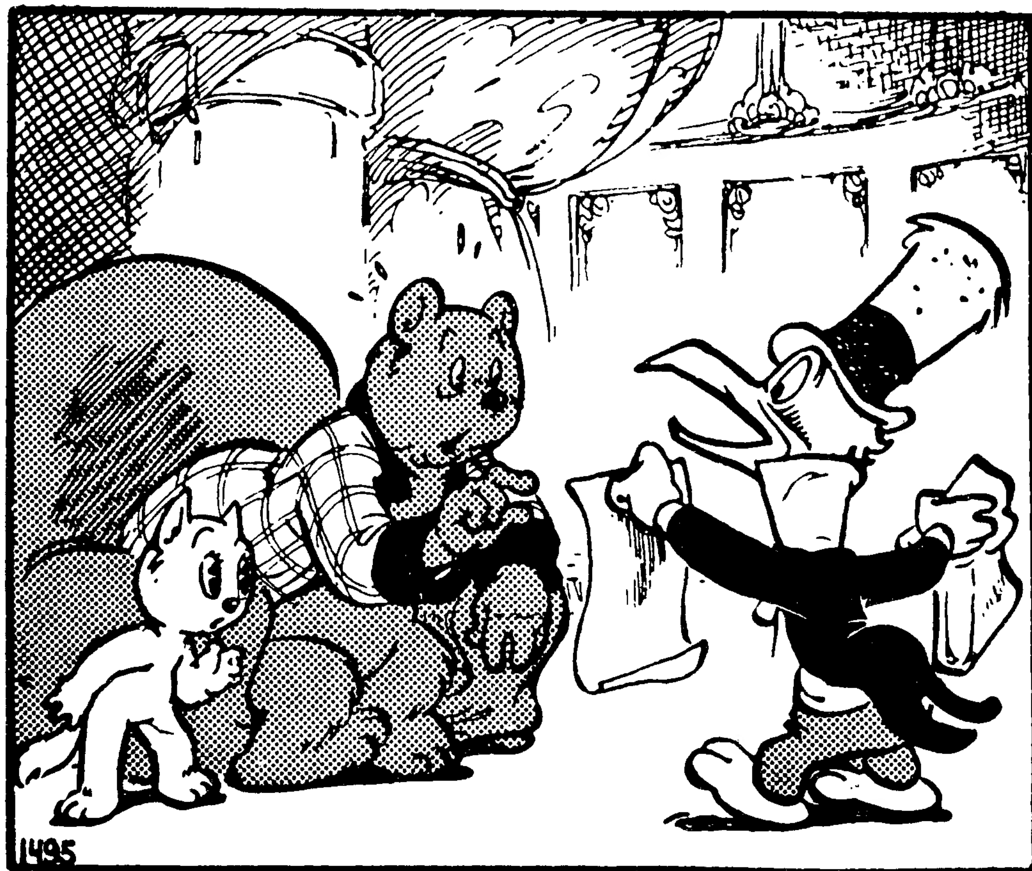

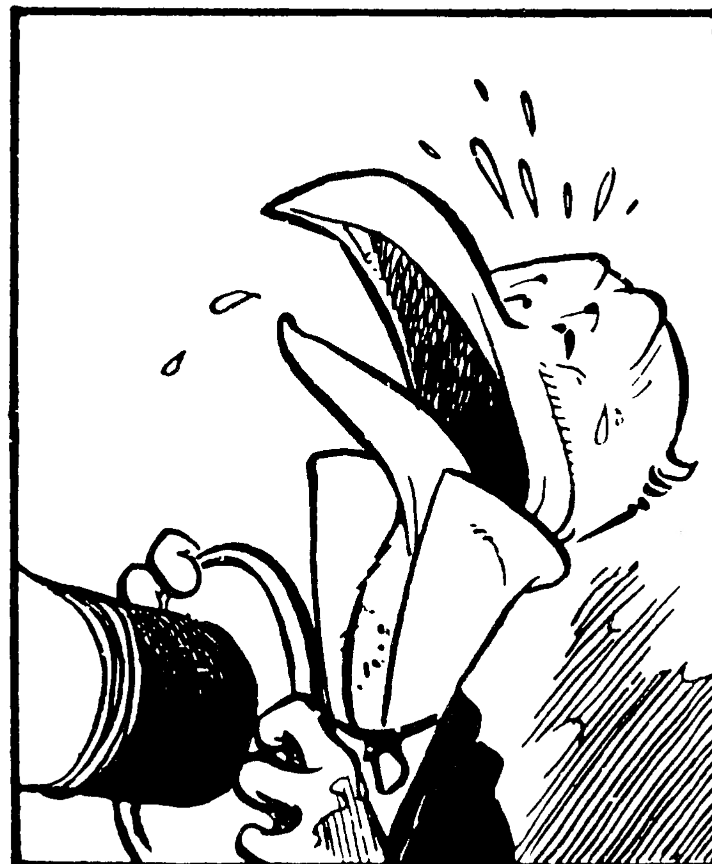
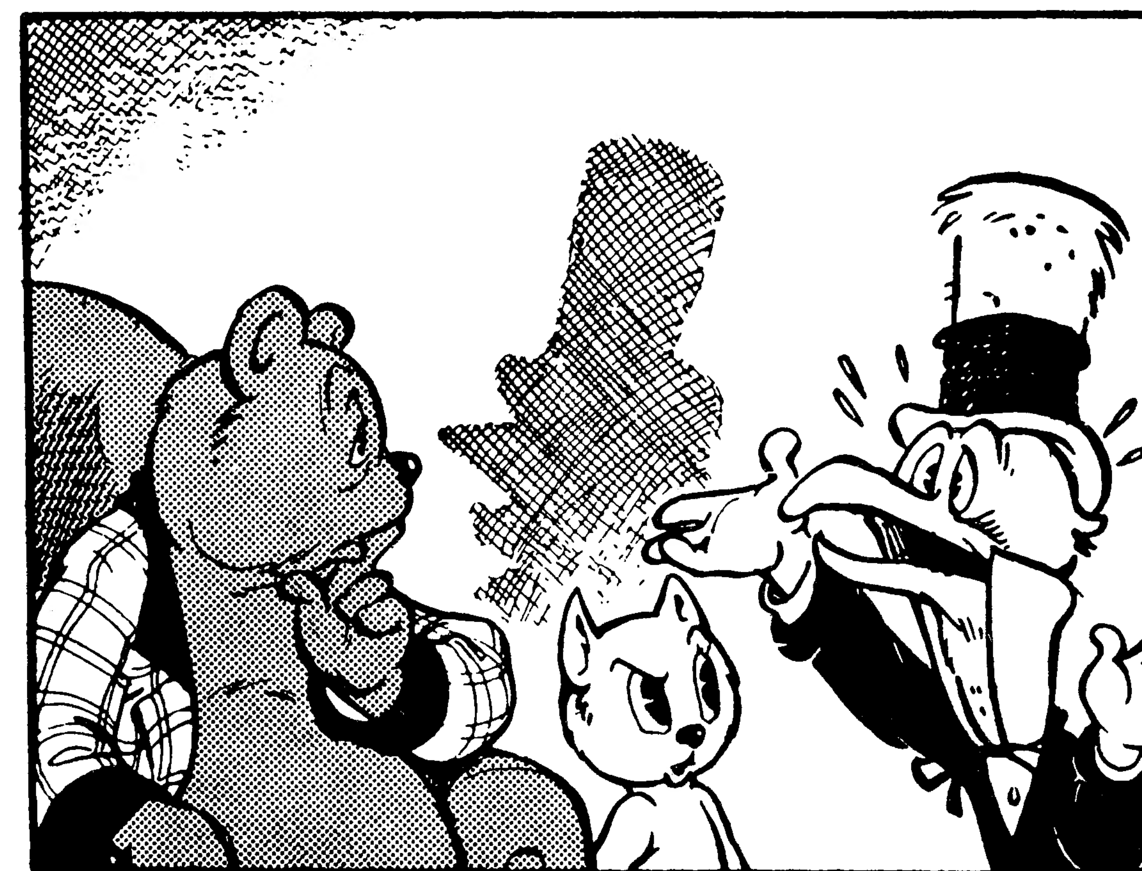
Op een donkere, winderige middag zaten Tom Poes en heer Bommel bij het knappend haardvuur en voerden een kalm en tevreden gesprek.
'Er gaat niets boven het leven van een heer!' zei heer Bommel, die er van hield een opvoedend kantje aan zijn opmerkingen te geven. 'Men zit rustig voor zijn eigen haard en luistert naar het fluiten van de wind in de schoorsteen. Men heeft geen zorgen; er staat geld op de bank en men heeft de tijd om zich over te geven aan mooie, rijke gedachten, als je begrijpt, wat ik bedoel!'
'Hm, ja!' zei Tom Poes. 'Maar als men nu eens géén geld op de bank heeft, heer Ollie?'
'Dan,' hernam heer Bommel, 'gaat men te werk en eh... Nee, kijk, dan doet men als volgt: Men... eh... Ach, wat! Een heer heeft altijd geld! En als hij het niet heeft, dan krijgt hij het toch wel! Dat is nu eenmaal zo!'
Op dat moment trad de bediende Joost binnen met een brief. 'Excuseer, heer Olivier!' sprak de trouwe knecht, 'een aangetekend schrijven, met Uw welnemen!'
Heer Bommel verbrak de zegels en sloeg een blik op het vrijkomende document. 'Wel!' prevelde hij, 'heb ik ooit! Maar dat is toch...! Nee, maar! Hoe is het mogelijk!'
'Wat is er?' vroeg Tom Poes nieuwsgierig. 'Is het erg?'
'Mijn oud-oom Hyacinth is overleden!' zei heer Ollie met gesmoorde stem. 'En hij heeft zijn gehele vermogen aan mij nagelaten, de goeierd! Ach ja, hij was altijd zo attent! Altijd een aardige wens met Nieuwjaar en een pakje tabak op mijn verjaardag... en nu dit weer! Vreselijk aardig!'
De drukkende stilte die inviel werd tenslotte verbroken door Joost. 'Mijn deelnemen met het overlijden van uw oom!' zei de brave bediende op gevoelige toon. 'En mijn felicitaties met uw erfenis, als ik het zo mag uitdrukken!'

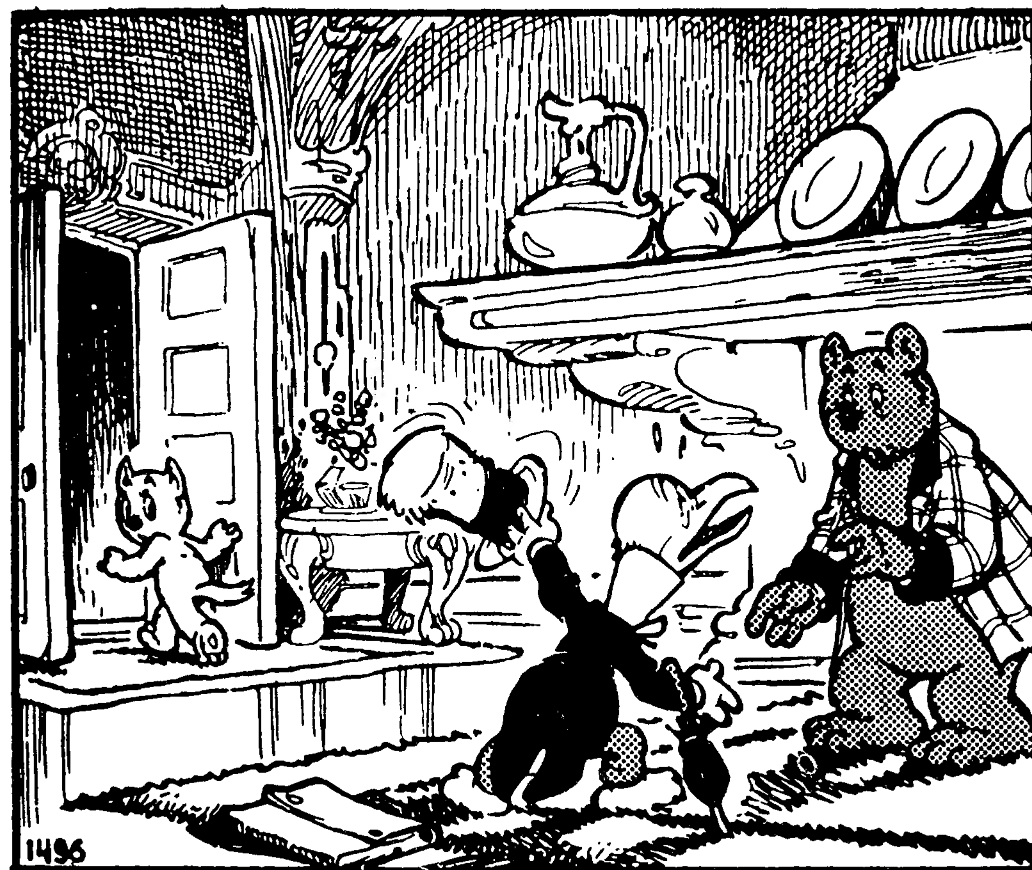

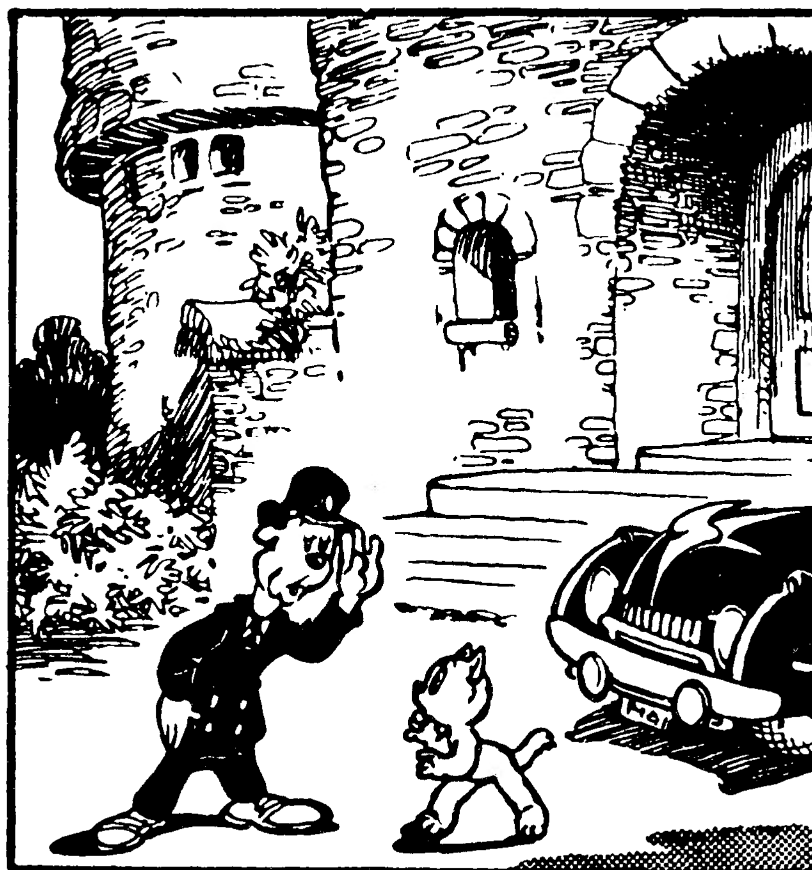
'Stel je voor!' sprak heer Bommel, 'die goeie ouwe oud-oom Hyacinth heeft mij zijn hele vermogen nagelaten, Tom Poes! En als ik zeg: zijn hele vermogen, dan bedoel ik geen paar stuivers! Hij was een heer van stand en na aftrek van de belastingen blijft er toch nog altijd een paar millioen over, als je begrijpt, wat ik bedoel. Ach, geld speelt voor ons, Bommels, geen rol; maar het is toch een aardig gebaar, nietwaar?'
'Excuseer, heer Olivier!' onderbrak de bediende Joost, na een korte klop binnentredend, 'hier is een zekere heer Partenspeler, de zaakwaarnemer van uw oom Hyacinth, als ik het zo uit mag drukken!'
Nu snelde er een druk figuurtje naar binnen, dat een aktentasje onder de arm geklemd hield en dat met een zwaai een hoge cylinderhoed lichtte.
'Goede dag, goede dag!' riep de vreemde. 'Partenspeler is mijn naam, P. Partenspeler. Plooike voor mijn vrienden! Aangenaam! Hoe maakt u het? Ik sta hier voor heer Olivier Bommel, nietwaar? De neef van mijn dierbare werkgever Hyacinth Bommel, als ik het wel heb?'
'Juist!' sprak heer Ollie plechtig. 'Die ben ik, jonge vriend! Ik...'
'Mooi!' riep de zaakwaarnemer. 'Dan ben ik dus terecht! Ter zake!'
Hij zette de tas op de grond, plaatste de hoed op het hoofd om de handen vrij te hebben en barstte toen, tot grote verbazing van heer Bommel en Tom Poes, plotseling in tranen uit.
'Ach! Die goeie ouwe heer Hyacinth!' riep hij aangedaan. 'Hij was mijn beste vriend! De enige vriend, die ik had! Mijn vaderlijke vriend, mag ik wel zeggen! Altijd zo goed en vol begrip. Nooit klopte ik tevergeefs bij hem aan. Altijd stond hij voor me klaar met geld en goede woorden! En nu... Ach... nu sta ik alleen op de wereld! Volgt u me? Helemaal alleen in een vijandige wereld!'

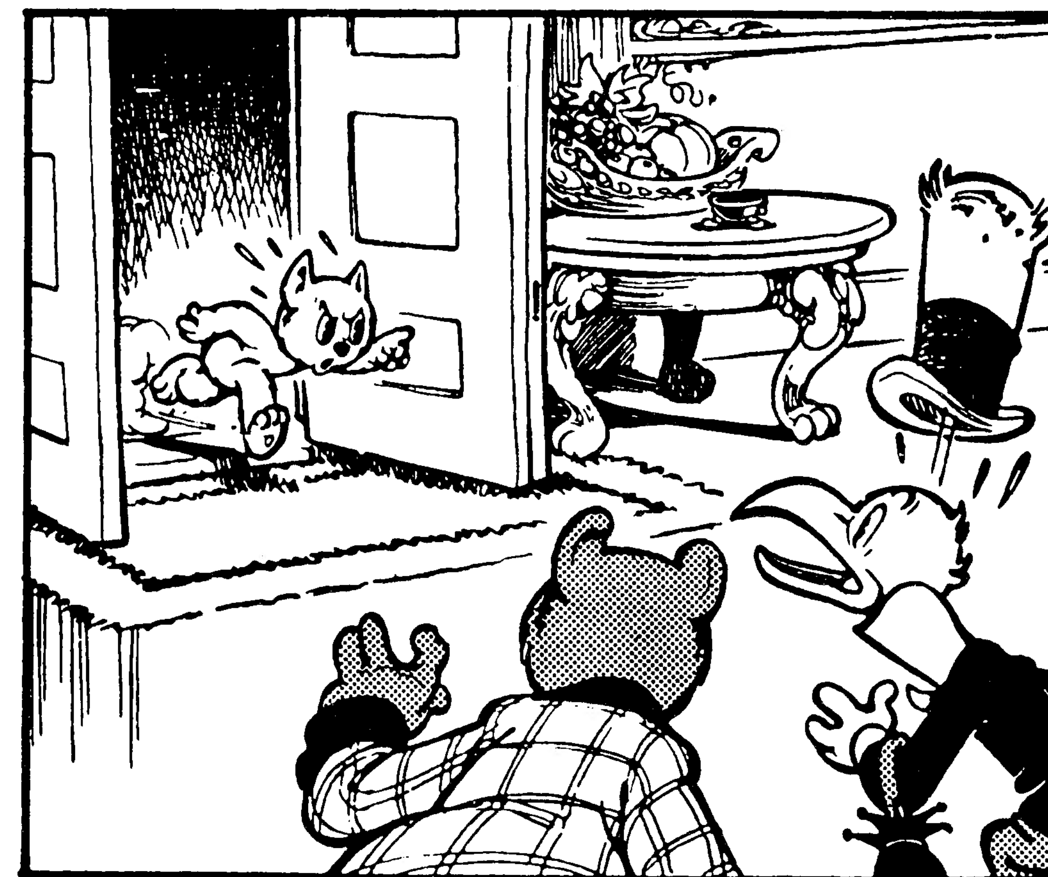

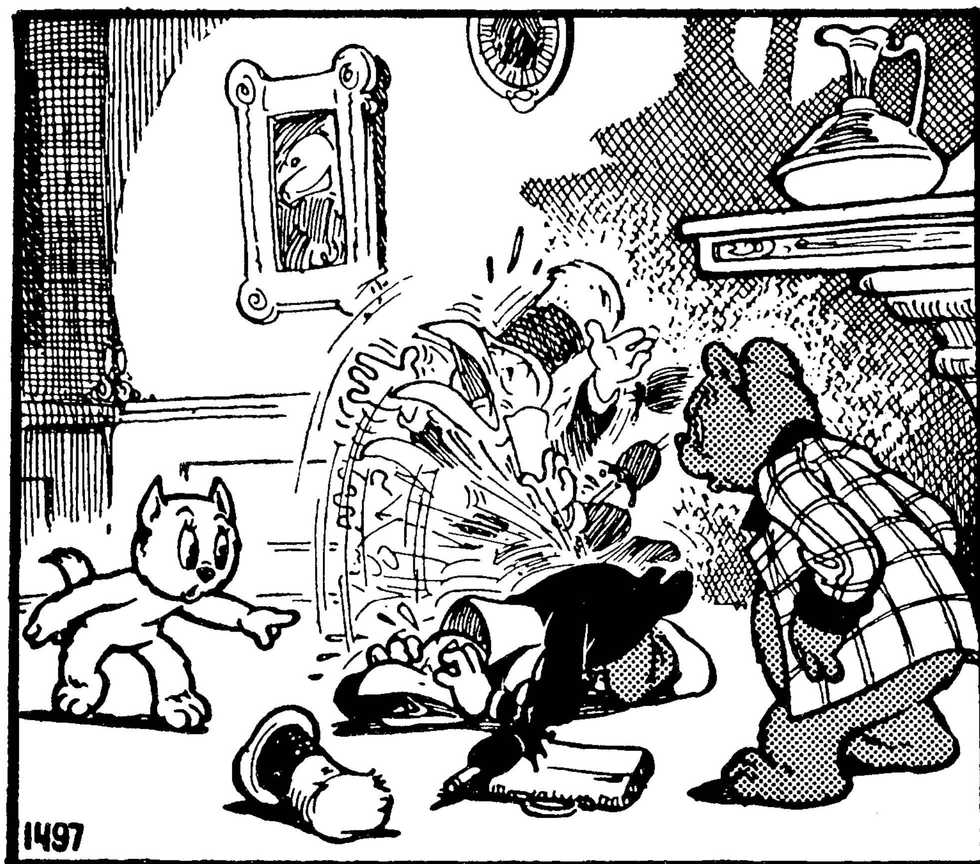
De heer Partenspeler wiste zich de ogen af en vatte met een snelle greep zijn tasje van de grond, waar hij een omvangrijk papier uit trok. 'Het testament!' verklaarde hij zakelijk. 'Het testament van uw liefhebbende oud-oom Hyacint! Hierin verklaart hij zijn gehele vermogen aan u te vermaken. Na aftrek van successie- en andere rechten en kosten voor zegel, getuigen en mij, als zaakwaarnemer, een bedrag van drie millioen vijfhonderdduizend drieëntwintig en vijfenvijftig. Alstublieft! Dat is geen scherts, wat?'
'Een lief bedrag!' sprak heer Bommel prijzend. 'Een bedrag, waar een heer mooie dingen mee kan doen, als u begrijpt wat ik bedoel!'
Doch de heer Partenspeler luisterde niet. De altijd bezige zaakwaarnemer wierp plotseling testament, tas en paraplu op de grond, trok zich de cylinderhoed van het hoofd en barstte met de blik omhoog gericht, opnieuw spontaan in tranen uit. 'En nu', jammerde hij, 'nu sta ik dus geheel alleen op de aarde! Geen enkele bezitting kan ik de mijne noemen! Arm en berooid sta ik hier voor u – een bedelaar mag ik wel zeggen! En dat, terwijl ik mijn gehele leven heb opgeofferd aan uw oom Hyacinth – de ondankbare! Hoe mooi ware het geweest, wanneer hij mij in zijn laatste wil bedacht had – een klein bedrag desnoods... met de helft zoude ik bereids tevreden geweest zijn! Maar nee! Wat doet hij? Hij vermaakt alles aan een onbekende – een achterneef, die hij nooit gezien heeft! Het is wel hard!'
'Het is wel hard!' zei heer Bommel, diep geroerd. 'Ik kan uw leed begrijpen, meneer Partenspeler!'
'Ach neen, zeg dat niet!' riep de getroffen zaakwaarnemer smartelijk. 'Niemand vermag dat leed te peilen. En daarom heb ik mij hierheen gehaast om de laatste wil van mijn hooggeachte werkgever uit te voeren. Geld voor een vervoermiddel had ik niet, maar hoe gaat dat – plicht gaat voor, nietwaar? Daarom heb ik de gehele weg te voet afgelegd – barrevoets – want schoenen bezit ik niet meer!'

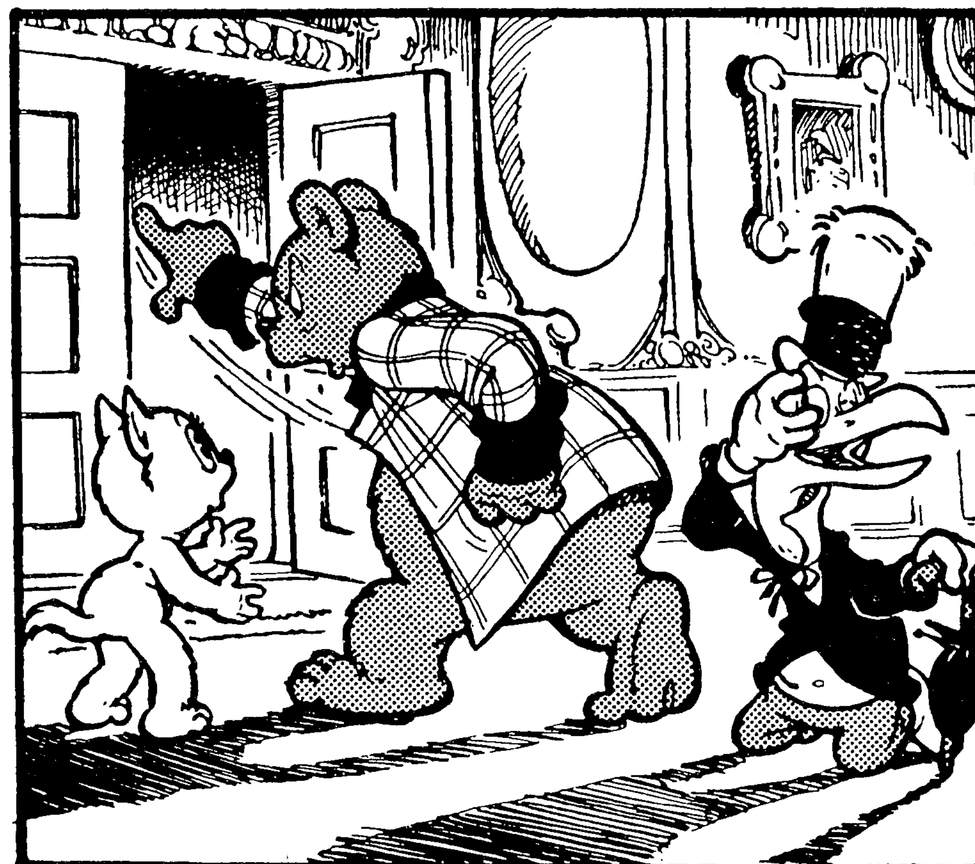
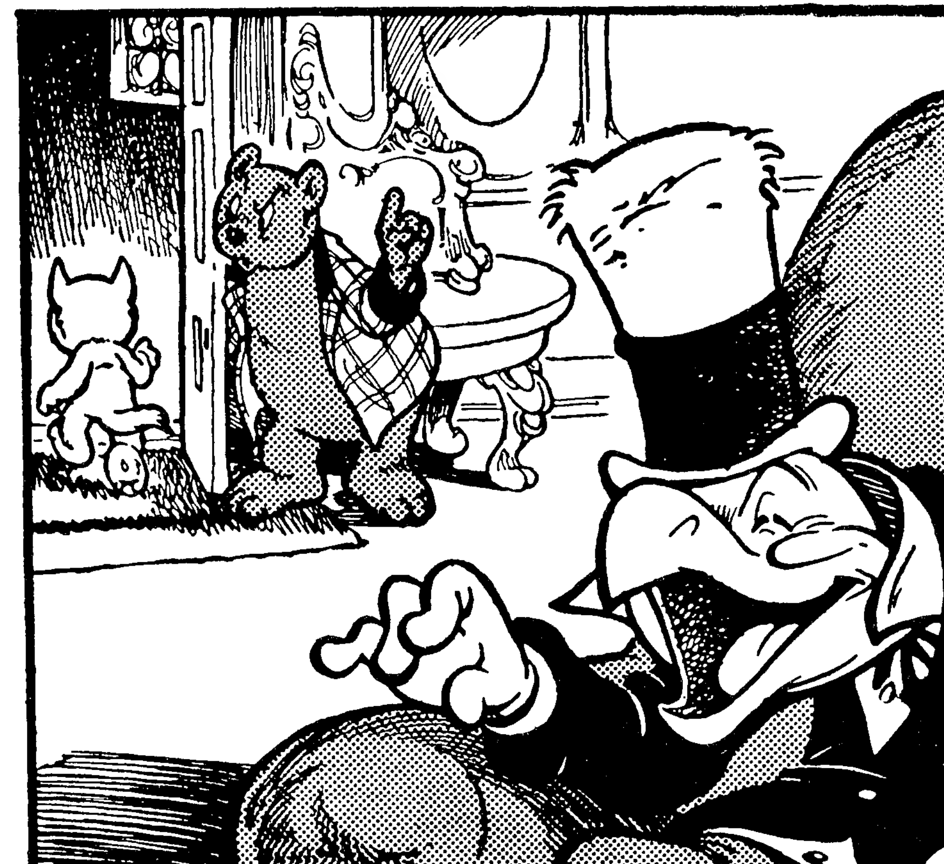

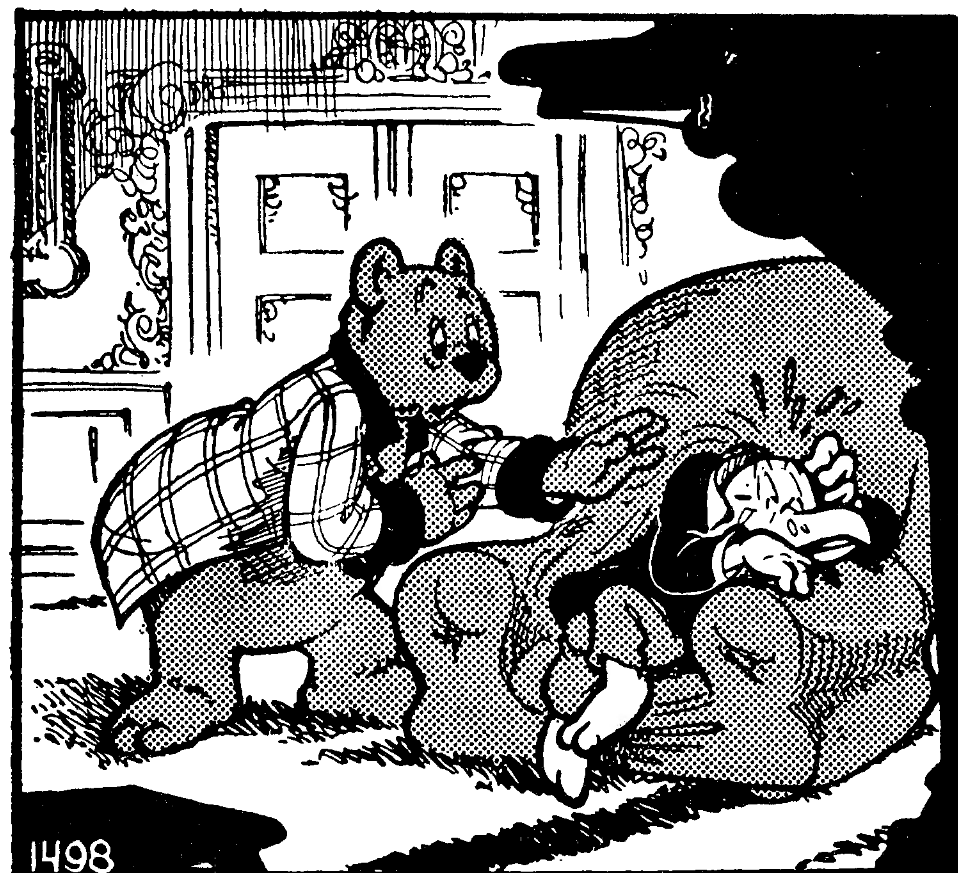

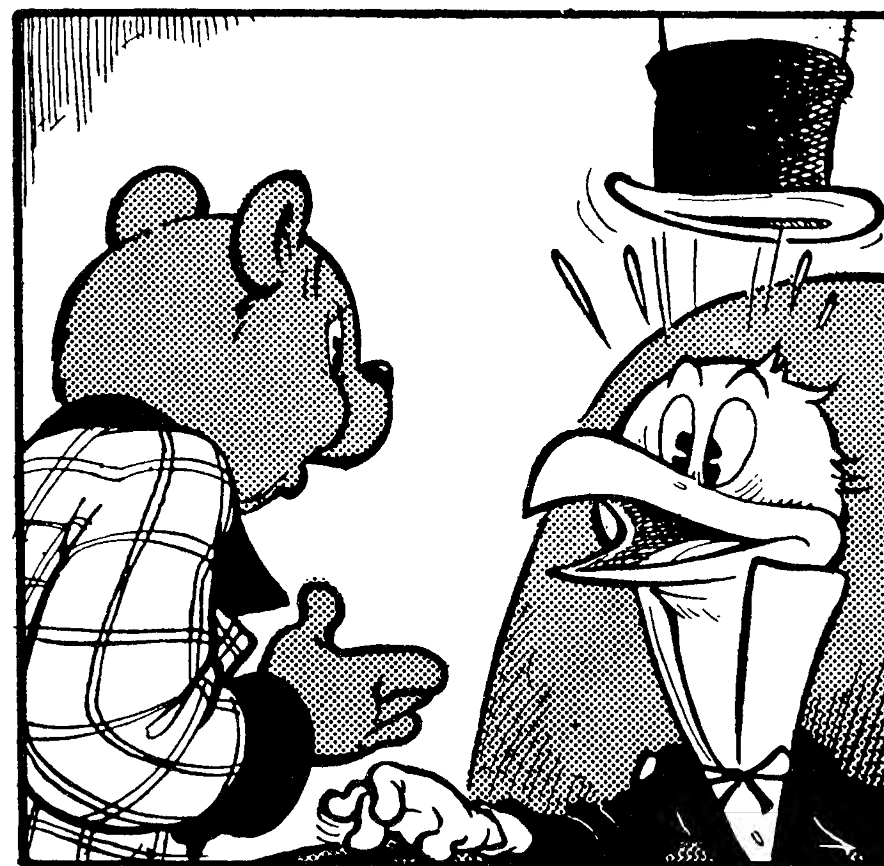
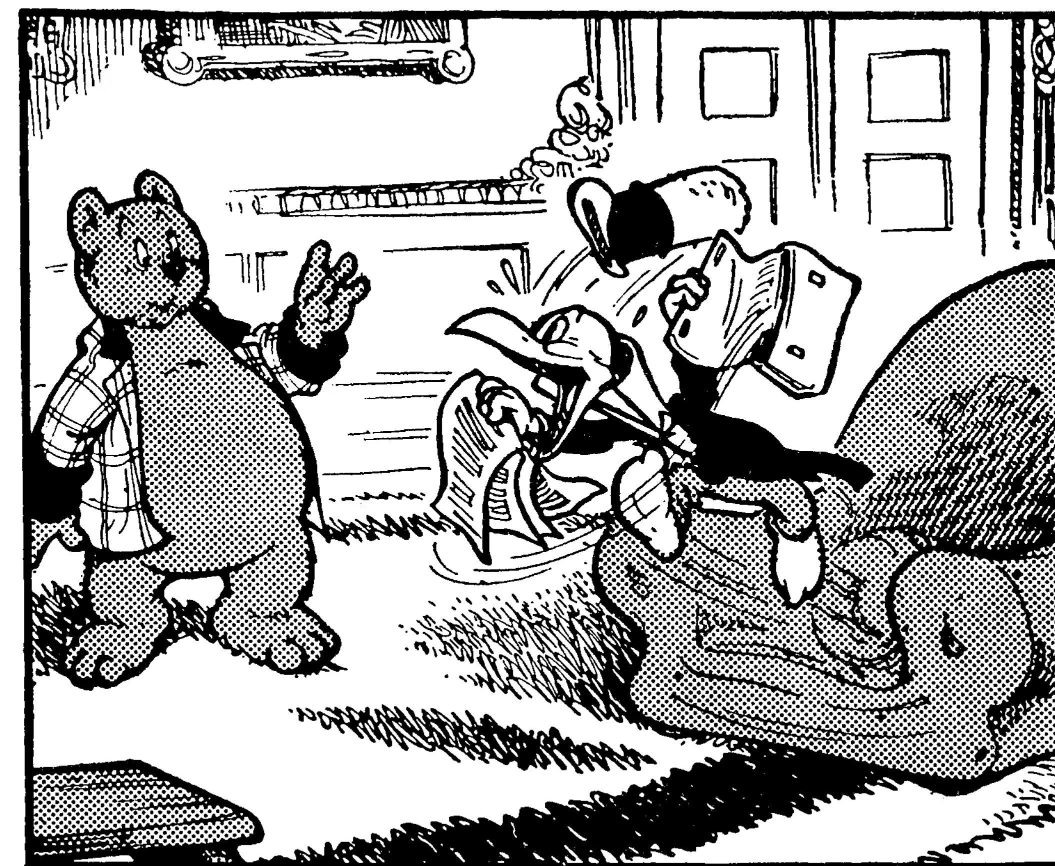
‘Schoenen bezit ik niet meer!’ riep de heer Partenspeler schreiend. ‘Maar plicht gaat mij boven alles en daarom heb ik de weg barrevoets afgelegd – lopend over bergen en door dalen – door storm en regen – slechts gedreven door mijn plichtsgevoel. Want de laatste wil van mijn geliefde werkgever Hyacinth Bommel gaat mij boven alles, al heeft hij mij dan ook geen cent vermaakt. De ondankbare!’
‘Het is wel heel erg!’ zei heer Ollie meewarig. ‘Het is te erg, wat jij, Tom Poes?’
Maar Tom Poes was ongemerkt de kamer uitgelopen. Het gejammer van de vlugge zaakwaarnemer ging hem vervelen en bovendien vond hij, dat heer Bommel zijn erfenis beter onder vier ogen kon regelen. Hij verliet dus slot Bommelstein en liep de weg op. Maar hij had nog niet ver gelopen, toen hij staande gehouden werd door de chauffeur van een fraaie limousine.
‘Zeg eens, jonge heer!’ riep de wagenvoerder. ‘Wat is de vlugste weg naar Rommeldam! Ik ben hier vreemd en mijn baas, meneer Partenspeler, zit in dat kasteel daar. Maar hij heeft me gezegd naar de stad te rijden en in het hotel ‘De Gouden Kroon’ op hem te wachten. Zodoende, ziet u?’
‘Aha, ik zie het!’ zei Tom Poes. En zonder verder de weg uit te duiden, keerde hij de verbaasde chauffeur de rug toe en rende terug naar Bommelstein.
‘Heer Ollie!’ riep hij binnen stormend, ‘heer Ollie! Geloof die kerel niet! Hij is een leugenaar! Hij zegt, dat hij is komen lopen, maar ik heb daarnet zijn auto gezien! Hij is een bedrieger!’
‘Wie is een leugenaar, jonge vriend?’ vroeg heer Bommel verrast. ‘Hij daar! Die Partenspeler!’ riep Tom Poes, op de zaakwaarnemer wijzend.
Deze stond een ogenblik als door de donder getroffen. Hij wierp een blik vol haat op Tom Poes, doch toen uitte hij een doffe kreet en sloeg zich werend de handen voor het gelaat. ‘Ook dàt nog!’ snikte hij gebroken...

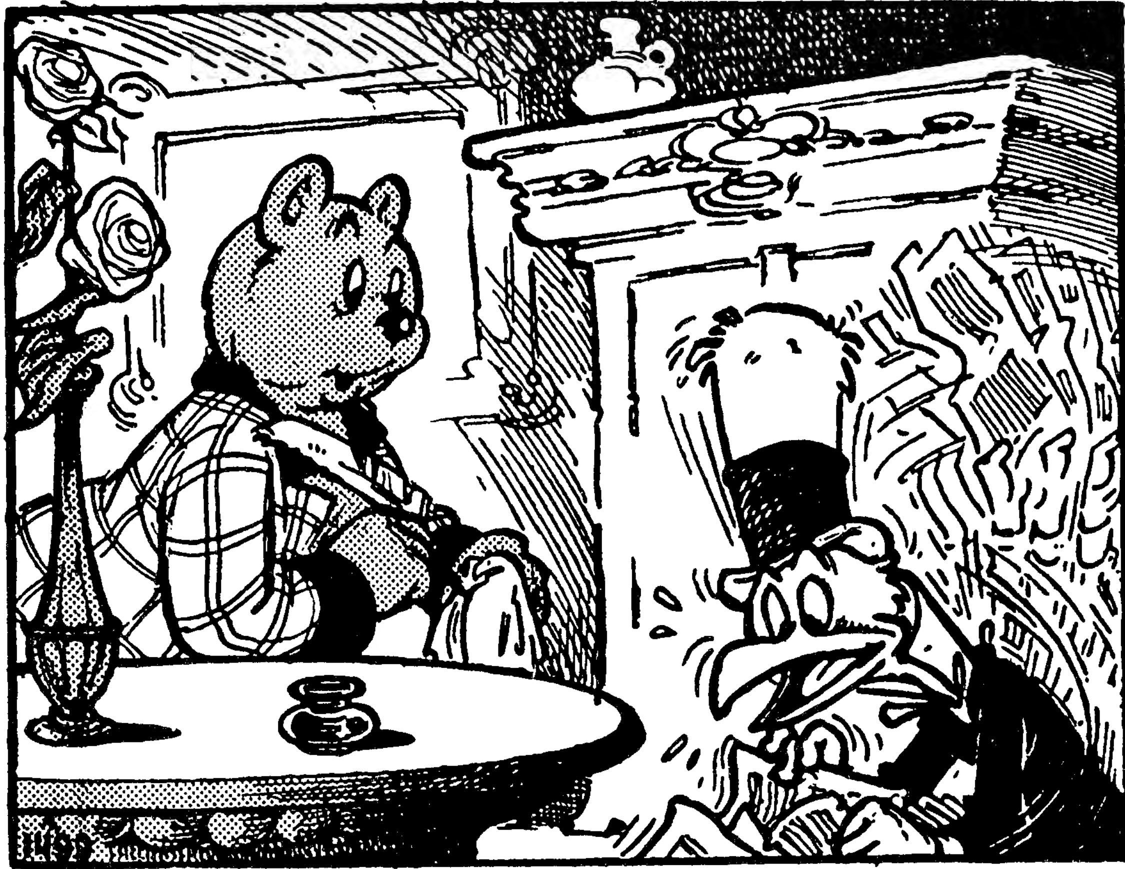
De heer Partenspeler hief de handen ten hemel, opende de mond en uitte een smartelijke kreet. 'Boehoehoehoe!' jammerde hij, 'men noemt mij een leugenaar – men noemt mij een bedrieger... boehoehoe... Och... Waar heb ik dàt aan verdiend? Ik, rampzalige!' En onder deze en dergelijke uitroepen wierp hij zich met het hoofd in de handen ter aarde, zodat de hoge cylinderhoed stuurloos door het vertrek tolde.
'Huil niet zo!' riep heer Bommel angstig. 'Stil maar, bedoel ik! Het is niet zo bedoeld! Och kom, meneer Partenspeler, sta nu maar op en droog uw tranen, als u begrijpt, wat ik bedoel!'
Doch de zwaargetroffen zaakwaarnemer voer voort zijn smart luidkeels lucht te geven, zodat heer Ollie tenslotte ten einde raad was. 'Nu zie je, wat je gedaan hebt, Tom Poes!' riep hij. 'Schaam je je niet om iemand, die reeds door het verdriet gebeukt is, ook nog uit te schelden? Foei, ik schaam me over je!'
'Maar hij is werkelijk een leugenaar!' riep Tom Poes. 'Hij zei, dat hij was komen lopen en zijn auto staat buiten! Ik heb zelf...'
'Stil nu maar!' zei heer Bommel streng. 'Je maakt het steeds erger! Het lijkt me het beste wanneer je nu maar weg gaat, anders blijft deze stakker in zijn verdriet steken!'
Tom Poes haalde de schouders op en verliet het vertrek. En terwijl heer Bommel hem nog enige vermaningen meegaf, richtte de heer Partenspeler zich reeds weer op en droogde de ogen. Met een listige knipoog loerde hij tussen zijn vingers door en toen hij zag, dat het gevaar geweken was, liet hij zich, sluw lachend, in een mollige zetel zakken.
Het is natuurlijk altijd gevaarlijk iemand op het eerste gezicht te beoordelen, maar het lijkt mij zeker, dat deze figuur niet deugt. Voor geen haar, zou ik willen zeggen...

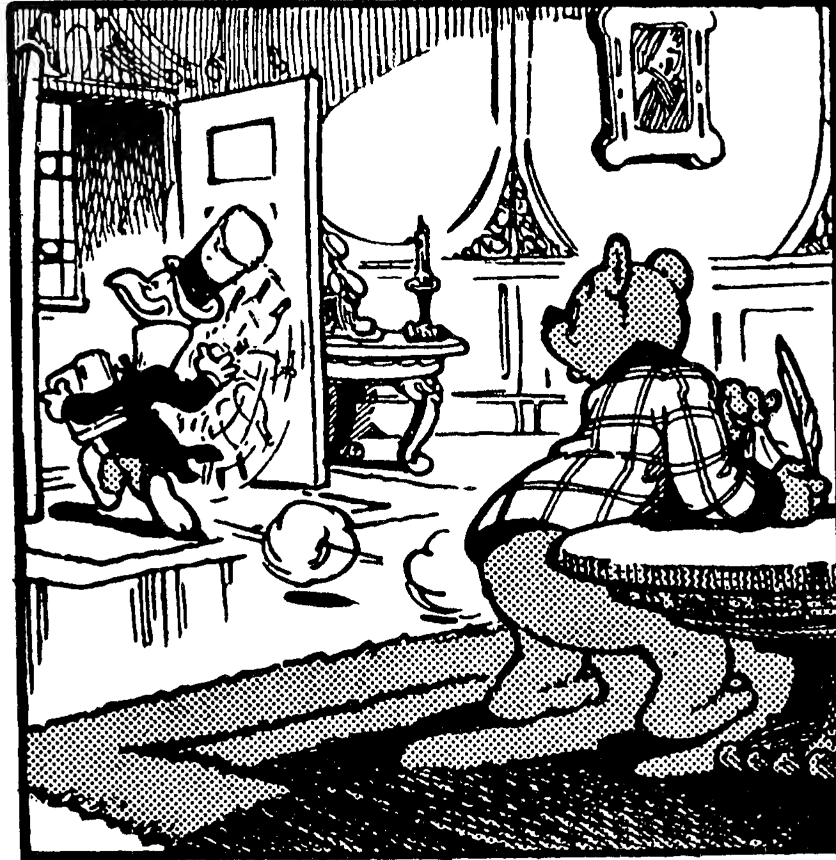

Toen heer Bommel de deur achter Tom Poes had gesloten en zich tot zijn bezoeker wendde, wiste deze bliksemsnel de sluwe grijns van zijn gelaat en liet het hoofd onder troosteloos geween op de leuning van zijn stoel zakken.
'Kom, kom!' zei heer Ollie vriendelijk, 'trek u alles niet zo aan, goede vriend! Zoek de zonzijde! Er zijn altijd lichtpuntjes in het leven, zei mijn vader altijd, en daar houd ik mij aan!'
'U hebt makkelijk praten!' snikte de heer Partenspeler... 'U hebt geld en goed en bovendien heeft uw oom u zijn hele vermogen nagelaten! Maar ik... ik ben een arme wees, zonder iemand die iets om mij geeft! Ach... het is zéér bitter! Mijn hele leven heb ik aan uw oom geofferd... en waarvoor? Voor niets! Geen cent heeft hij mij vermaakt! Ach, u weet niet, wat het is om zonder middel van bestaan door het leven te moeten...'

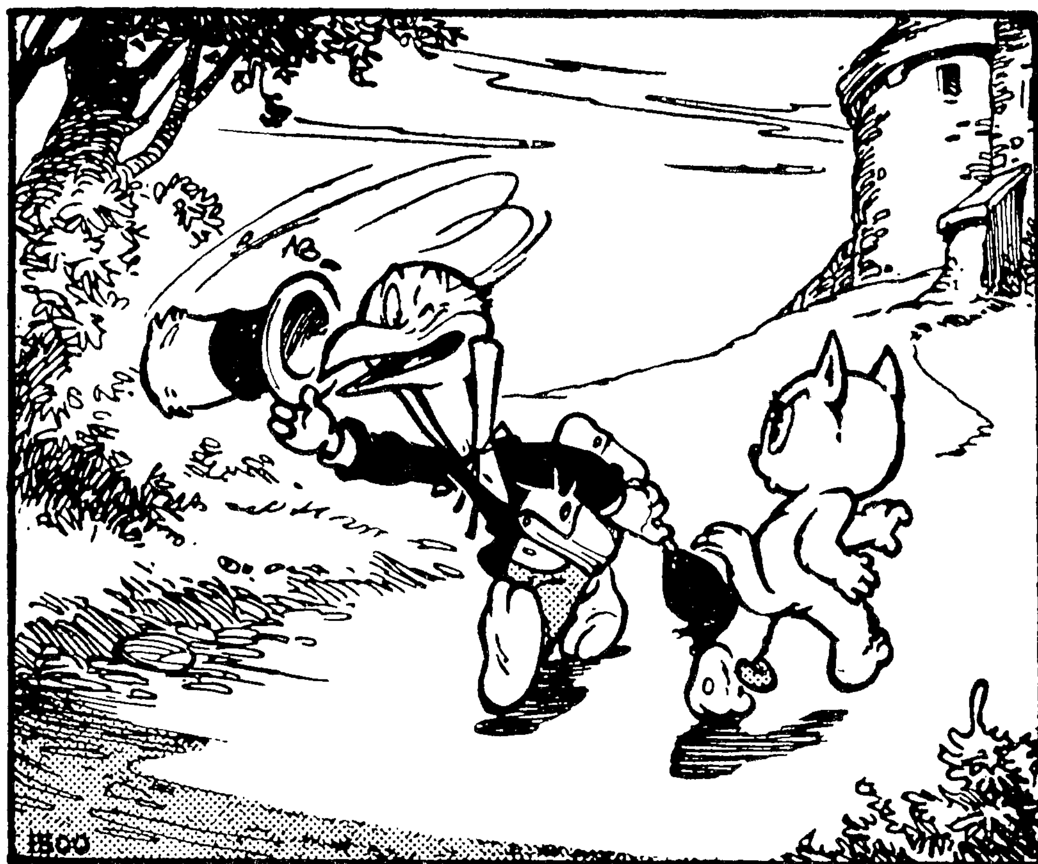
'Tja!' zei heer Ollie nadenkend, 'tja, dat zal niet meevallen. Hm! Wat onnadenkend van oom Hyacinth. Wat vervelend!'
Hij liep enige tijd met gefronst voorhoofd het vertrek op en neer en de heer Partenspeler, die hem door zijn oogspleetjes gadesloeg, merkte op dat hij diep nadacht. Nu, na enige tijd begon dat denken vrucht te dragen. Heer Bommels zorglijk gelaat klaarde op en met een gulle lach wendde hij zich tot de gespannen zaakwaarnemer.
'Ik weet wat!' riep heer Ollie. 'Ik zal ook een testament maken! En in dat testament zal ik het vermogen van oom Hyacinth aan u nalaten!'
De heer Partenspeler keek getroffen op. 'Wat een geniale gedachte!' fluisterde hij. 'Wat edel! U bent een heer! Hoe moet ik u danken?'
Doch toen veranderde plotseling zijn houding. Met een vlugge greep vatte hij zijn tasje van de grond en trok daar een dicht beschreven papier uit te voorschijn. 'Ik wist dat u dit doen zou!' sprak hij zakelijk. 'Daarom heb ik uw testament maar vast klaargemaakt. Wilt u hier maar even tekenen, alstublieft?'

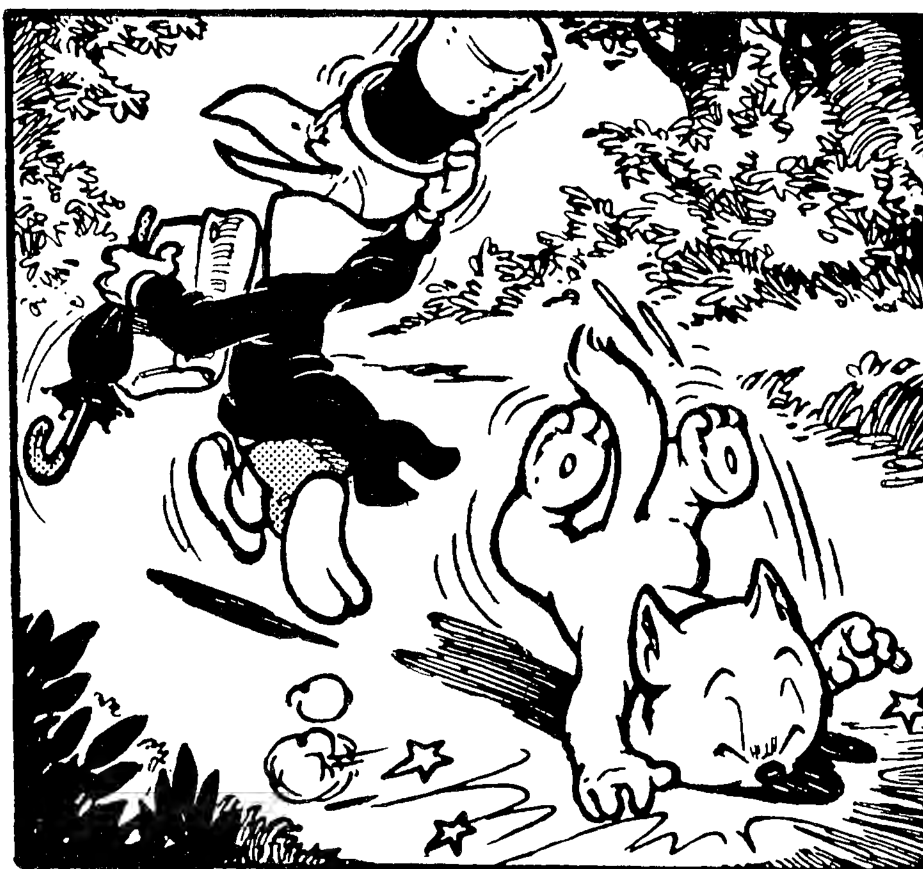

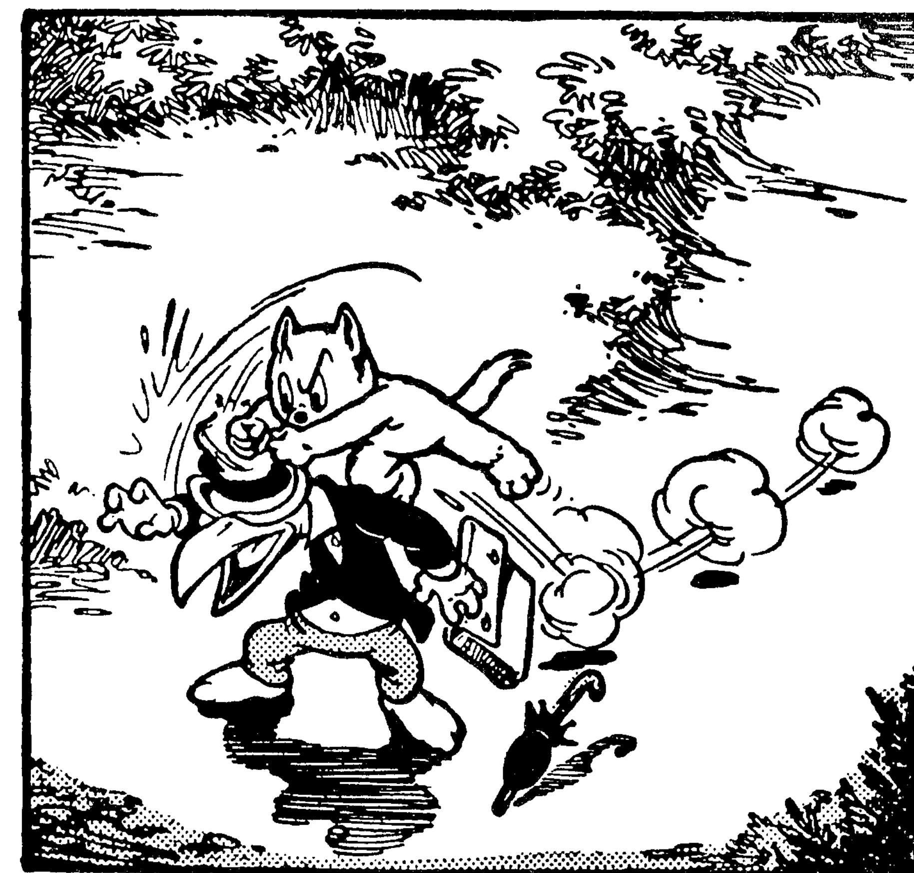

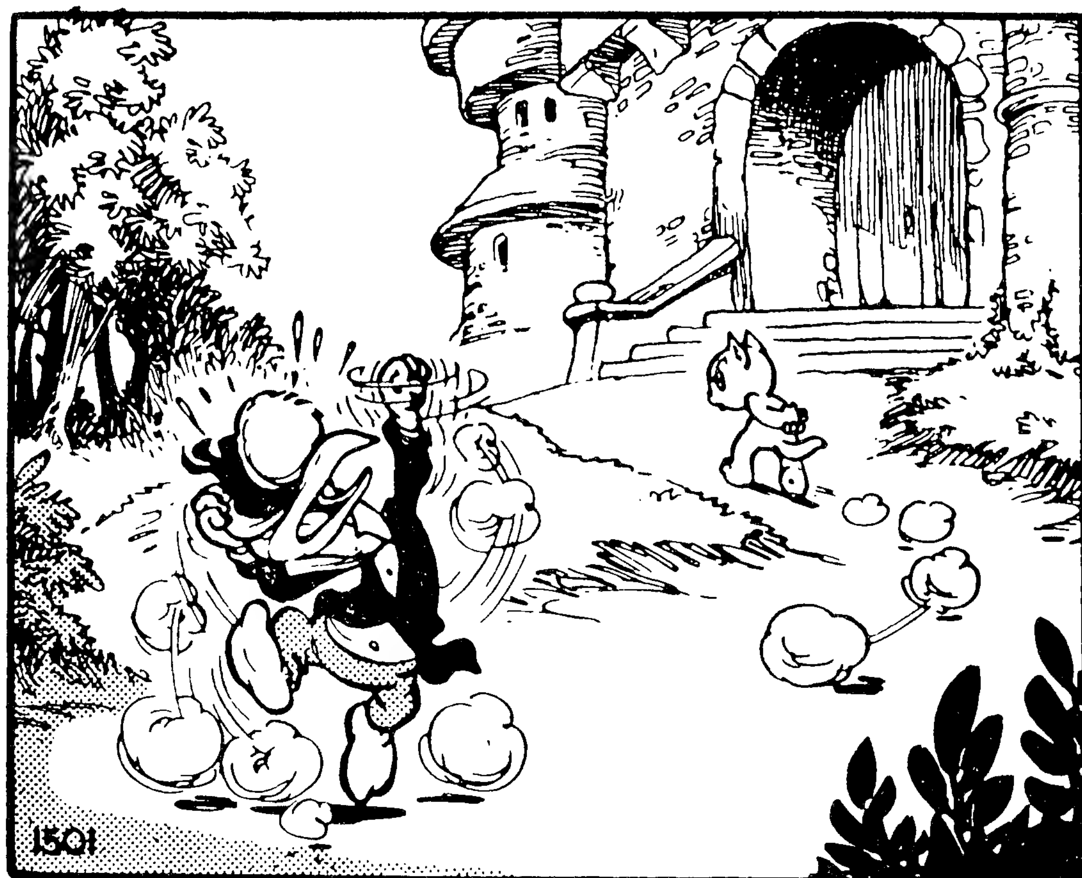
Heer Ollie keek enige ogenblikken peinzend naar het document, dat de heer Partenspeler voor hem had neergelegd en vatte aarzelend een antieke veder uit een inktvat.
'Kom, kom!' moedigde de zaakwaarnemer hem aan. 'Wees niet beschroomd, heer Bommel! Het is een heel gewoon, eenvoudig testament, waarin U het vermogen van Uw oom na Uw dood aan mij vermaakt! Dat was afgesproken, nietwaar? Hier tekenen, alstublieft!'
Heer Ollie zuchtte zacht, doopte toen in en zette met een zwierige krul zijn handtekening.
'Een testament, heel gewoon!' sprak hij, 'ja, ja. Men leeft tenslotte niet eeuwig! Hm! Hoewel ik mij nog heel goed voel, als U begrijpt wat ik bedoel. Wat grieperig van tijd tot tijd, maar verder toch geen klachten!'
'Juist!' riep P. Partenspeler zonder te luisteren. Met een vlugge greep trok hij het testament van de tafel en borg het snel in zijn tasje. Hij was zienderogen opgeklaard en er was niets meer van het geknakte en bedroefde in zijn houding te bespeuren. Integendeel, zou ik zelfs zeggen. Opgewekt neuriënd stapte hij naar de deur terwijl hij vrolijk zijn parapluutje zwaaide. 'Tot ziens!' riep hij nog en was toen met snelle tred verdwenen.
Nu was Tom Poes in die tussentijd tot de overtuiging gekomen, dat hij er verkeerd aan had gedaan om heer Bommel met de vlugge zaakwaarnemer alleen te laten en na even nadenken was hij omgekeerd en liep nu terug naar Bommelstein om nog eens ernstig met heer Ollie te praten. Maar hij merkte, dat hij te laat was. Want uit de richting van het slot kwam de heer Partenspeler hem onder gezang tegemoet...

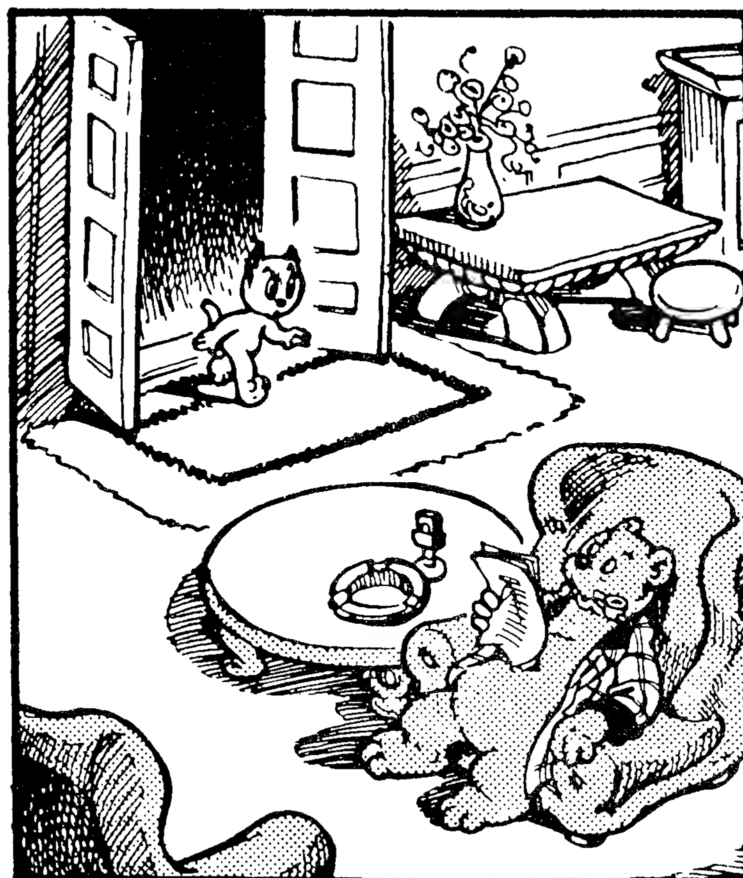

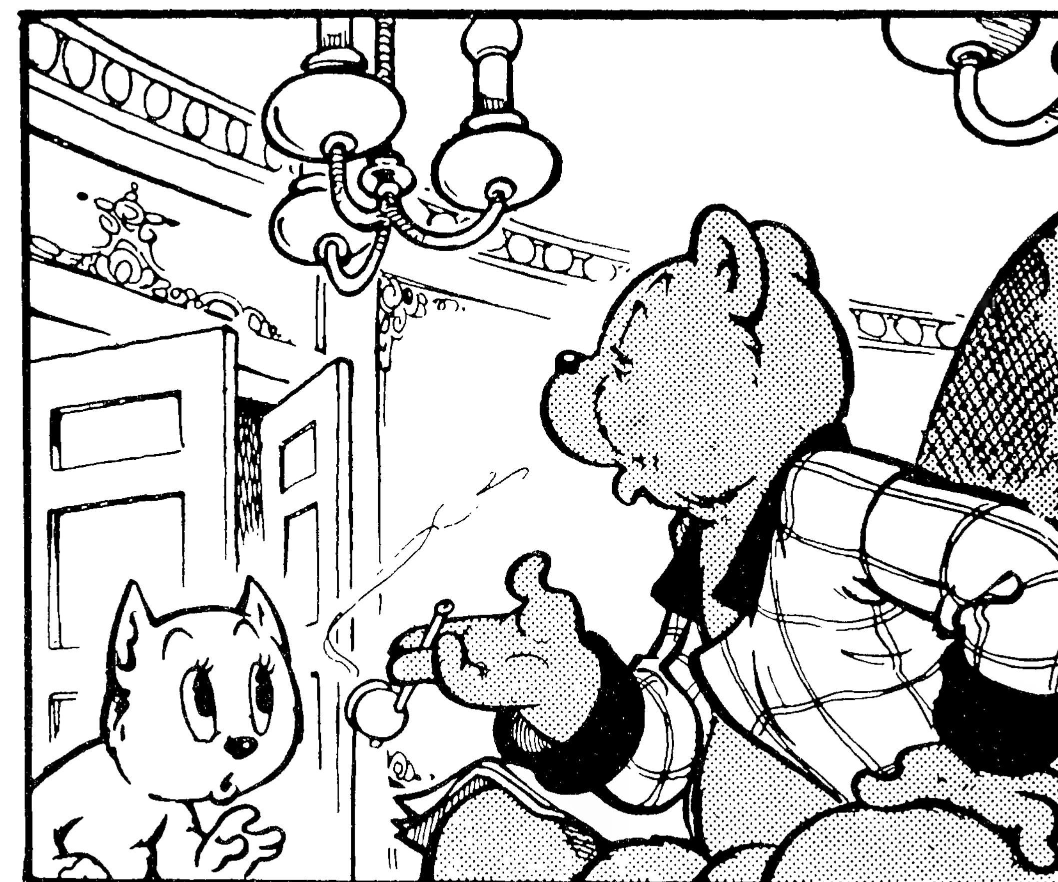

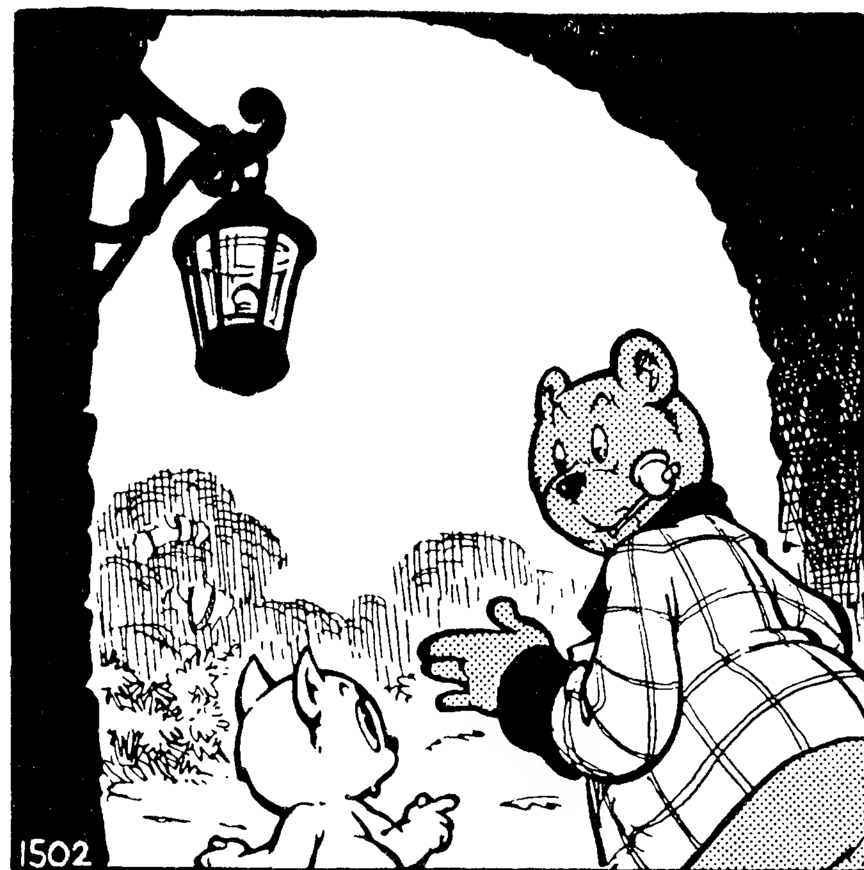
'Wel, wel! Sapperloot!' riep de heer Partenspeler vrolijk, toen hij ter hoogte van Tom Poes gekomen was. 'Daar hebben we de jonge heer weer! Gaat ge uw vriend weder bezoeken, ventje?'
'Dat gaat je niets aan!' riep Tom Poes korzelig. 'Welke streek heb je met heer Bommel uitgehaald? Waarom ben je ineens zo vrolijk? Heb je soms geld van hem gekregen?'
Het gelaat van de rechtsgeleerde betrok even, doch toen nam hij vormelijk de cylinderhoed af. 'Geld!' riep hij minachtend uit. 'Oh, neen! Waar ziet ge me voor aan? Maar uw toon bevalt me niet en ik wens me niet langer met u te onderhouden! Goede dag!'
Zo sprekende keerde hij zijn paraplu ondersteboven en, de haak van het scherm achter de voet van Tom Poes brengend, vervolgde hij zijn weg. Nu, Tom Poes stapte ook door maar struikelde natuurlijk en viel plat voorover.
'Dat zal hem leren!' prevelde P. Partenspeler met een onaangename glimlach. 'Dit kereltje heeft in het geheel geen respect voor een oudere. Een slechte opvoeding en geen manieren – wat ziet men dat toch vaak bij de tegenwoordige jeugd! Treurig, héél treurig!'
Tom Poes intussen krabbelde wat suffig overeind. Hij was woedend, dat valt te begrijpen! Toen hij zich er dan ook van overtuigd had, dat hij niets had gebroken, draaide hij zich om en rende achter de donkere gestalte van de zaakwaarnemer aan. En voordat deze er op verdacht was, sloeg hij het in zichzelf pratende figuurtje met een korte slag de cylinder over de ogen...

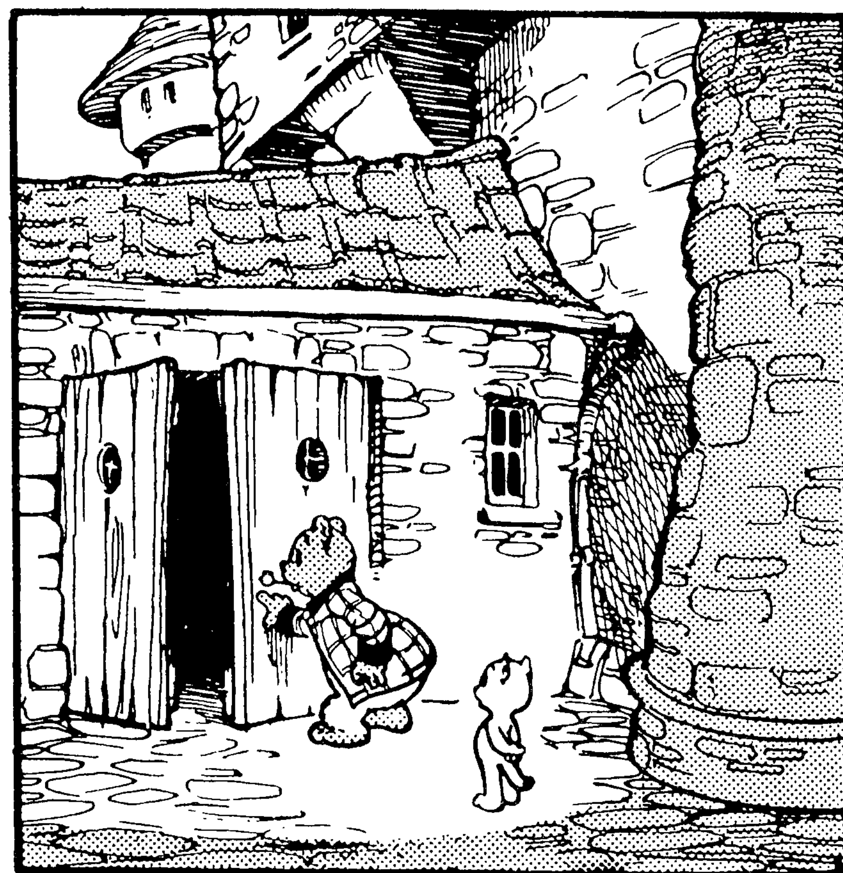
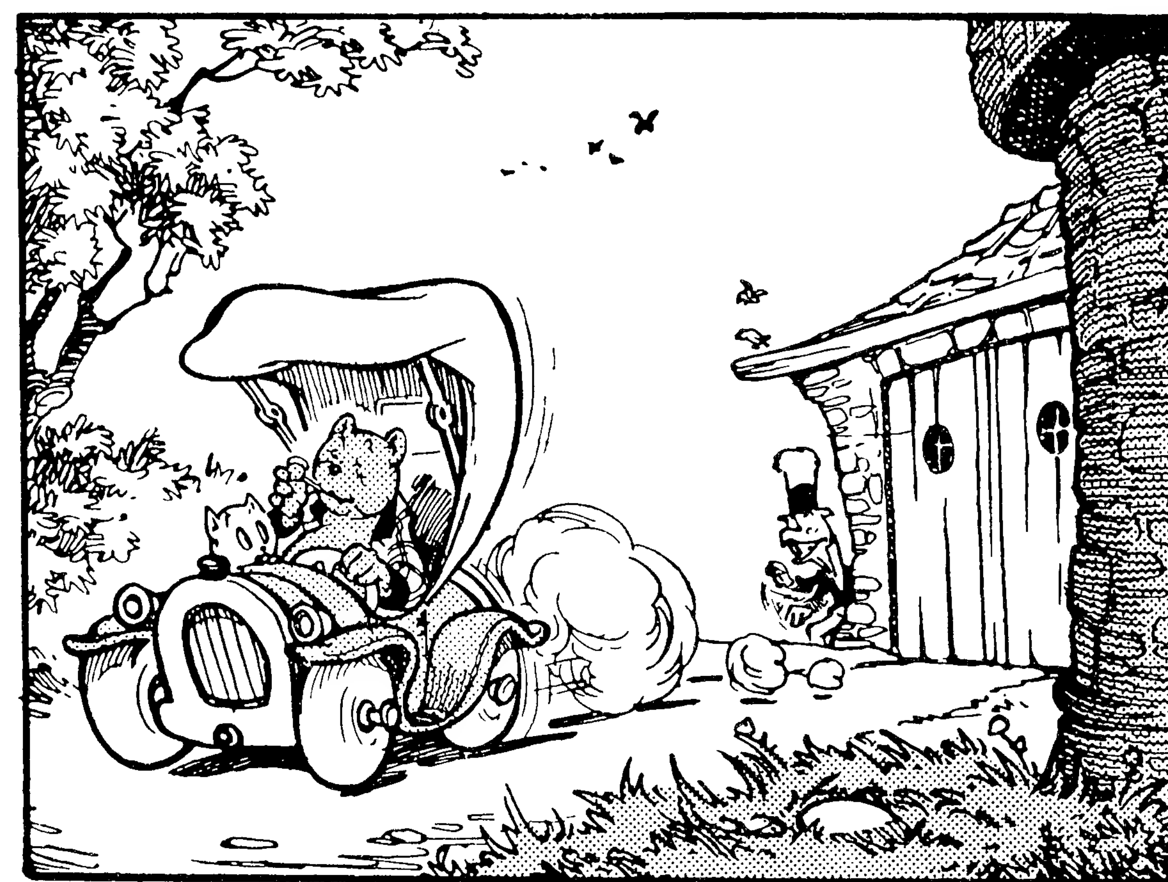

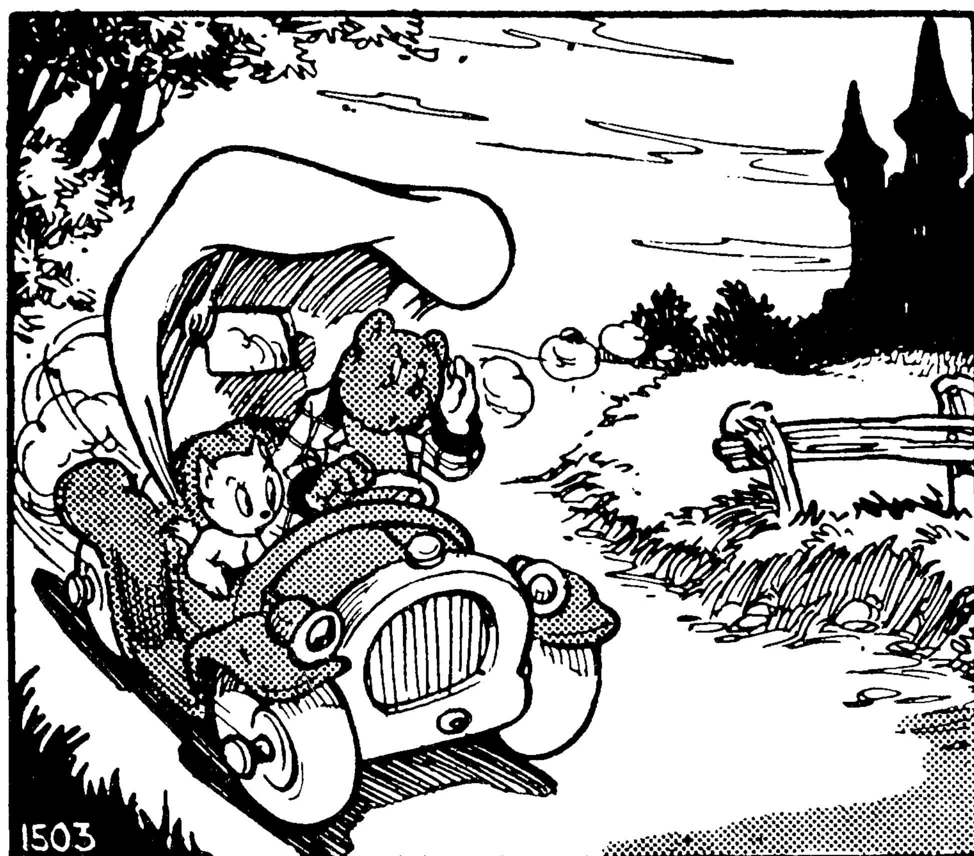

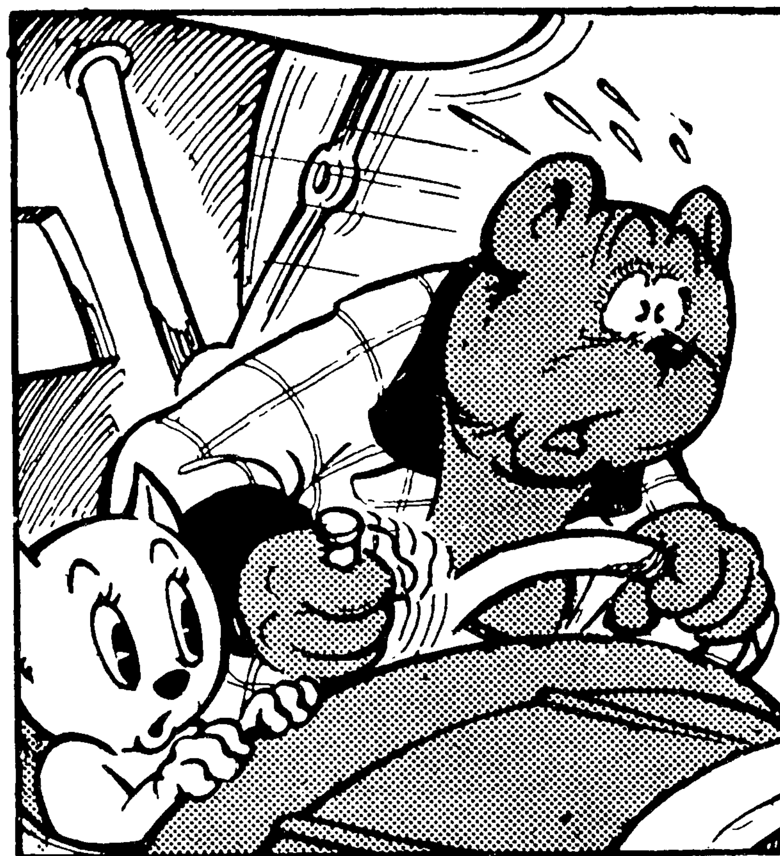
De heer Partenspeler, die plotseling van ieder uitzicht beroofd was doordat zijn cylinderhoed hem om de ogen klemde, slaakte een doffe kreet.
'Sapperloot! Laat dat!' kreet hij. 'Kom hier, als je durft! Trek onmiddellijk die dekselse hoed van mijn hoofd! Dempf! Uch! Dat zal ik je betaald zetten, donderse aap!'
Maar Tom Poes luisterde natuurlijk niet naar die grove taal. Hij voelde zich veel tevredener toen hij slot Bommelstein weer binnenstapte.
'Een schurk, net als ik dacht!' mompelde hij. 'Ik hoop, dat heer Bommel geen domme dingen heeft gedaan terwijl ik er niet bij was.'
Heer Ollie zat in zijn leunstoel het testament van oom Hyacinth te lezen en zag er nadenkend uit.
'Hallo, Tom Poes!' zei hij. 'Ben je daar weer? Ik hoop werkelijk, dat je in het vervolg een beetje beleefder tegen mijn gasten bent, jonge vriend! Vooral wanneer ze zo'n verdriet hebben als die arme heer Partenspeler had!'
'Ach wat, verdriet!' zei Tom Poes schamper. 'Die vent is een schurk!'
'Zwijg!' zei heer Bommel kort. 'Ik wens dergelijke opmerkingen niet te horen! Jij bent nog te jong om de smart van zo'n eenzame, alleenstaande heer te kunnen begrijpen. Denk je eens in: Zijn hele leven had hij opgeofferd aan oom Hyacinth, maar geen cent heeft hij gekregen! Nee, oom heeft hem niets nagelaten! Ik ben dan ook blij, dat ik hem met mijn zwakke krachten heb kunnen troosten. Ik heb hem weer wat zonneschijn in het hart gebracht, als je begrijpt wat ik bedoel!'
'Wat hebt u dan gedaan?' vroeg Tom Poes ongerust.
'Ik heb een testament gemaakt!' zei heer Ollie zelfvoldaan. 'Een testament waarin ik het vermogen van mijn oom aan de heer Partenspeler vermaak!'

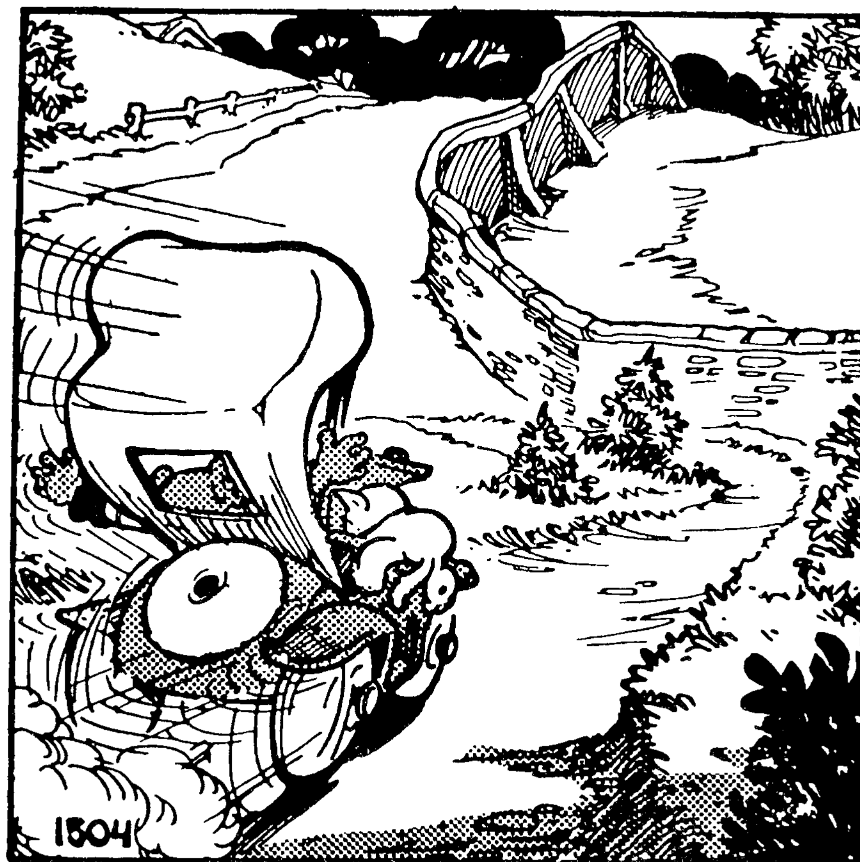

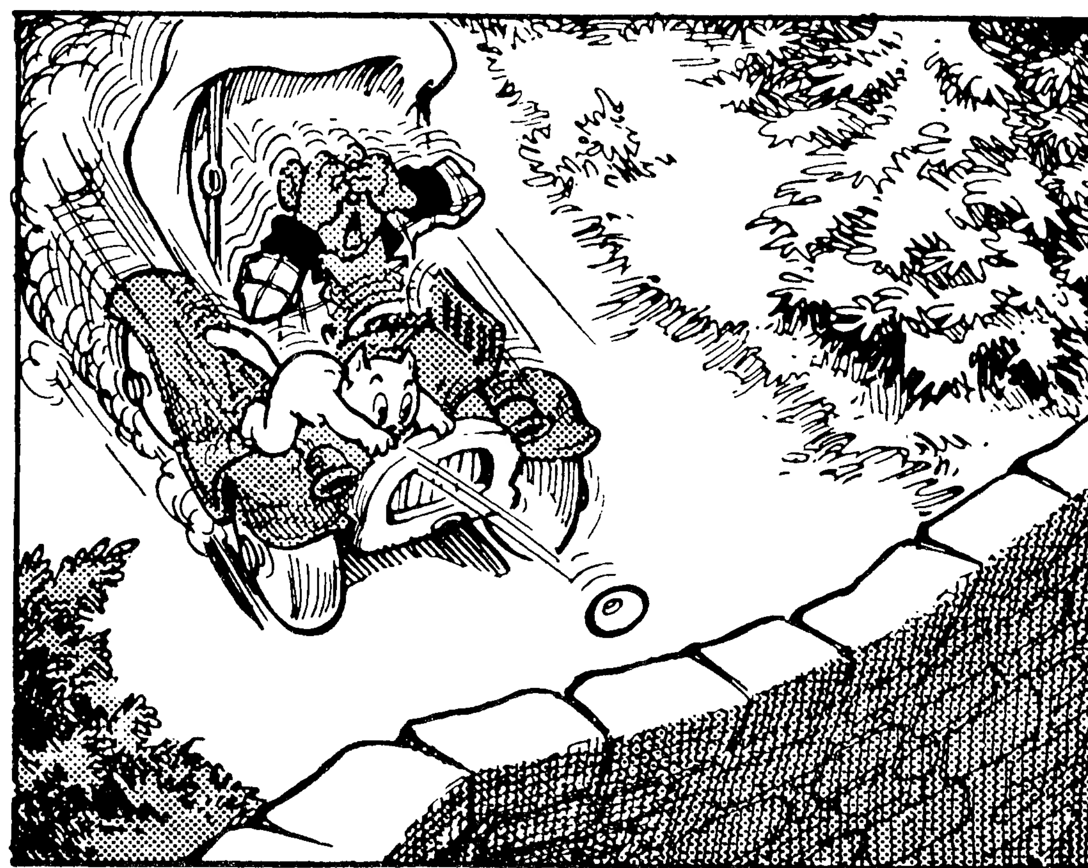
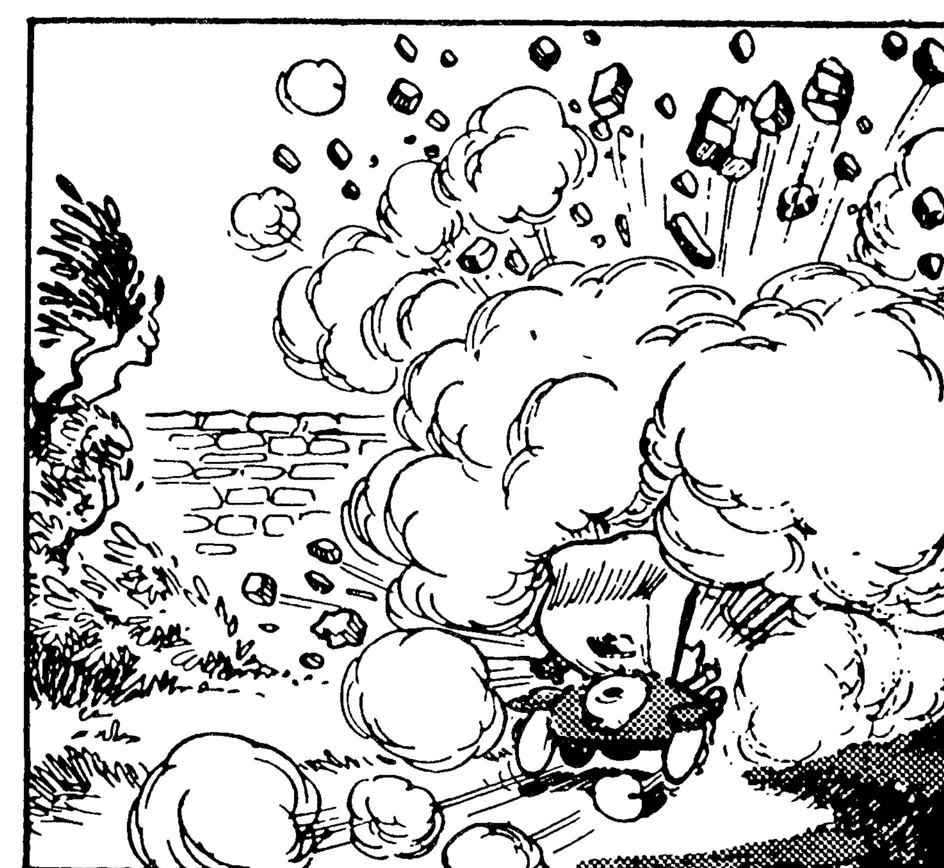
Heer Bommel zei, dat hij nu naar de Rommeldamse Stadsbank wilde gaan om het geld van oom Hyacinth te tellen en hij stapte opgewekt naar de garage.
Tom Poes volgde hem somber. 'Ik geloof niet, dat U plezier van dat geld zult hebben, heer Ollie!' zei hij.
'En waarom niet, zou-ik-wel-eens-willen-weten?' vroeg heer Bommel.
'Omdat U een testament hebt gemaakt, waarin U dat hele kapitaal aan die Partenspeler nalaat!' zei Tom Poes. 'Die figuur deugt niet! Hij lijkt me tot alles in staat nu hij uw erfgenaam geworden is!'
Heer Ollie wilde net vragen wat zijn jonge vriend daar wel mee bedoelde, toen hij merkte, dat de garagedeuren openstonden. Hij klapte verbaasd zijn kaken op elkaar en wreef zich de kruin.
'Vreemd!' mompelde hij. 'Ik weet toch zeker, dat ik die deuren gesloten had! Dat doe ik altijd! Een kostbare wagen als de Oude Schicht laat men niet onbeschermd staan, zeg nu zelf!'
'Misschien is Joost hier geweest', zei Tom Poes, die zijn gedachten nog bij het testament had en het belang van een open garage niet direct inzag.
'Misschien wel!' zei heer Bommel. 'Als dat zo is, zal ik hem streng berispen. Zo'n nalatigheid komt niet te pas!' Hij steeg in en startte zijn motor. En even later reden ze de garage uit in de richting van Rommeldam. Maar misschien zouden ze dat niet gedaan hebben, wanneer ze achter het bouwwerkje vandaan de vale gedaante van Plooike Partenspeler hadden zien verschijnen. Het duistere ventje wreef zich de handen en liet een duivelse grijns om zijn mondhoeken spelen.
'Daar gaat Olivier B. Bommel!' siste hij onder de adem. 'Hèhèhèhè! Hij moest eens weten, dat dit zijn laatste rit is!'

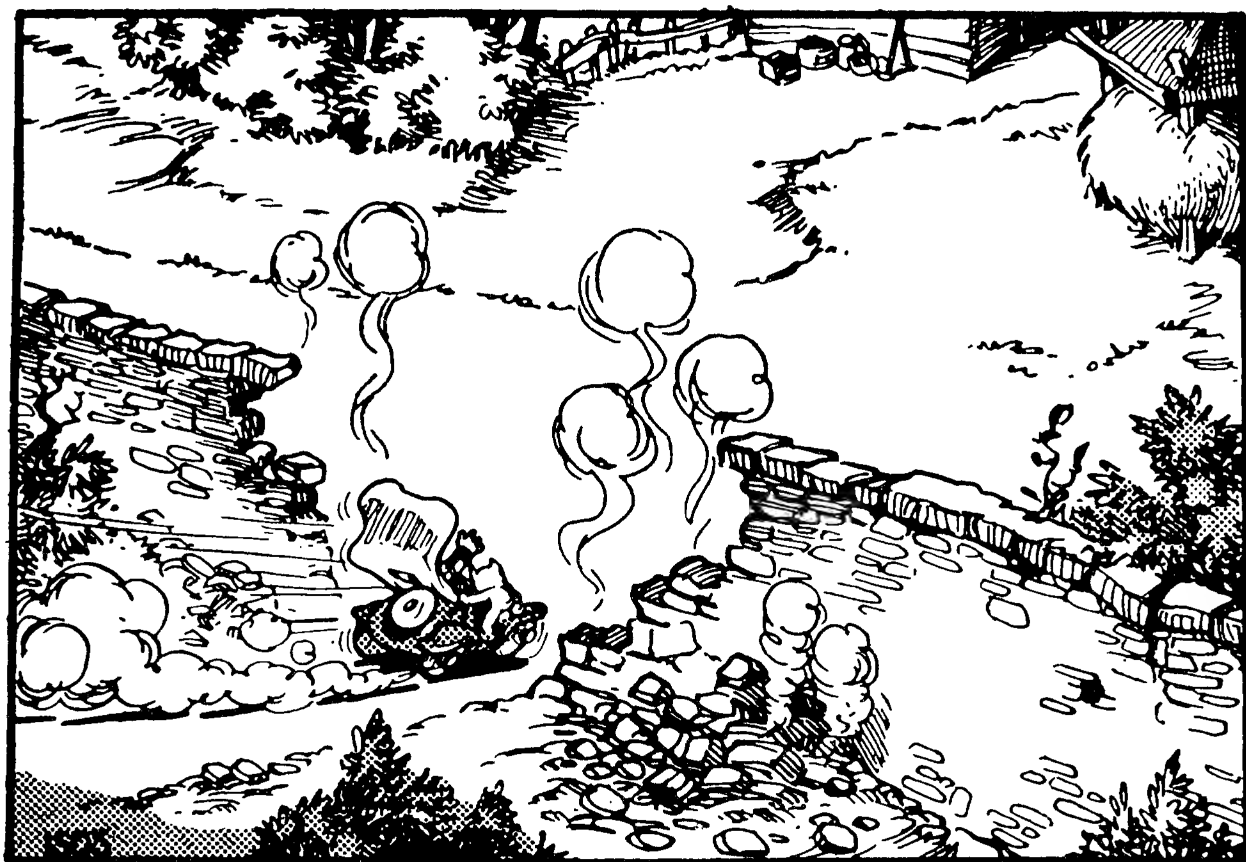

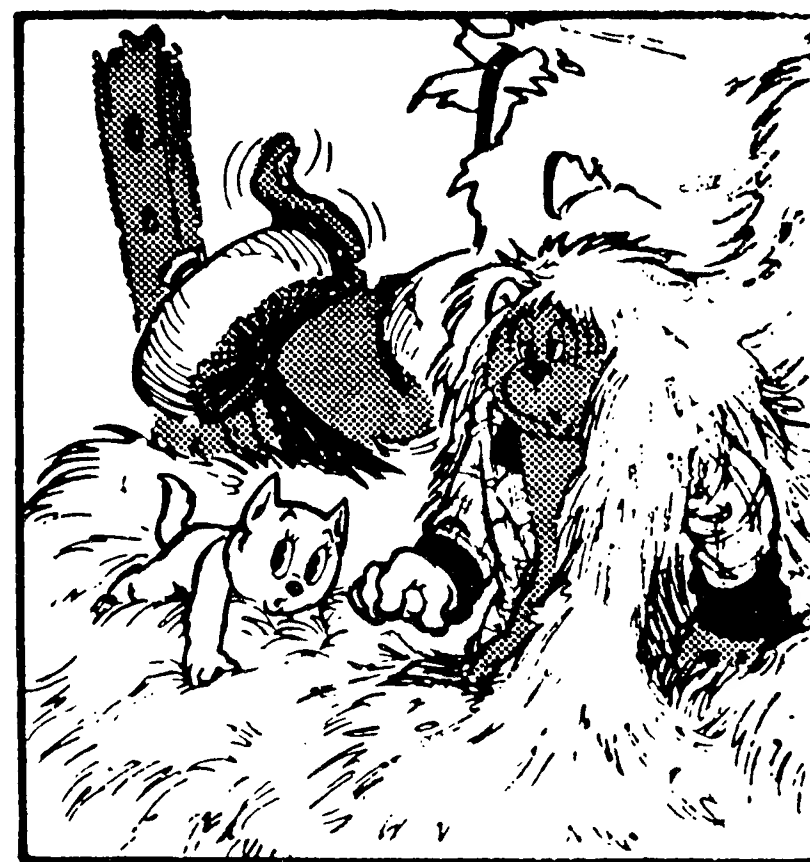

De Oude Schicht raasde voort in de richting van Rommeldam zonder dat heer Ollie of Tom Poes nog aan de open garagedeuren dacht. Doch na enige tijd merkte heer Bommel een vreemd bijgeluid in zijn motor op.
'Daar tikt iets!' riep hij boven het rumoer van de trouwe machine uit.
'Alles tikt!' riep Tom Poes. 'Dat doet de Schicht toch altijd?'
'Je begrijpt me niet!' bromde heer Ollie geërgerd. 'Er tikt iets naast het gewone getik, als je begrijpt, wat ik bedoel! Een geoefend rijder als ik merkt direct een ongewoon bijgeluid jonge vriend! Dat is niet het normale ratelen van de papierbinders in de versnellingsbak en ook niet het stoten van de kopspijkertjes, die ik verleden week in de accubak geslagen heb. Nee, dit is iets anders! Ik zal toch eens even stoppen om te kijken!'
Heer Bommel drukte zijn rempedaal in, maar tot zijn ontzetting weigerden de remmen. Nu wilde het geval, dat het snelle voertuig net bezig was om van de Neepjesberg naar beneden te rijden. En bovendien had heer Ollie, die er van hield om op deze hoogte enige vaart te ontwikkelen, even te voren flink gas gegeven. Het gevolg was dan ook, dat de automobiel met een snelheid van tachtig kilometer per uur van de heuvel afschoot. Zijn eigenaar omklemde met beide handen het stuurwiel en stiet, met naarvoren tredende ogen, doffe kreten uit.
Tom Poes, die begreep, dat er iets vreemds aan de hand was, klom naar buiten en luisterde aan de motorkap. En toen hoorde hij vlak onder zijn oor, een regelmatig tikken, als van een wekker. 'Een tijdbom!' riep hij uit. 'Iemand heeft de remmen onklaar gemaakt en een tijdbom in de motor gezet!'
Heer Ollie slaakte een vreemdhoge gil en verviel toen in een drukkend zwijgen. Intussen suisde de veroordeelde Schicht met steeds groter snelheid de helling af...

De Oude Schicht suisde in razende vaart de Neepjesberg af, terwijl heer Bommel tevergeefs probeerde de remmen van het ongelukkige voertuig in werking te stellen en Tom Poes onder de motorkap koortsachtig naar de tijdbom zocht die daar verborgen was. Het was een verschrikkelijke toestand, dat zal een ieder duidelijk zijn, en het valt te begrijpen, dat zelfs de stalen zenuwen van een Bommel geschokt raakten. Toen heer Ollie dan ook enkele malen op de startknop gedrukt had, de lampen had aangestoken, zijn kacheltje in werking had gezet en zijn richtingaanwijzers had uitgestoken, sloeg hij de handen voor het gelaat en barstte in een onbeheerst gejammer uit. Nu werd dus de snelle automobiel niet langer gestuurd en reed daardoor met grote snelheid op een zware muur af, zonder aanstalten te maken de bocht te nemen. Tom Poes, die in een moeilijke houding over de motorkap hing, zag het gevaar. Radeloos graaide hij tussen de machine-onderdelen rond en, net op het moment dat hij dacht dat alles verloren was, vonden zijn vingers het ronde voorwerp van de helse machine. Hij rukte het vreselijke voorwerp te voorschijn en slingerde het met grote kracht naar de muur, die nu nog maar enkele meters verwijderd was. De bom suisde rustig voorttikkend door de lucht, raakte het bouwsel en sprong door de schok met een geweldige knal uit elkaar, de muur in kalk en gruis ontbindend. Op dat moment was ook de Oude Schicht ter plaatse en verdween in de stof- en kruitwolken van de ontploffing...

De ontploffing had een groot gat in de muur geslagen en de Oude Schicht, die in volle vaart achter de bom aanreed, bereikte de plek des onheils op het moment, dat de bom haar slopend werk had verricht. In plaats van op harde steen te stuiten, snorde het trouwe voertuig dan ook in stof en gruiswolken door de opening.

Achter de voormalige muur oefende de veehouder Hoefslag zijn vreedzaam bedrijf uit. Met grote zorg had de vooruitziende boer ter plaatse een hooiberg opgericht en dit bouwsel was het waar de dolle automobiel met vreselijke snelheid op af schoot. In een flits verscheen het voertuig op het erf van de landman en verdween meteen daarop met een doffe klap in het hooi. Het geluid van de motor en de hese kreten van heer Ollie smoorden onmiddellijk in het kostelijke veevoeder en gedurende korte tijd heerste er volslagen stilte. Toen echter begon het gedroogde gras te ritselen – er ontstond enige beweging in de massa en daarop verschenen heer Ollie en Tom Poes met onzekere bewegingen in de buitenlucht.

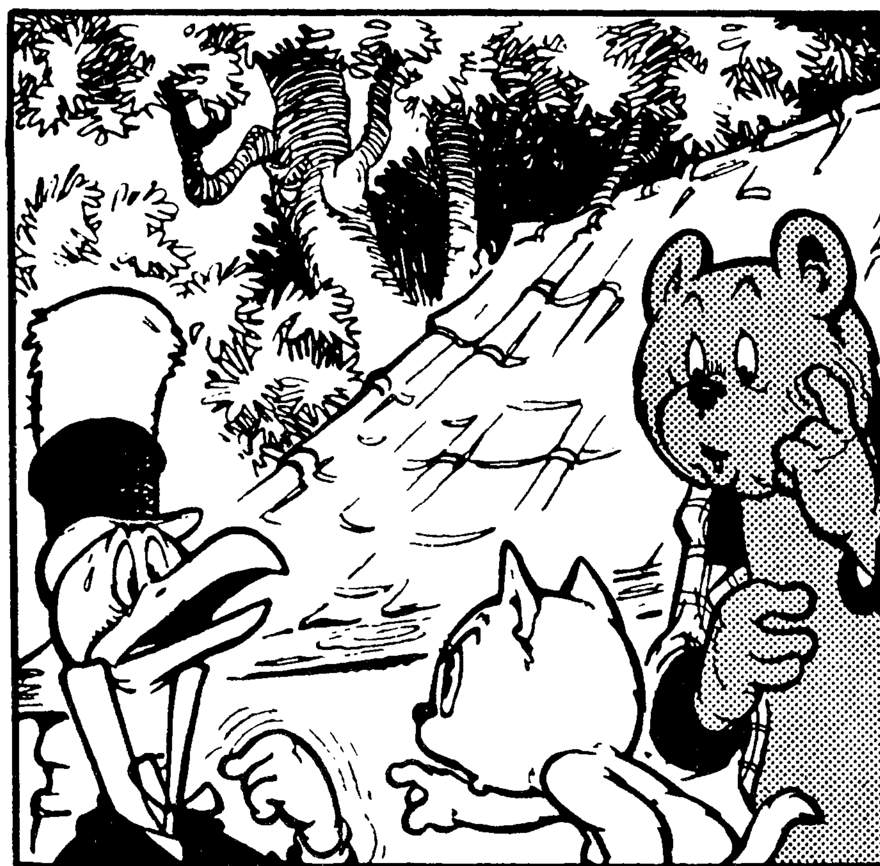
'Oef!' zei Tom Poes, zich schuddend, 'dat is goed afgelopen!'

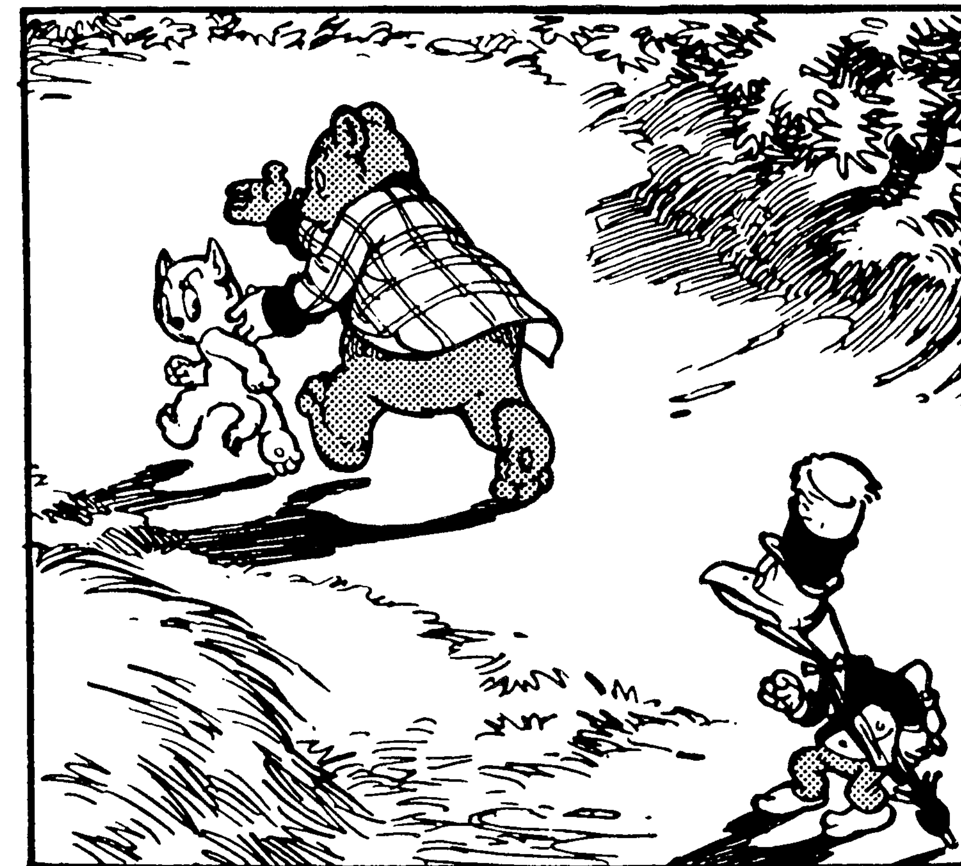
'Umpf!' zei heer Bommel gesmoord. Hij verwijderde een vrachtje hooi van zijn colbert en plukte enige sprieten uit zijn oren. Vervolgens begon hij te niezen, tot de tranen hem over de wangen rolden en daarop was hij weer de oude.

'Een verschrikkelijk avontuur!' sprak hij met verkouden stem. 'Het had ons het leven kunnen kosten, jonge vriend! Wanneer ik niet met vaste hand door het gat in de muur gestuurd had, waren we nu volslagen plat geweest. Maar ja, een Bommel staat zijn mannetje, dat weet je!'

'Hm!' zei Tom Poes.

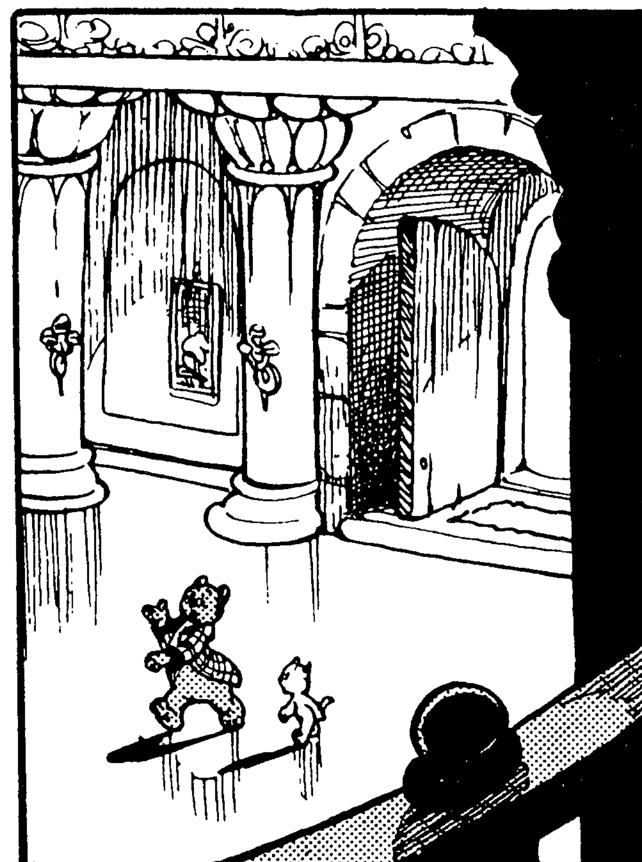
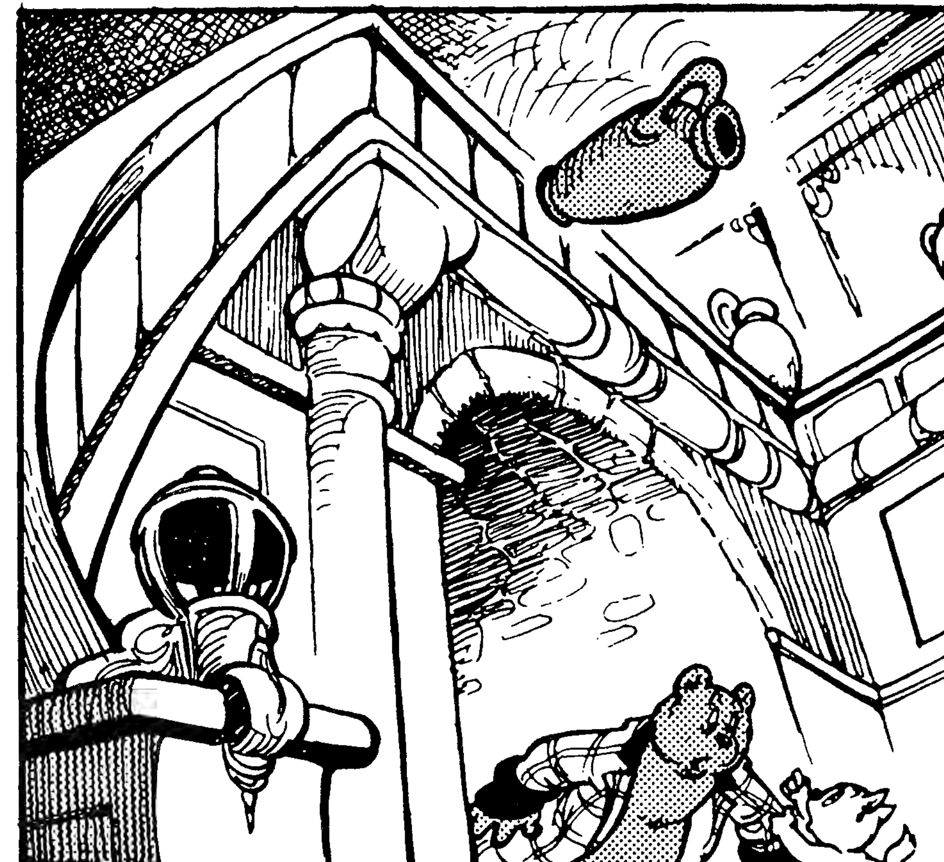

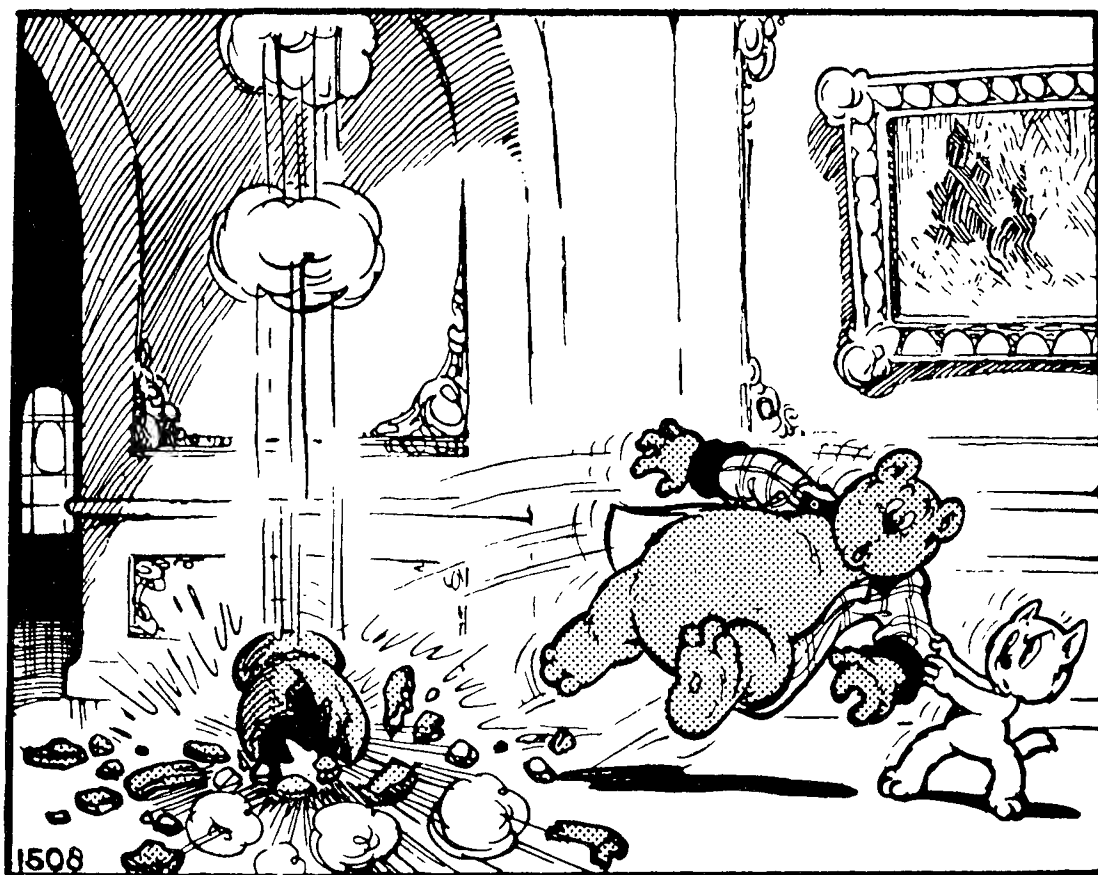

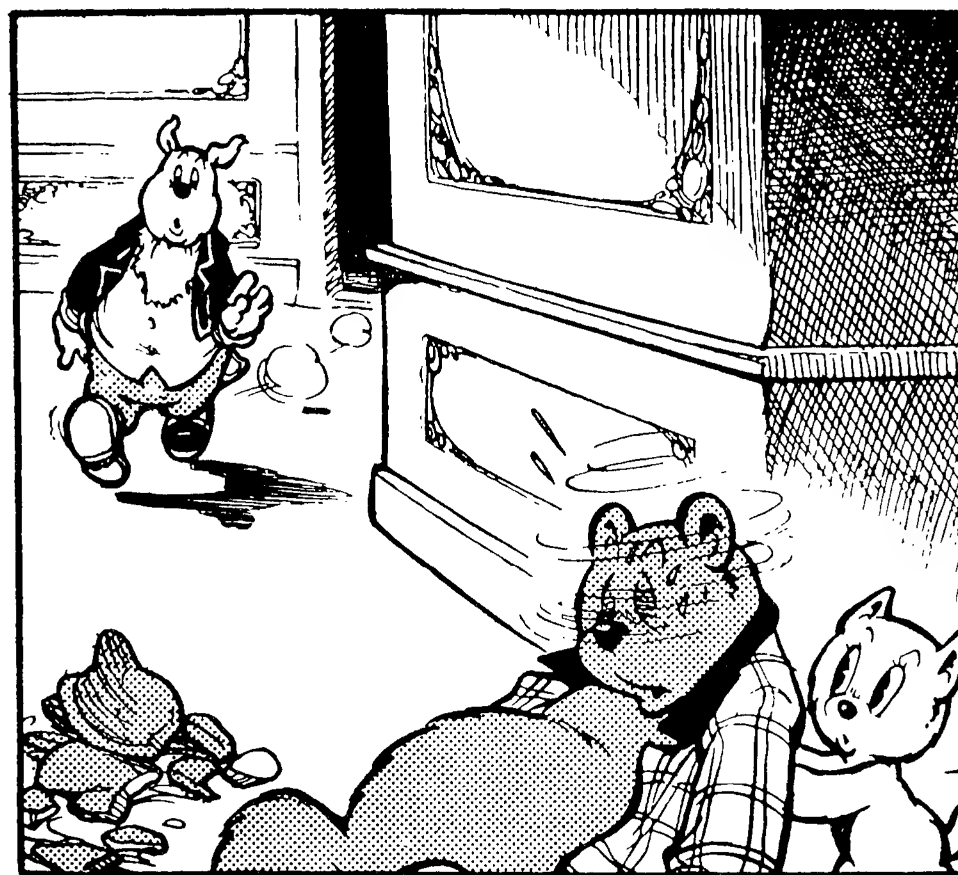
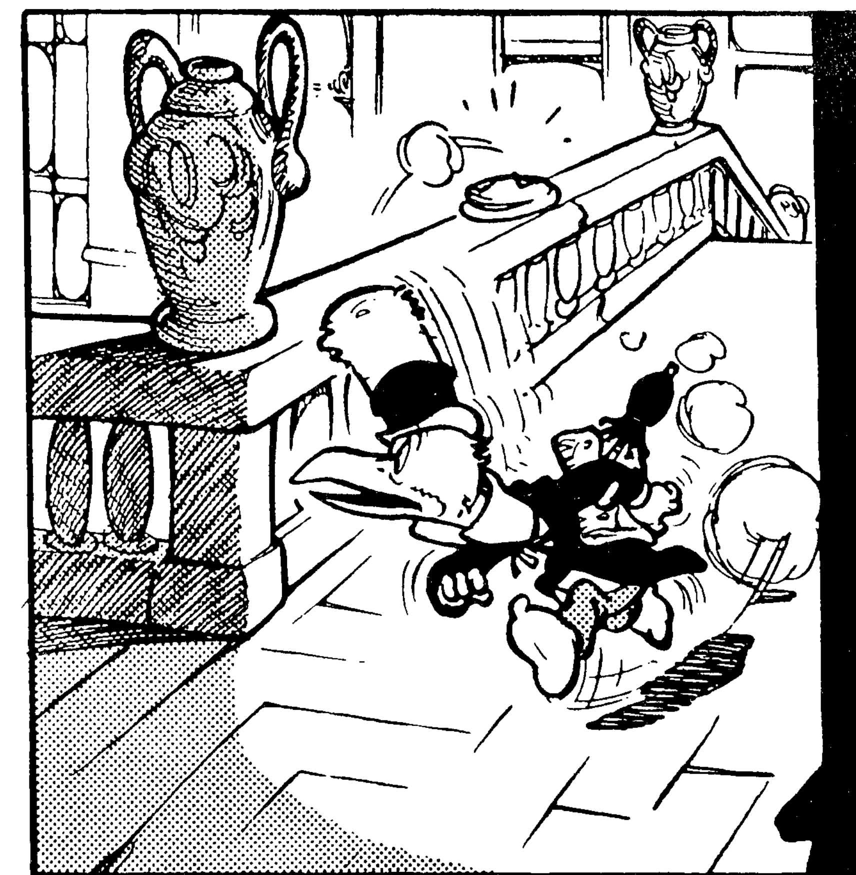
'Ik zou nu wel eens willen weten wie uw remmen onklaar gemaakt heeft en wie een tijdbom onder uw motorkap heeft gelegd!' zei Tom Poes. 'Het is nu wel goed afgelopen, maar het is toch duidelijk, dat iemand het op uw leven heeft voorzien!'
Heer Bommel dacht een poosje na, maar voordat hij kon antwoorden sprong van achter de boerderij de vlugge figuur van de zaakwaarnemer P. Partenspeler te voorschijn.
'Sapperloot!' riep het kwieke ventje, met grote voortvarendheid en zorg het jasje van heer Bommel afkloppend. 'Is dàt schrikken! Ik ben er nog ademloos van! Wat een ongeluk! Wat een ramp!'
'Ja!' begon heer Bommel. 'Het zou...' Maar Tom Poes viel hem in de rede.
'Hoe kom jij hier?' vroeg hij onvriendelijk.
'Ik? Heel gewoon!' zei de heer Partenspeler verontwaardigd. 'Lopend! Ik was op weg naar de stad en rustte onderweg hier een wijle uit om na te denken over de goedheid van heer Bommel, die mij het vermogen van zijn oom Hyacinth bij testamentaire beschikking heeft nagelaten. En toen, ineens, hoorde ik een vreselijke knal en zag ik uw automobiel gindse hooiberg binnenrijden! Sapperloot! Wat ben ik geschrokken!'
'Leugens!' riep Tom Poes. 'Jij bent de schurk die aan de remmen heeft geknoeid en die een bom in de motor heeft gelegd!'
'Kom, Tom Poes!' zei heer Ollie kalmerend. 'Je bent een beetje zenuwachtig. Je weet niet wat je zegt!'
'Maar snapt u het dan niet?' riep Tom Poes opgewonden. 'Hij heeft het op uw leven voorzien! Hij wil dat vermogen hebben! Hij...'
Heer Bommel trok hem mee, op sussende toon zijn opmerkingen smorend. De zaakwaarnemer keek hen na. 'Dat ventje is gevaarlijk!' prevelde hij. 'Maar ik zal hem krijgen! Ha! Hij zal mij leren kennen!'

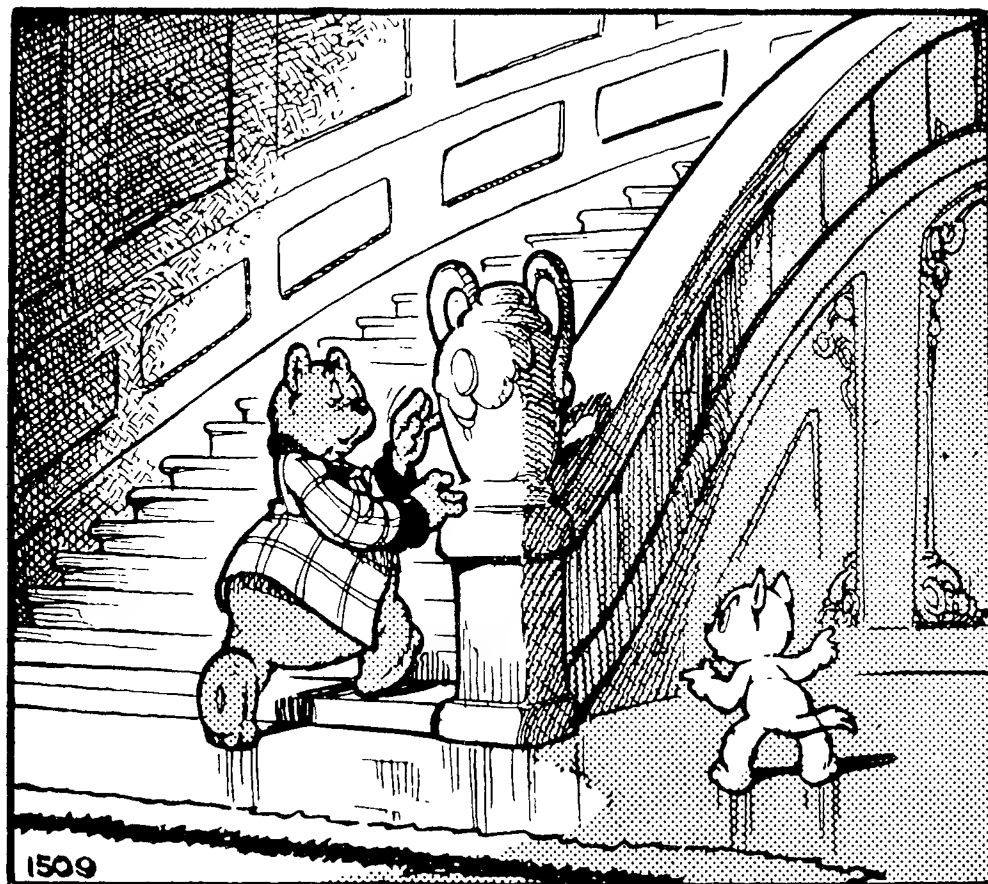

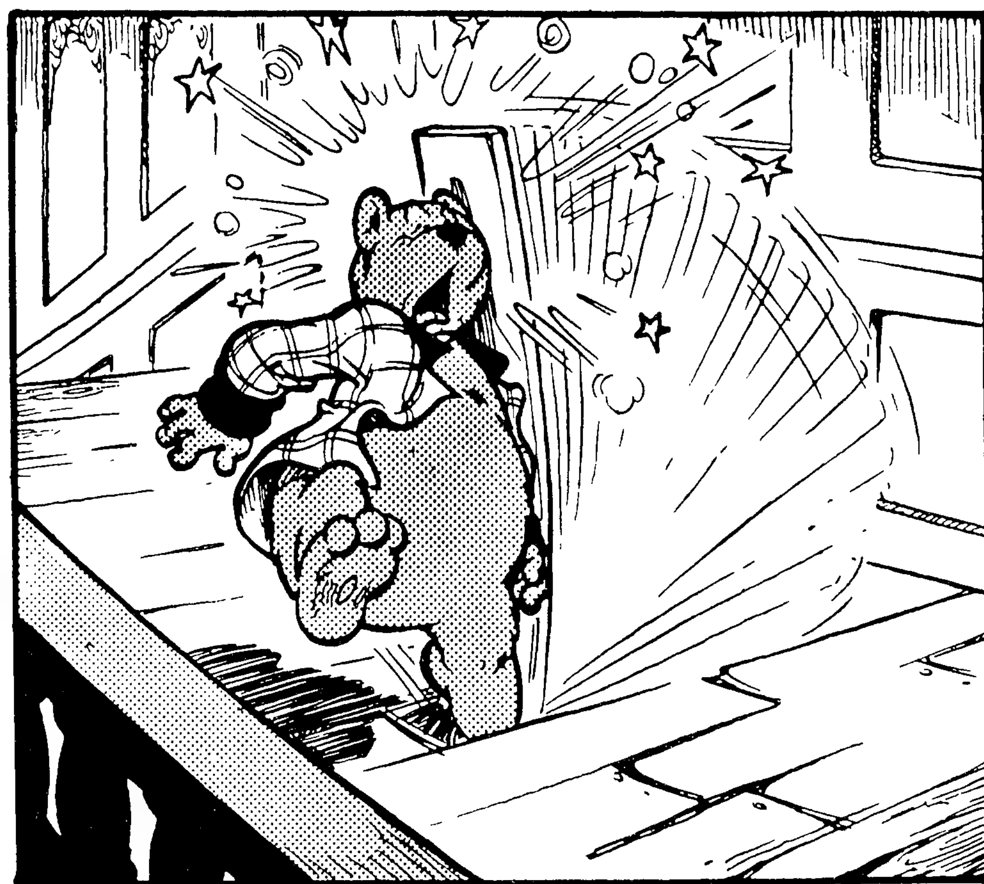
De heer Partenspeler keek heer Bommel en Tom Poes een poosje na en maakte toen bliksemsnel enige berekeningen. 'Ze zijn op weg naar huis met een snelheid van drie kilometer per uur!' mompelde hij. 'De weg is twee kilometer lang. De weg door de weilanden is echter slechts vier kilometer lang. Hoe snel zal iemand moeten lopen om vijf minuten voor de beide wandelaars ter plaatse te zijn?'
Aldus, ingespannen cijferend, drukte hij de cylinder vast op de schedel en begon te rennen, dwars door de weilanden van landbouwer Hoefslag heen. En zó scherp had de bekwame rechtsgeleerde zijn besomming uitgevoerd, dat hij precies vijf minuten en drie seconden vóór heer Bommel en Tom Poes slot Bommelstein betrad – door een openstaand kelderraam.
Intussen had heer Bommel de weg gekort met rustig en kalmerend gepraat om Tom Poes van zijn lelijke beschuldigingen af te brengen. 'Deze heer Partenspeler is een hoogstaand en oppassend iemand!' zei hij, toen ze ten slotte de hal van het kasteel binnenstapten. 'Hij is wat zenuwachtig en gedrukt door het overlijden van mijn oom Hyacinth en ik zal niet dulden, dat je zo onbeleefd tegen hem doet, jonge vriend! Dat moet zo'n beproefd persoon smarten, als je begrijpt wat ik bedoel! En bovendien kan ik op mezelf passen! Heb over mij geen zorg!'
Tom Poes gáf geen antwoord. Hij keek geschrokken omhoog, naar de overloop van de eerste verieping. Op de leuning daarvan stond een fraaie vaas. Maar in plaats van rustig te staan begon deze vaas te wankelen. En precies op het moment, dat heer Ollie, al pratend, precies onder het vaatwerk stond, verloor dit zijn evenwicht en stortte naar beneden...

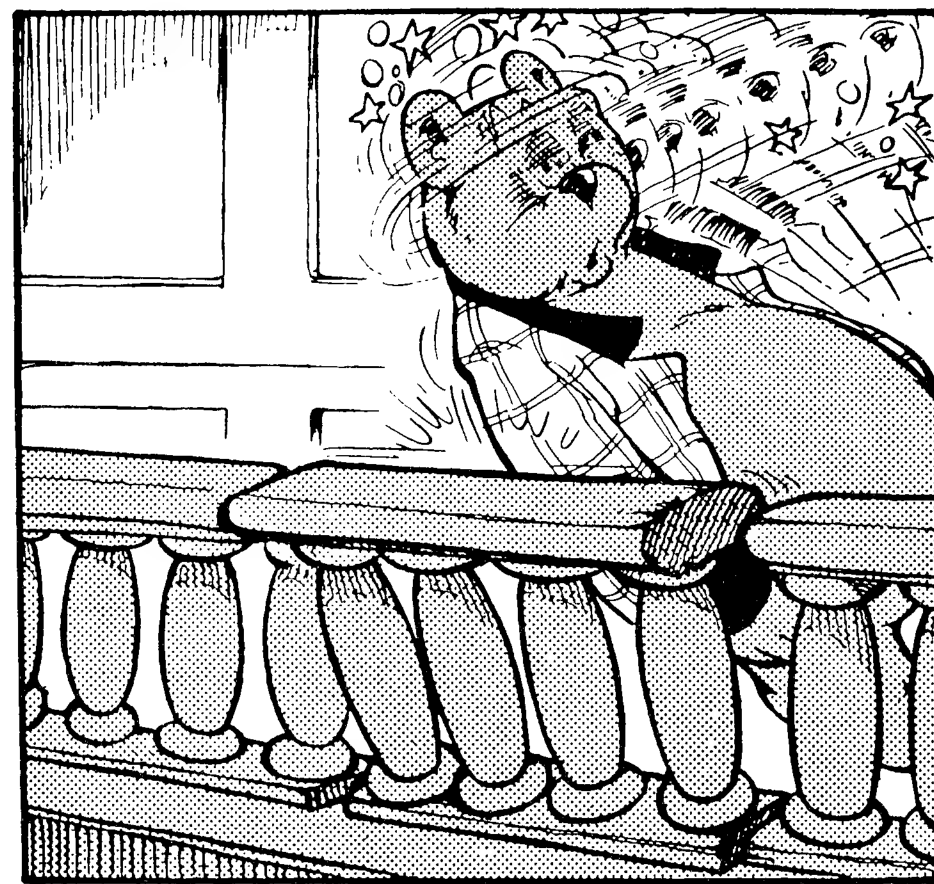

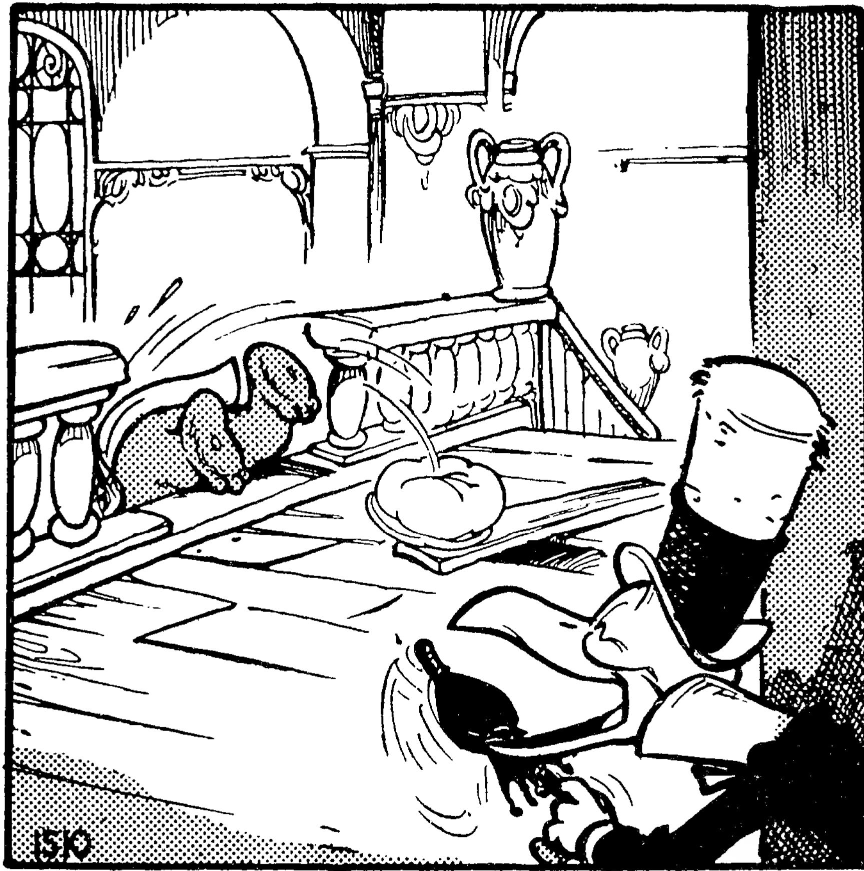
Tom Poes staarde een ogenblik, verstijfd van schrik, naar de grote vaas die van de eerste verdieping naar omlaag kwam tuimelen en sprong toen op heer Bommel af. Deze bewoog zich met grote vaardigheid door de hall en had niet in de gaten dat hij zich precies in de baan van het vallend porselein bevond. Hij was dan ook net van plan om te vragen waarom Tom Poes plotseling zo druk deed, toen deze hem met een ruk opzij trok. Net op tijd overigens, want op hetzelfde moment kletterde het kostbare vaatwerk in scherven op de plek waar hij zo juist had gestaan. 'O!' zei heer Ollie met verdraaide ogen. Hij wankelde even en viel toen flauw in de armen van zijn jonge vriend.
'Heer Olivier!' riep Joost, uit de keuken nadersnellend. 'Wat gebeurde er, als ik zo vrij mag zijn? Is er iets gebroken?'
'Dat zou ik zo denken!' zei Tom Poes, naar de overblijfselen van de vaas wijzend. 'Dat ding viel bijna op het hoofd van heer Bommel! Ik was net op tijd om hem te redden! Maar hoe kan die vaas naar beneden vallen, Joost?'
'Ik begrijp het niet, met uw welnemen!' zei de trouwe bediende hoofdschuddend. 'Hij stond stevig op de leuning vastgekramd! Iemand moet hem losgemaakt hebben! Maar wie zou zoiets doms doen? Het is immers duidelijk, dat er gemakkelijk een ongeluk kon gebeuren, nietwaar?'
Nu, wanneer de bezorgde knecht op dat moment op de eerste verdieping had gekeken, zou hij daar de dader tandenknarsend hebben aangetroffen.
'Weer mis!' siste de heer Partenspeler, een schroevendraaiertje in zijn zak stekend. 'Altijd is het die Tom Poes die me roet in het eten gooit! Maar hij zal nog van me horen, het uitslovertje!'

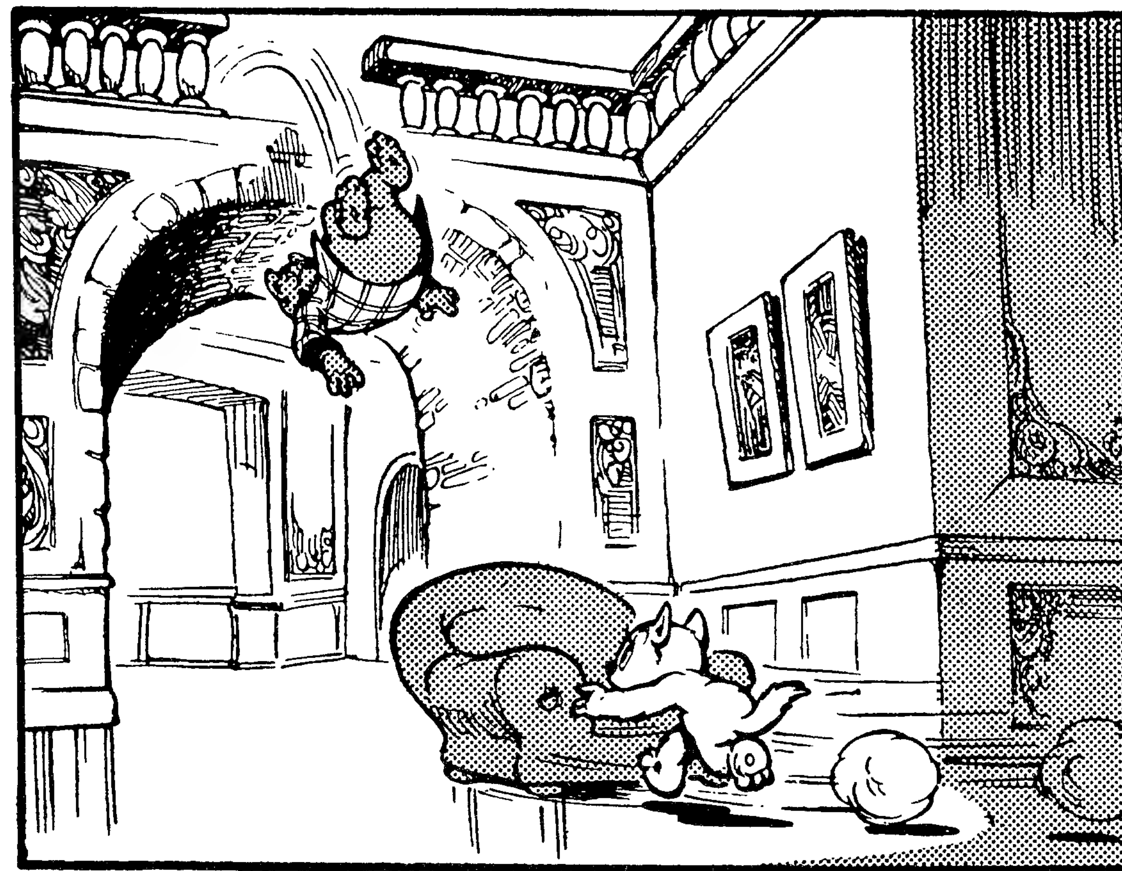
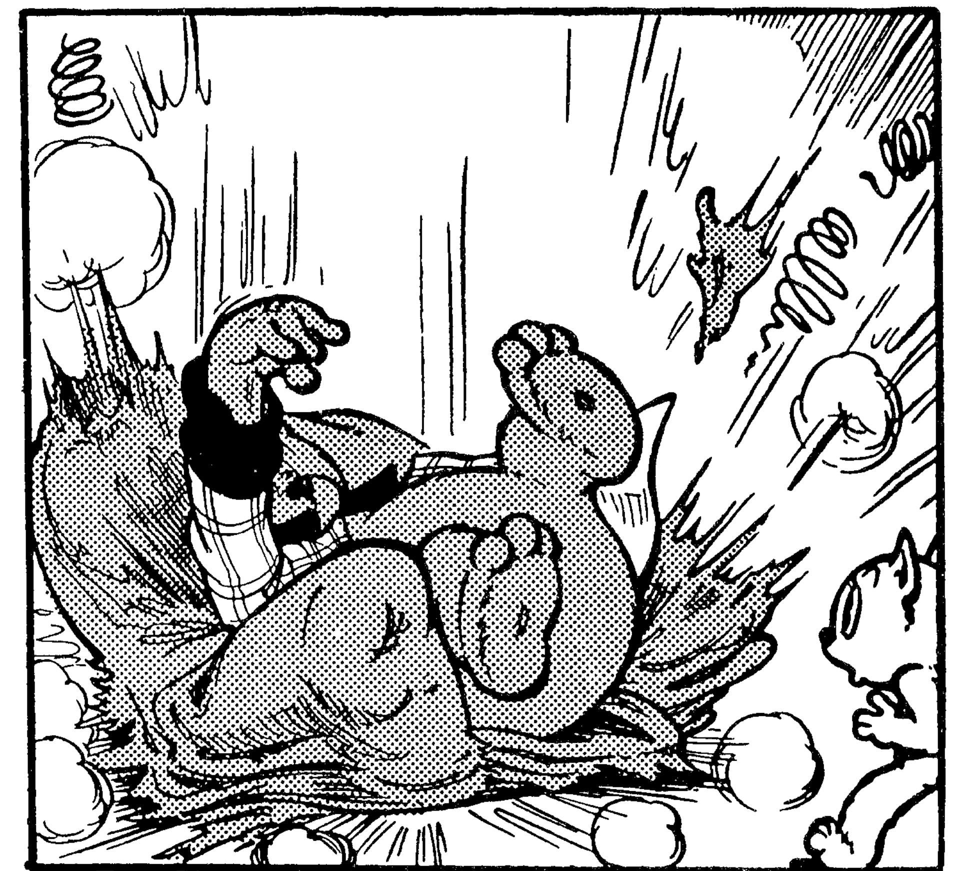

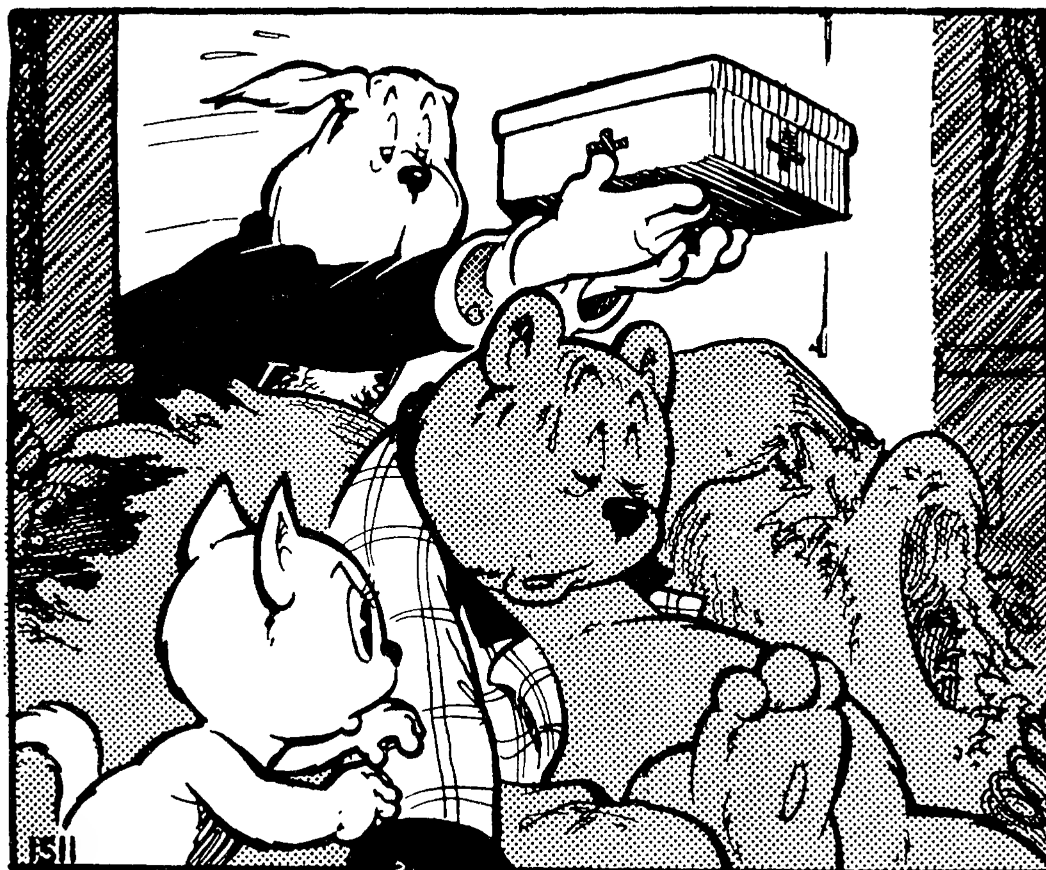

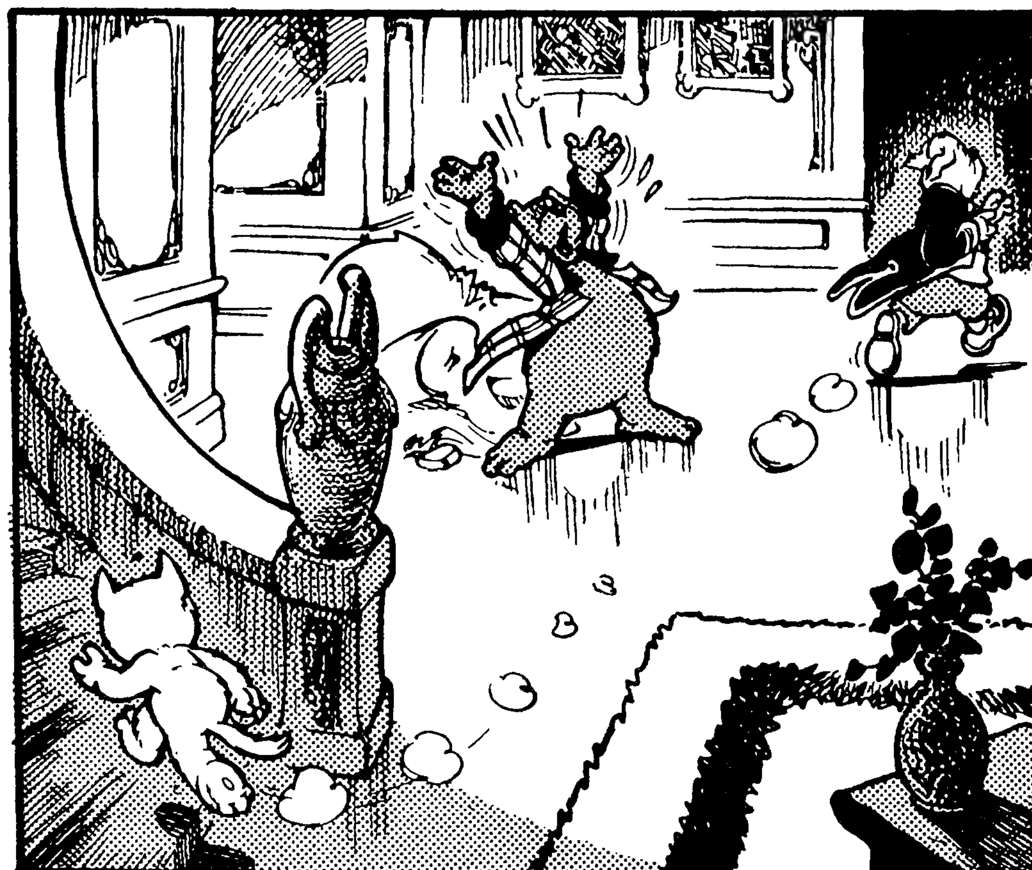
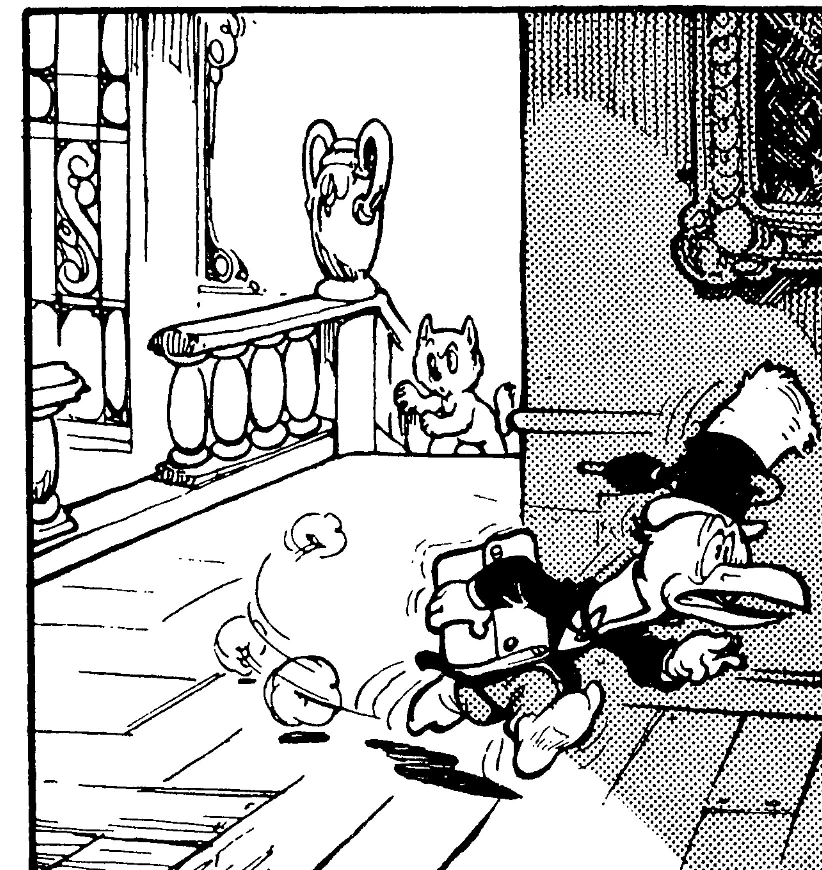
Heer Bommel kwam, door de toegewijde zorgen van zijn bediende Joost en de emmer water, die Tom Poes hem toediende, al spoedig weer bij. 'Uch... blub... Watwastat?' stamelde hij.
'Een vaas die bijna op uw hoofd viel!' zei Tom Poes. 'Er is iemand, die het op uw leven voorzien heeft, heer Ollie!'
'Onmogelijk!' riep heer Bommel verontwaardigd. 'Ik ben een algemeen geliefd heer, als je begrijpt wat ik bedoel! Wie zou mij mijn eigen vazen op het hoofd willen gooien! Zeg nu zelf!'
'Die Partenspeler natuurlijk!' riep Tom Poes uit. 'Dat is een schurk! En omdat hij weet, dat hij een groot vermogen zal erven als u sterft, probeert hij...'
Maar heer Bommel legde hem met een eenvoudig gebaar het zwijgen op. 'Foei Tom Poes! Schaam je!' zei hij op berispende toon. 'Hoe kan je toch altijd zo slecht van iemand denken! Die arme heer Partenspeler! Een wees, die nooit geluk gekend heeft. Nee, jonge vriend! Green woord meer!'
Zo sprekende beklom heer Ollie waardig de trap die naar boven leidde, om daar persoonlijk de standvastigheid van zijn siervazen te gaan bekijken. Hij betrad de overloop en schreed met vaste tred voorwaarts, toen hij plotseling op een plank trapte, die door een onverklaarbare oorzaak los zat. Het houtwerk scharnierde op een onderliggende balk omhoog en het uiteinde trof hem met grote kracht tegen de schedel.
'Oempfst...!' zei heer Ollie. Hij verloor het evenwicht en tuimelde duizelig tegen de leuning, doch in plaats dat deze leuning hem houvast bood, schoof er een stuk uit, dat blijkbaar met pilaartjes, onderstuk en al, op keurige wijze was losgezaagd.
En samen met dit stuk verdween heer Ollie over de rand van de overloop...

De leuning van de overloop stortte omlaag en heer Bommel, die door de klap van de plank een weinig duizelig was geworden, wankelde even boven de gapende afgrond en tuimelde toen eveneens naar beneden.
Op het moment dat zijn gevulde gestalte uit het gezicht verdween, dook de heer Partenspeler van achter een hoek te voorschijn en begon met grote aandacht zijn handen te wrijven.
'Dit keer is het dan toch gelukt!' siste de schurk met een weerzinwekkende glimlach – en met ingehouden adem wachtte hij op de klap, die de arme heer Ollie op de vloer beneden zou afgeven. Maar het liep anders af, dan hij zich voorstelde!
Want Tom Poes, die op het punt stond naar huis te gaan, had de slag van de plank tegen het schedeldak van zijn vriend gehoord en, omkijkend, zag hij hem met een boog naar de grond komen.
Kortbesloten greep hij heer Bommels leunstoel, die daar juist voor de hand stond en duwde het meubel met grote snelheid naar de plaats des onheils. Gelukkig was de geriefelijke zitplaats door de meubelmaker indertijd van wieltjes voorzien, zodat hem dat niet al te veel moeilijkheden opleverde. Hij kwam dan ook juist op tijd om het verende kussen tussen heer Ollie en de vloer te schuiven. Met een daverende slag schoot heer Bommel door de zitting heen, zodat de veren hem om de oren vlogen en hijzelf op tamelijk benauwde wijze tussen de poten geklemd zat. Maar zijn val was gebroken en de lage opzet van de schurkachtige zaakwaarnemer voor de zoveelste maal verijdeld.
Deze sloeg een blik over de leuning van de overloop en snelde woedend heen, een ruwe verwensing slakend...

Heer Bommel bleef geruime tijd versuft in zijn totaal verpletterde leunstoel zitten, terwijl hij met verdraaide ogen voor zich uit keek. De trouwe bediende Joost snelde toe met het doosje verbandmiddelen en vlugzout, terwijl Tom Poes voorzichtig voelde of alle beenderen nog heel waren. Dit laatste bracht heer Ollie tenslotte weer tot zich zelve.

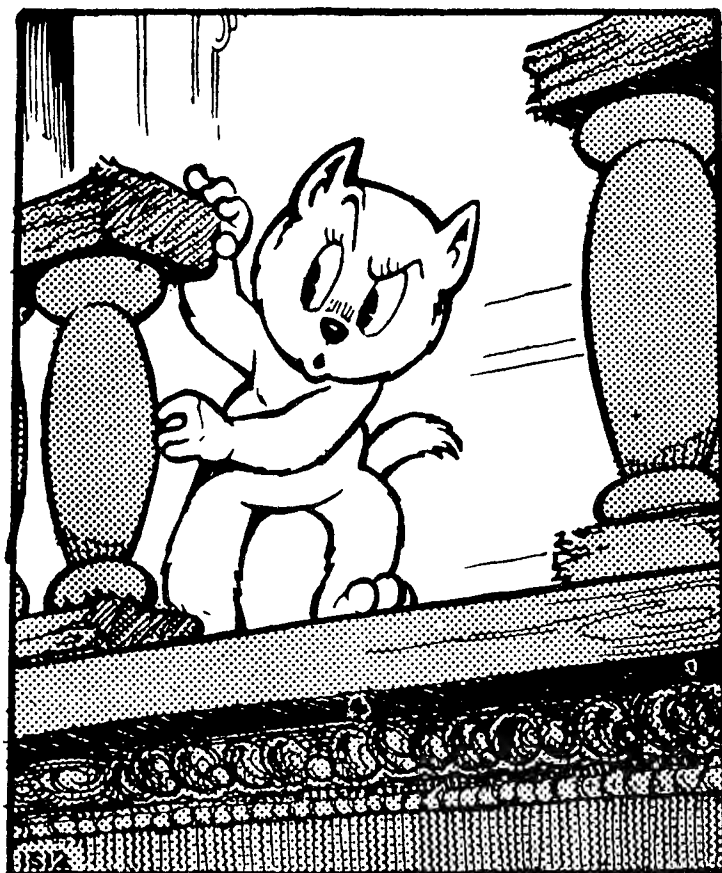
'L-laat d-dat!' sprak hij met gesmoorde stem. 'Is het al niet erg genoeg, dat ik zo lelijk terecht ben gekomen? Moet je me nu nog knijpen ook?'

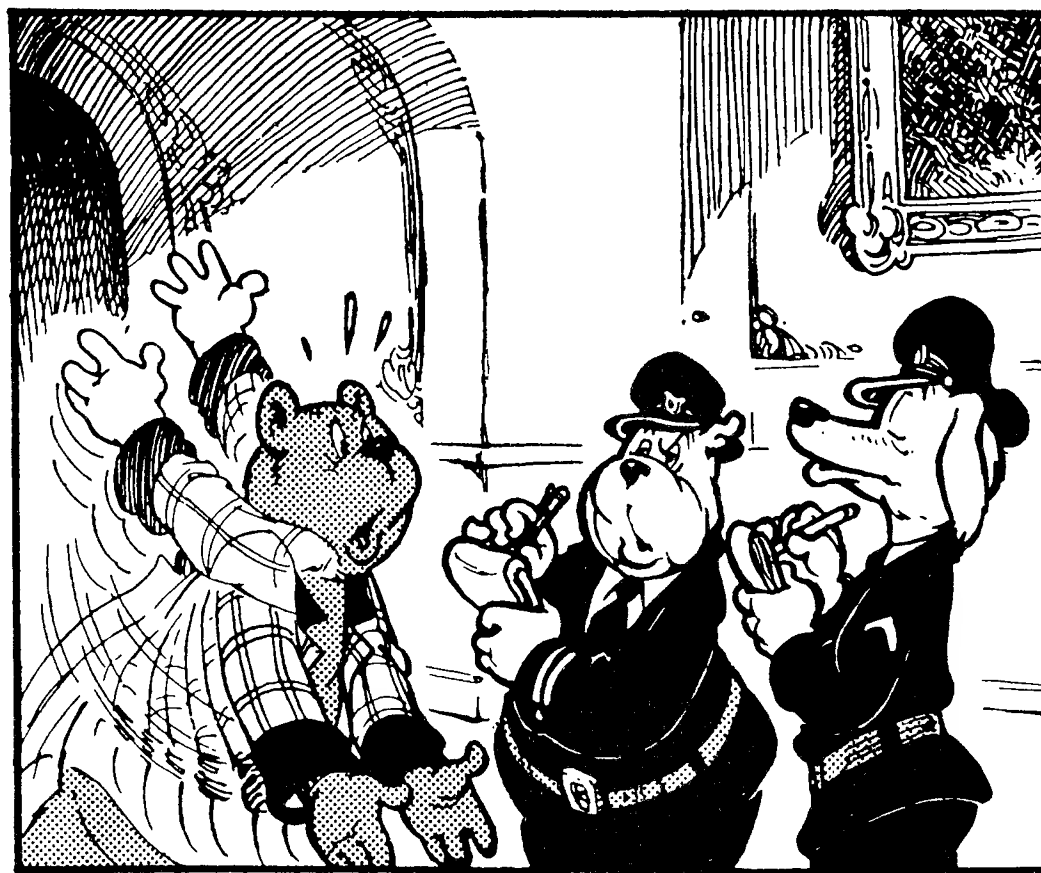
'U bent niet lelijk terecht gekomen!' zei Tom Poes. 'Ik heb deze stoel onder u geschoven en daarom leeft u nog! En ik knijp u niet – ik voel of u niet gebroken bent!'

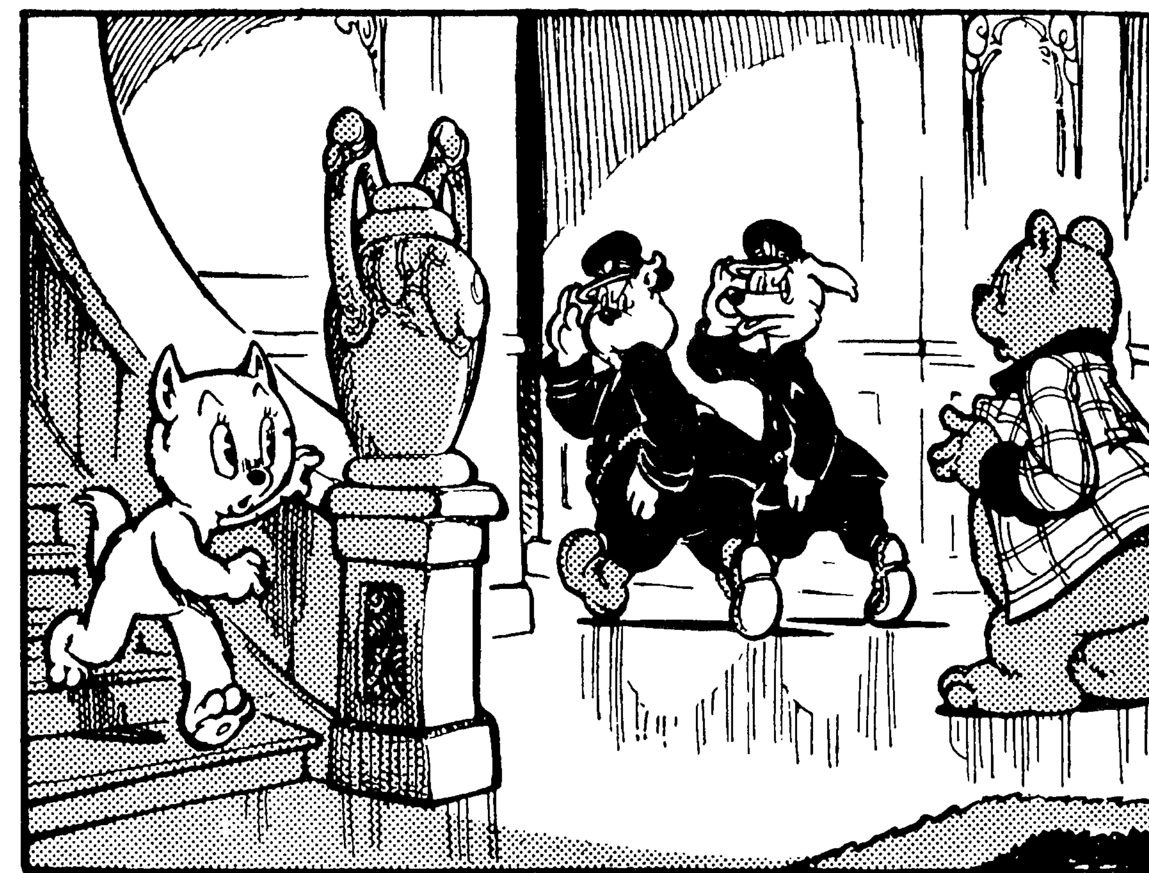
'O!' zei heer Bommel. Hij dacht even na en verhief zich toen met grote waardigheid. 'Ik ben niet gebroken!' riep hij uit. 'Men breekt een heer niet zo gauw! En ik vraag me af waarom niemand iets doet! Het zal iedereen nu toch wel duidelijk zijn, dat iemand het op mijn leven voorzien heeft. Hier moet onmiddellijk worden ingegrepen! Moet een Bommel dan altijd alles alleen doen? Joost! Roep de politie! Laat onmiddellijk een gediplomeerd speurder komen!'

Joost snelde naar de telefoon en Tom Poes liep de trap op om boven eens naar de oorzaak van heer Ollie's val te gaan zoeken.

De heer Partenspeler had op de eerste verdieping alles gevolgd en toen nu Tom Poes naar boven kwam begaf hij zich met grote spoed naar de achtertrap, om zodoende ongezien buiten het huis te kunnen geraken. Maar we zijn nog niet van hem af, dat staat vast...

Tom Poes scharrelde boven enige tijd rond en het duurde niet lang, of hij had ontdekt dat er in de vloer een plank was losgezaagd. Wanneer men op het einde daarvan trapte, scharnierde het hout op een er onder liggende balk omhoog, waardoor de argeloze stapper op ruwe wijze verdoofd en tegen de leuning geworpen werd. En zoals we hebben gezien, was ook deze leuning doorgezaagd, zodat niets een vreselijke val in de weg stond.

Alles bij elkaar was het een keurig uitgevoerd stukje timmerwerk, maar daar had Tom Poes niet zozeer oog voor. Hij liep haastig weer naar beneden, waar heer Bommel doende was om aan de politie een verslag van het gebeurde te geven.

Op bewogen toon schilderde hij zijn onschuldige wandeling op de overloop, die zo ruw gestoord was, doordat een schurk van geweldige afmetingen hem met een grote knots op het hoofd had geslagen en hem daarna over de leuning naar beneden had geworpen.

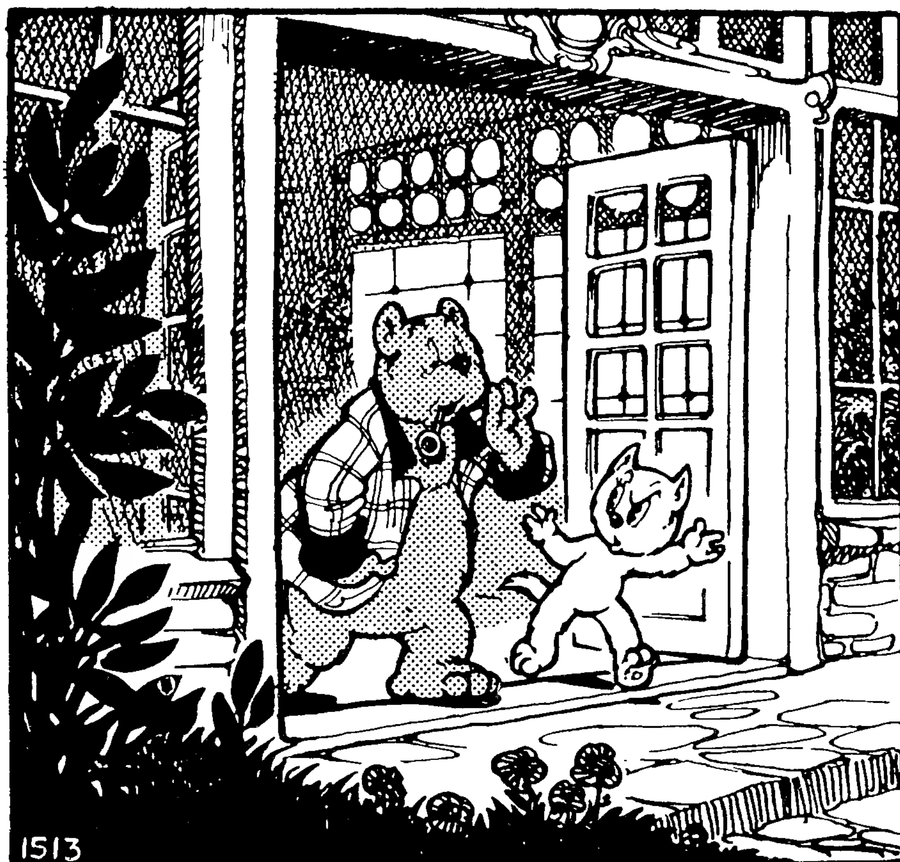
'Natuurlijk heb ik hevige weerstand geboden!' besloot heer Ollie. 'Ik heb de ploert bont en blauw geslagen. Maar ja, hij was wel twee keer zo zwaar als ik en zelfs mijn reuzenkrachten waren niet tegen de zijne opgewassen!'

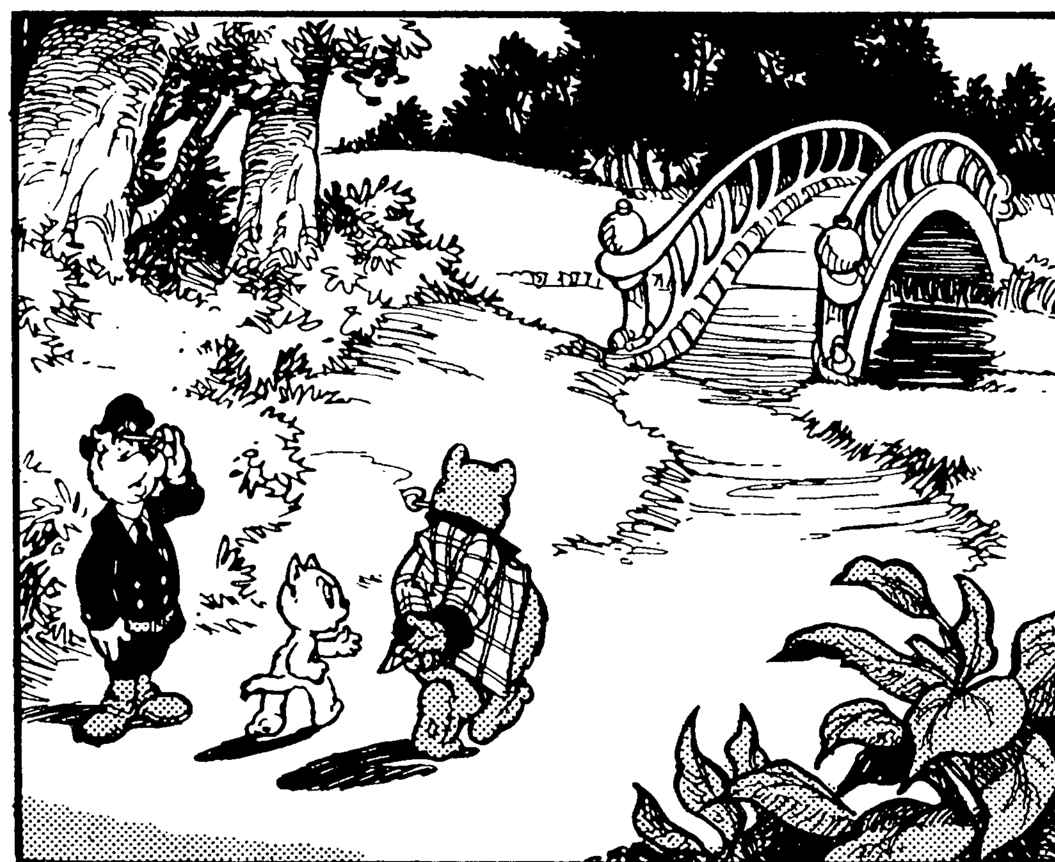
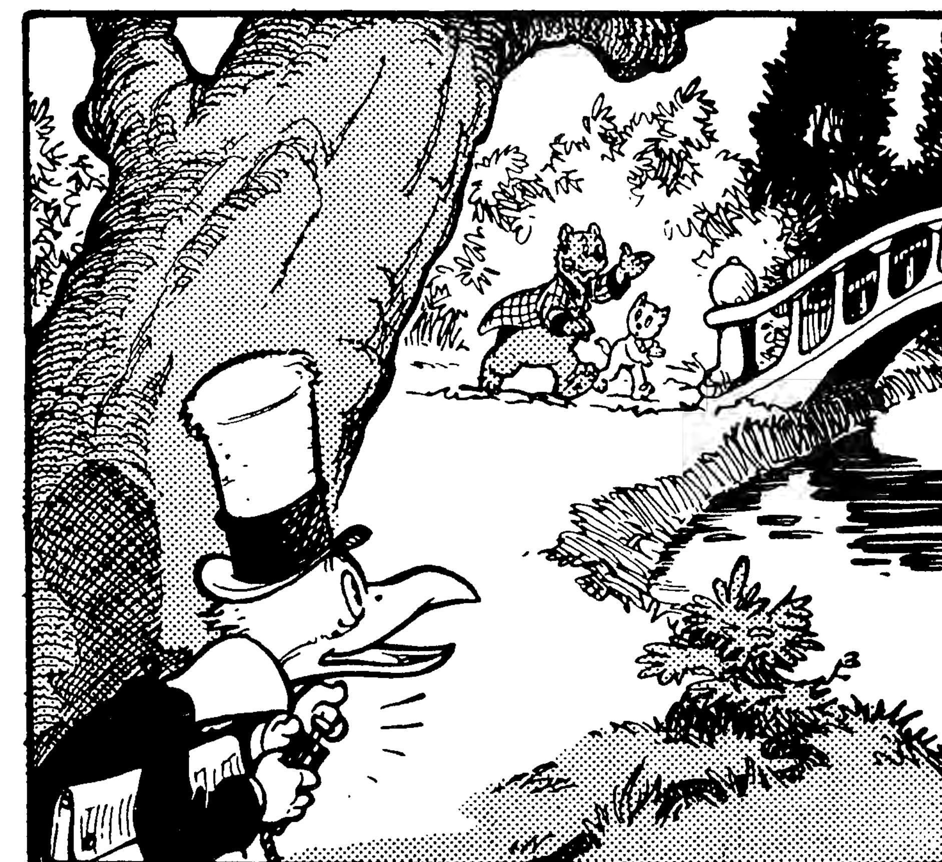
'Dat valt te begrijpen!' zei commissaris Bulle Bas deelnemend.

'Maar er was helemaal geen schurk met een knuppel!' riep Tom Poes, van de trap af komend. 'Het was een plank, die door iemand was losgezaagd en...'

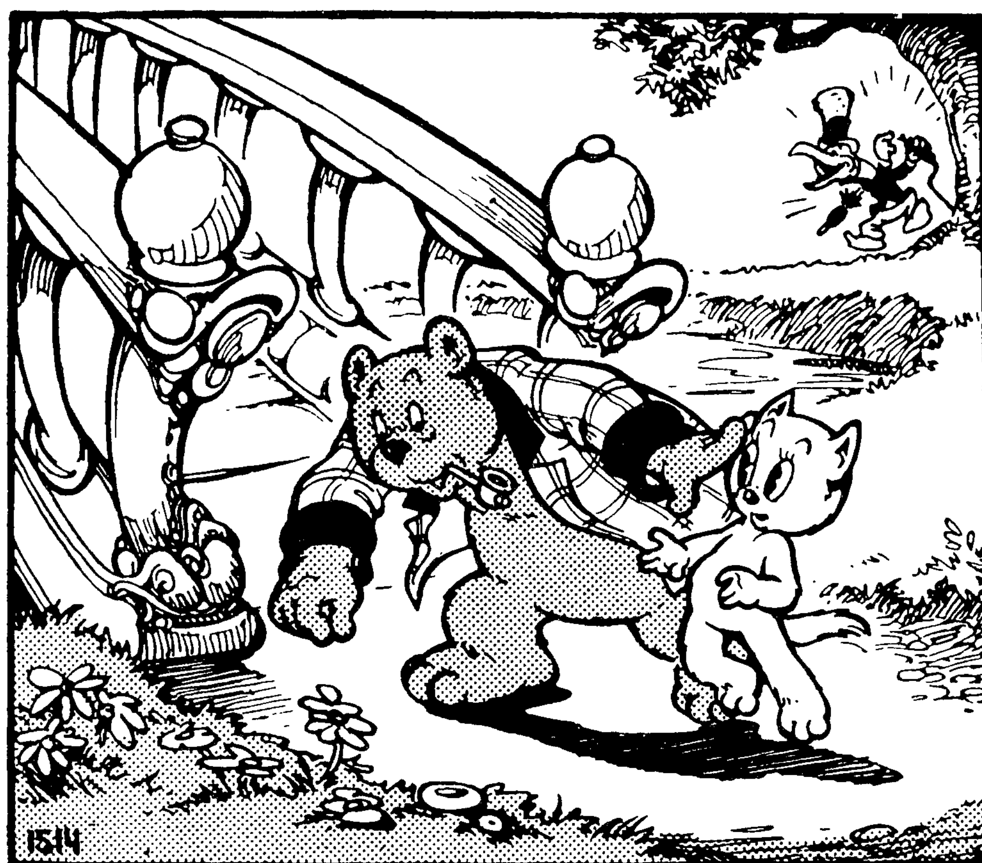
Maar heer Bommel onderbrak hem. 'Die jeugd, die jeugd!' klaagde hij. 'Dat speelt maar en doet maar en heeft geen begrip voor ernst!'

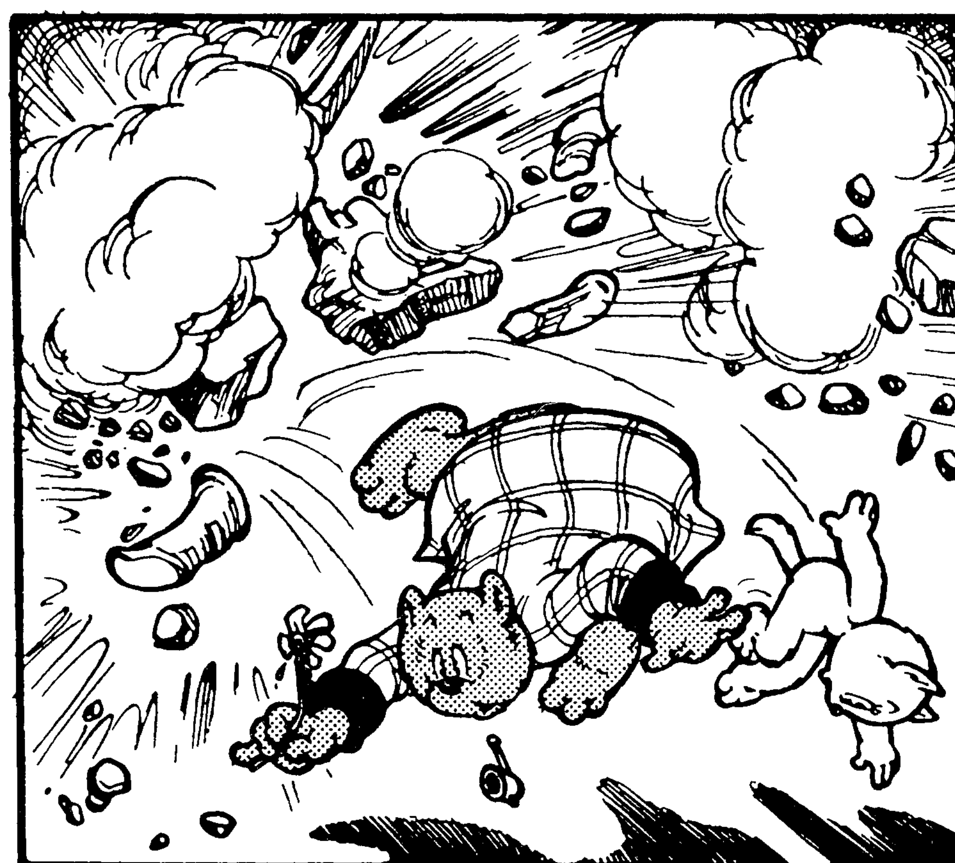
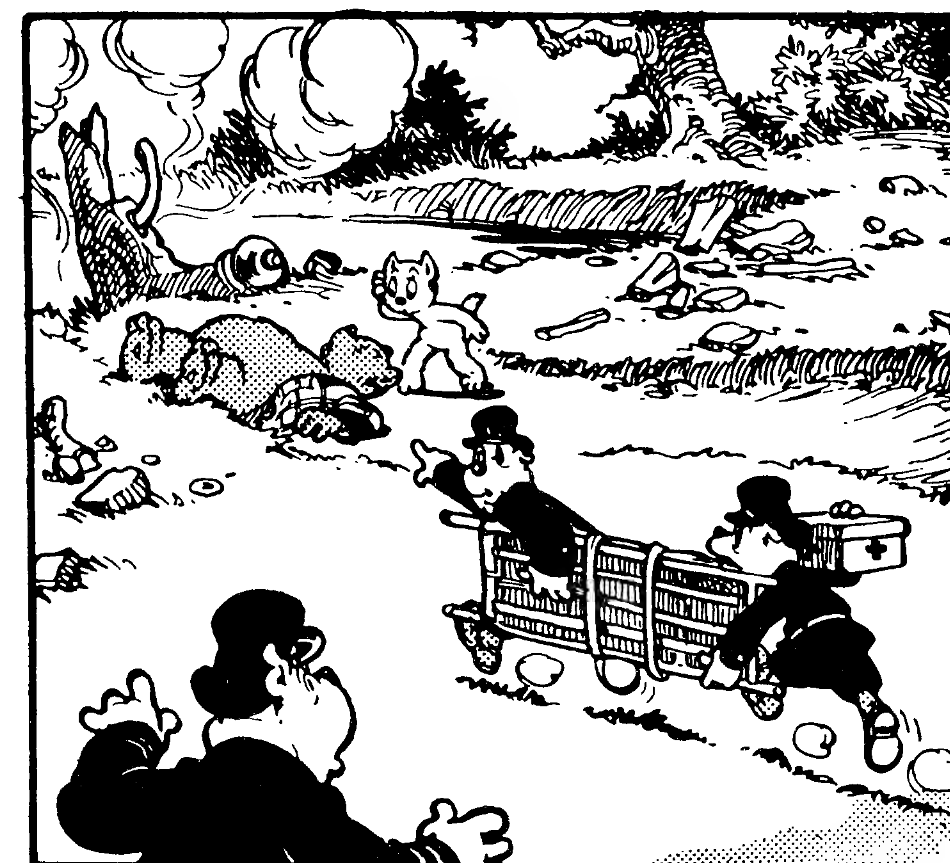
'Wees gerust!' zei de commissaris, zijn boekje dichtklappend. 'De zaak is nu in bevoegde handen – het zal zijn loop hebben! Kom, Snuf, we gaan! Laat Bommelstein omsingelen en laat zoeken naar een bandiet van vierhonderd pond!'

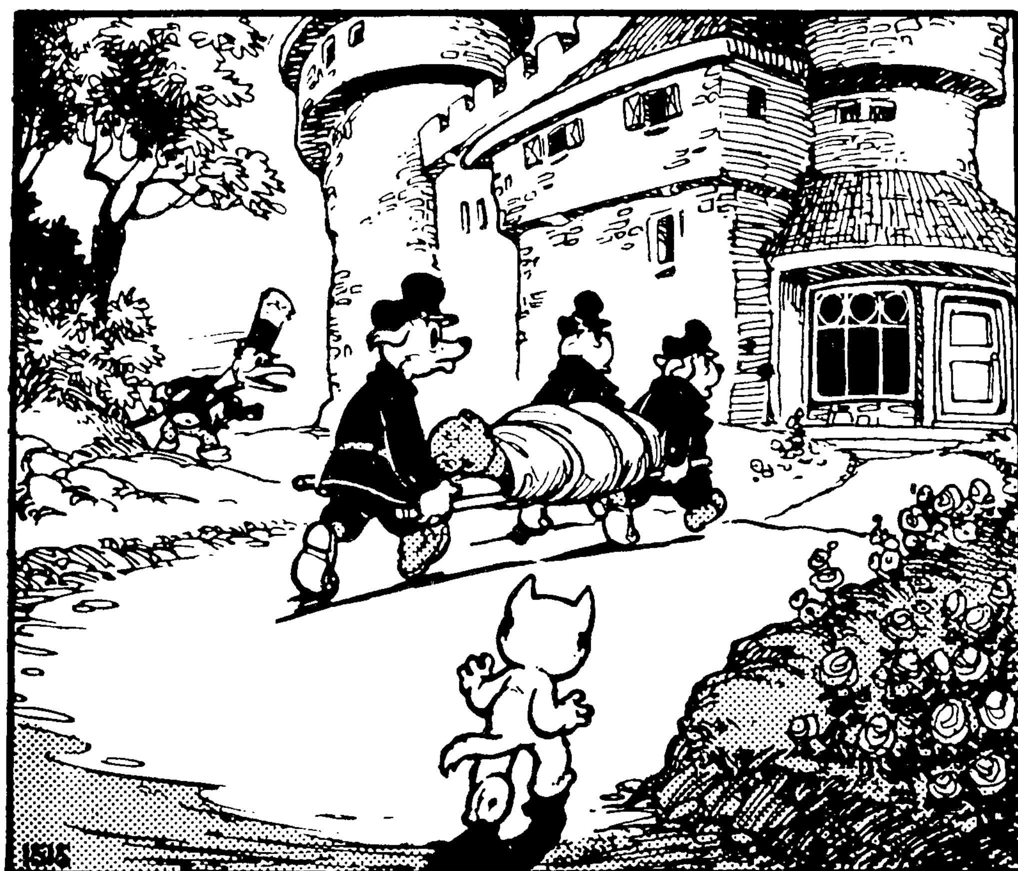

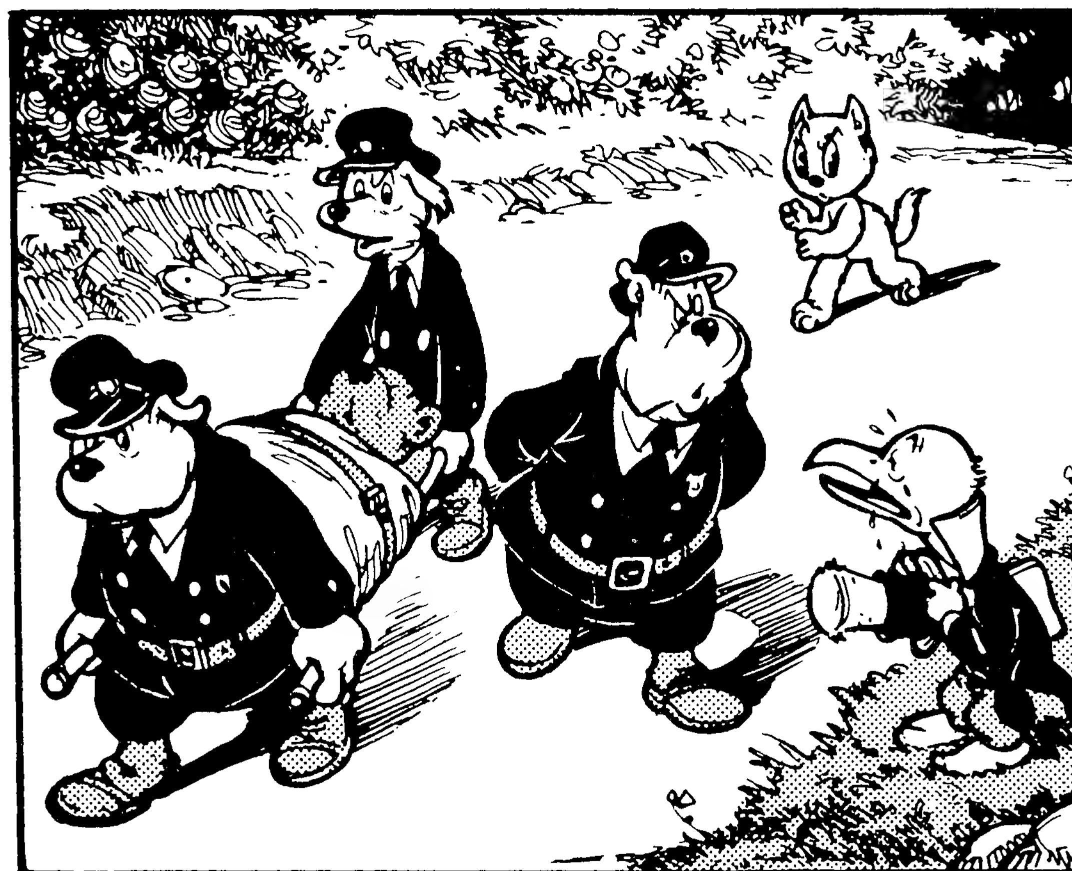
Heer Bommel sukkelde vermoeid naar de openstaande serredeuren en stapte naar buiten.
'Wat gaat u doen!' vroeg Tom Poes, die hem bezorgd volgde. 'Zou het niet verstandiger zijn als u binnen bleef, heer Ollie? Er is hier iemand in de buurt, die het op uw leven voorzien heeft! De planken boven waren doorgezaagd en iemand die zo sluw is, is gevaarlijk!'
'Ach kom!' zei heer Ollie mat. 'Hier buiten kan mij niets gebeuren. Overal staan agenten en de commissaris leidt persoonlijk het onderzoek. Nee, wat mij het meest dwars zit is het lelijke van dit alles, als je begrijpt, wat ik bedoel! Want wie kan het nu op mijn leven voorzien hebben, Tom Poes? Ik heb toch nooit iemand kwaad gedaan? Ik ben toch een algemeen geacht en bemind iemand? Zeg nu zelf! En toch is er een schurk, die er niet voor terugdeinst mij naar het leven te staan!'
'Het gaat om uw testament!' zei Tom Poes. 'Die Partenspeler wil uw geld erven!'
'Geen woord meer!' zei heer Bommel streng. 'Je weet dat ik daar niets over horen wil – dat is laster! Bah!'
En hij stapte ontstemd in de richting van een sierlijk bruggetje, dat hij de vorige zomer in zijn tuin had laten aanleggen.
Nu stond, niet ver van daar, de zaakwaarnemer Partenspeler achter een dikke boom de verrichtingen van heer Ollie gade te slaan. In zijn hand omklemde hij een soort drukknop, die gebruikt wordt voor het ontsteken van dynamiet. Door middel van een electrische lont was deze knop verbonden met een vaatje, dat onder het rustieke bruggetje stond.
'Hij nadert!' mompelde het ongunstige ventje ademloos 'Ja... ja..., hij gaat naar de brug... nog drie stappen... nog twee... juist! Nu nog één en hij is er geweest.'

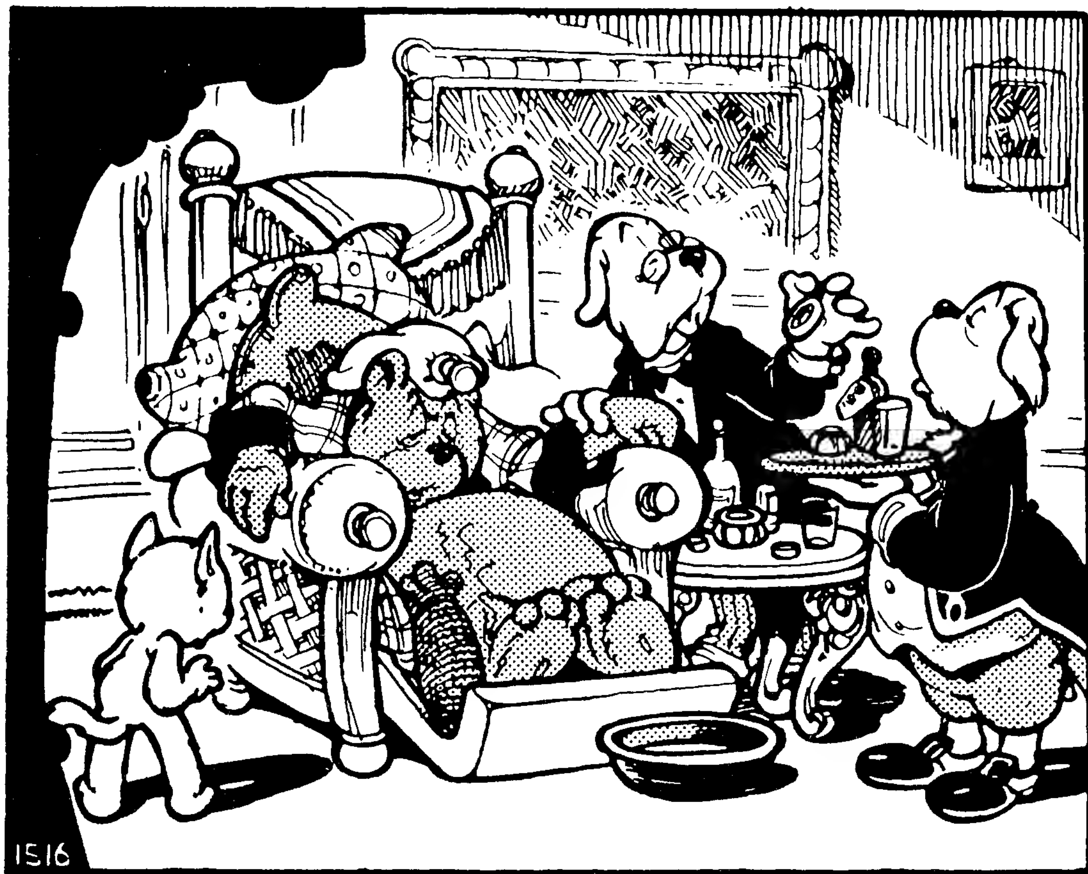
Heer Bommel liep mijmerend voort, zich niet bewust van de dreiging die de heer Partenspeler achter zijn boom vormde. Hij naderde het bruggetje met de lome pas van een denkend wandelaar en de schurkachtige zaakwaarnemer, die trappelend van ongeduld met zijn drukknop stond te wachten, dacht niet anders of hij zou met dezelfde snelheid de planken van de brug betreden.
Doch heer Ollie schrok plotseling op uit zijn gepeins en boog onverwachts af om een bloempje, dat vóór de brug in het gras stond, te gaan plukken. 'Kijk, Tom Poes!' sprak hij gevoelig, 'hoe mooi is dit jonge leven! Kijk eens naar dit onschuldige gebloei! Dit geeft me weer kracht, jonge vriend!'
Nu had heer Bommel wel enige kracht nodig. Want P. Partenspeler, die niet op het bloeiende bloempje gerekend had, had kalm de drukknop ingedrukt en zodoende de hele lading dynamiet onder het bruggetje tot ontploffing gebracht. En op het moment nu, dat heer Ollie zich bukte vloog de gehele brug, compleet met balken, hout- en metselwerk over zijn hoofd de lucht in.
Zoiets geeft een schok, dat spreekt. Heer Bommel en Tom Poes werden door de luchtdruk ter aarde geworpen, maar terwijl de laatste direct weer overeind sprong, bleef de eerste liggen als een geknakte bloem. De schrik was te veel voor hem geweest en hij was flauw gevallen. Maar gelukkig was de politie nog steeds ter plaatse om Bommelstein te bewaken en daardoor verscheen er onmiddellijk hulp. Enige agenten snelden toe met een draagbaar en een doos E.H.B.O.

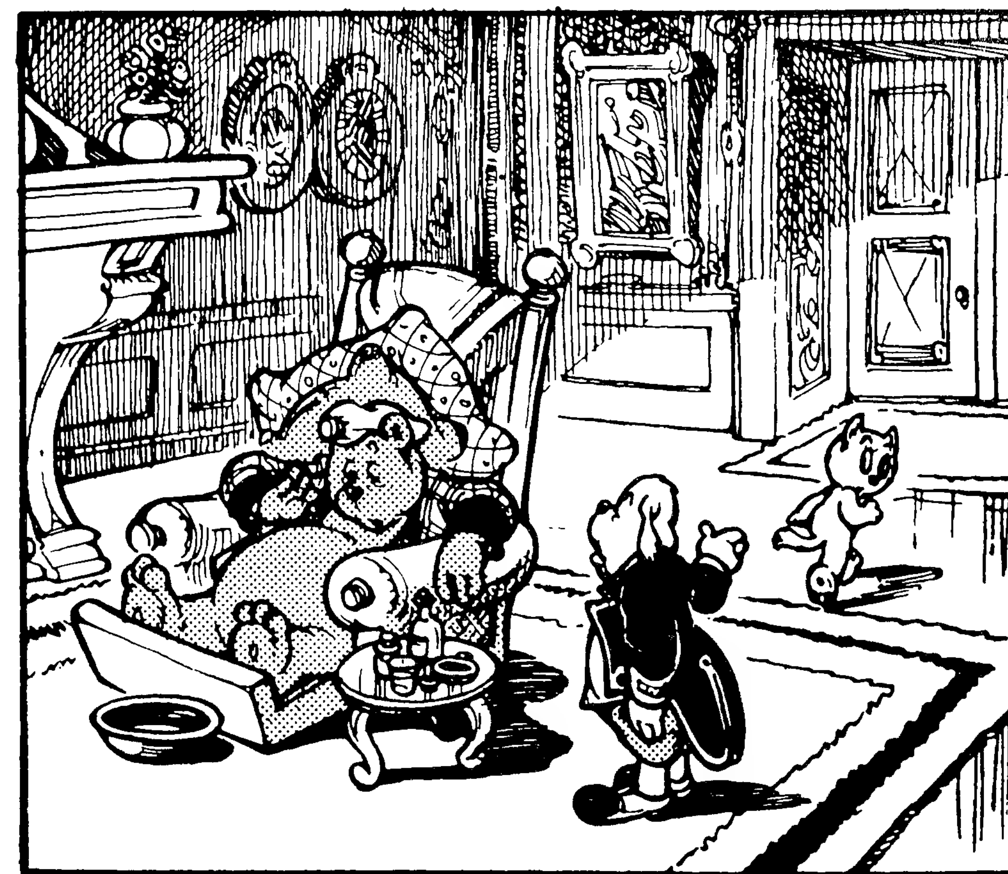

Twee agenten legden heer Ollie voorzichtig op de draagbaar en droegen hem met ingehouden tred huiswaarts. Enkele anderen begonnen onmiddellijk de overblijfselen van de brug en omgeving te onderzoeken zonder echter iets anders te vinden dan een drukknop en een eindje electrisch draad.
De rest was de lucht in gevlogen en de heer Partenspeler, die er alles van had kunnen vertellen, was wel zo wijs om zijn mond te houden. Met betrokken gelaat trad hij uit de struiken toen de baar, waarop heer Ollie bewegingloos lag uitgestrekt, passeerde, en nam met een treffend gebaar de hoge hoed van het hoofd. Vervolgens barstte hij in een droef geween uit.
'Mijn weldoener!' jammerde hij. 'Er was geen beter heer dan hij! Altijd dacht hij aan een ander! Altijd had hij een vriendelijk woord of een goede daad! Ik sta zelfs nog in z'n testament!'

'Hm!' zei commissaris Bulle Bas, die het gebroken figuurtje met enig wantrouwen bezag.
De heer Partenspeler schrok op. Met roodomrande ogen staarde hij een ogenblik naar de strenge politiechef en klampte zich toen schreiend aan diens kraag vast.
'U weet niet, wat dit voor mij betekent!' huilde hij. 'Iedereen ontvalt mij, arme wees. Soms wil ik de rouwband om mijn hoed verwijderen, maar dan denk ik! Ach, laat maar zitten! Het zal wel weer van pas komen. Iedereen, die goed voor mij is, sterft toch, vroeger of later. Ach, wat een leven! Niets wordt mij bespaard!'
'Hm!' mompelde de commissaris bewogen. Hij bedacht, dat er toch maar veel verdriet in de wereld is en hij schaamde zich een beetje, dat hij een ogenblik verdenking tegen de zaakwaarnemer had gehad.
'Het arme schepsel heeft geen enkel motief!' prevelde hij.

Heer Bommel was inmiddels heel voorzichtig naar binnen gedragen en op de gemakkelijkste stoel van het slot neergelegd. De trouwe bediende Joost snelde af en aan met kruiken en hete kwast terwijl een inmiddels ontboden arts met grote aandacht de pols van de patiënt voelde.

'Kom wat nader, Tom Poes!' sprak heer Ollie met zwakke stem. 'Ik voel dat het met mij afloopt. Deze laatste ontploffing is te veel voor mij geweest. De schurk, die het op mijn leven voorzien heeft, is in zijn duivelse opzet geslaagd!'

'Misschien valt het nog wel mee, heer Ollie!' zei Tom Poes. 'U bent tenslotte niet geraakt...'

Doch heer Bommel schudde moedeloos het hoofd. 'Ik voel het einde naderen!' zuchtte hij. 'Er moet gehandeld worden! In de eerste plaats wens ik een notaris voor mijn testament. Want weliswaar krijgt die arme heer Partenspeler een behoorlijk vermogen, maar jij bent niet verzorgd. Ik wil dus...'

'Ziezo!' riep op dit moment de geneesheer krachtig. 'Het is in orde! Mooi zo!'

'Wat is in orde?' vroeg heer Bommel ongerust.

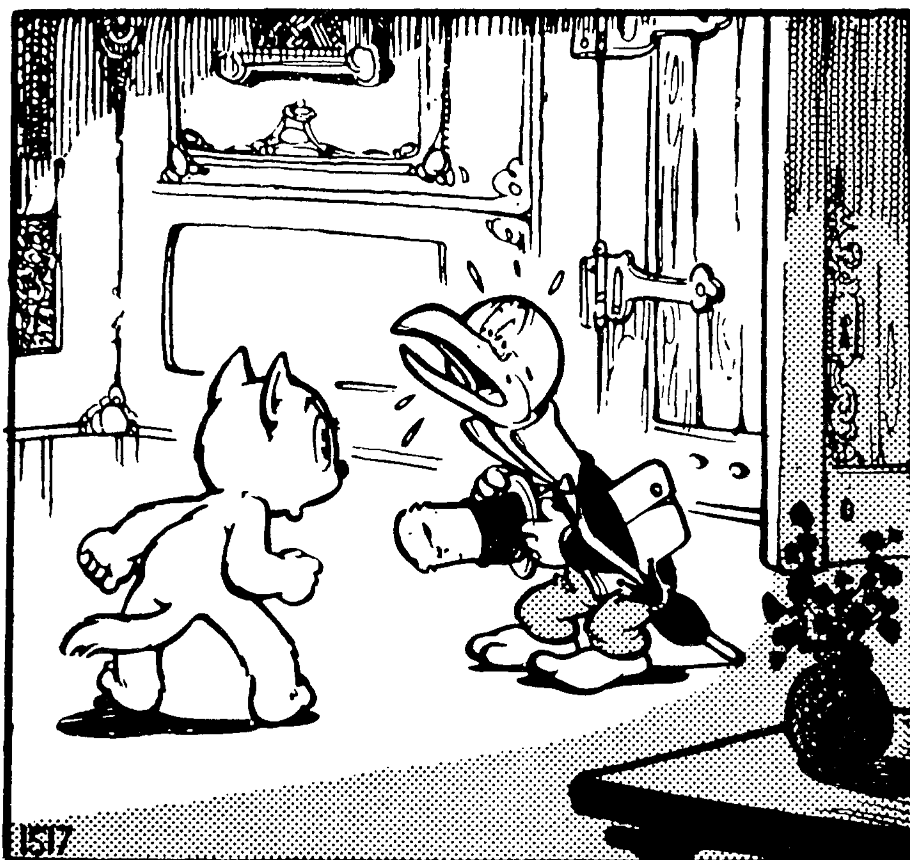
'U!' legde de arts uit. 'Er is niets met u aan de hand! Zo gezond als een vis! Een beetje geschrokken, maar verder niets!'

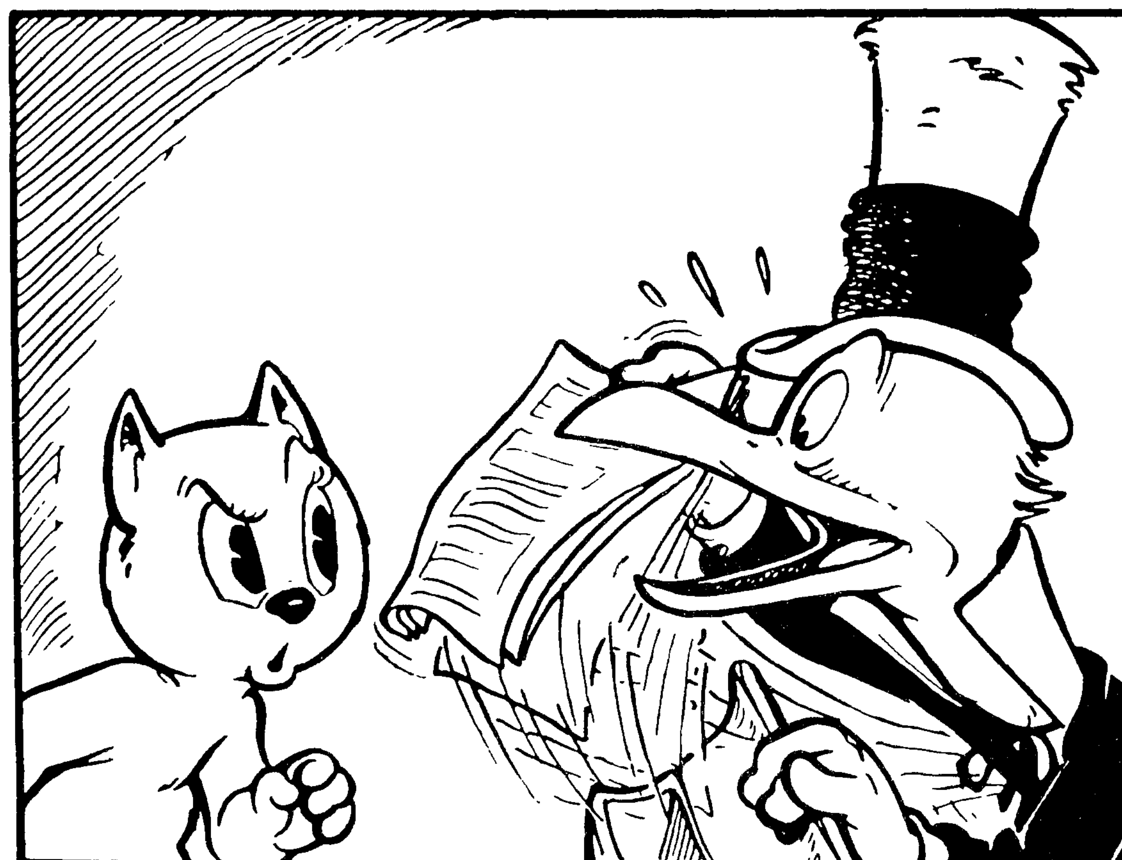
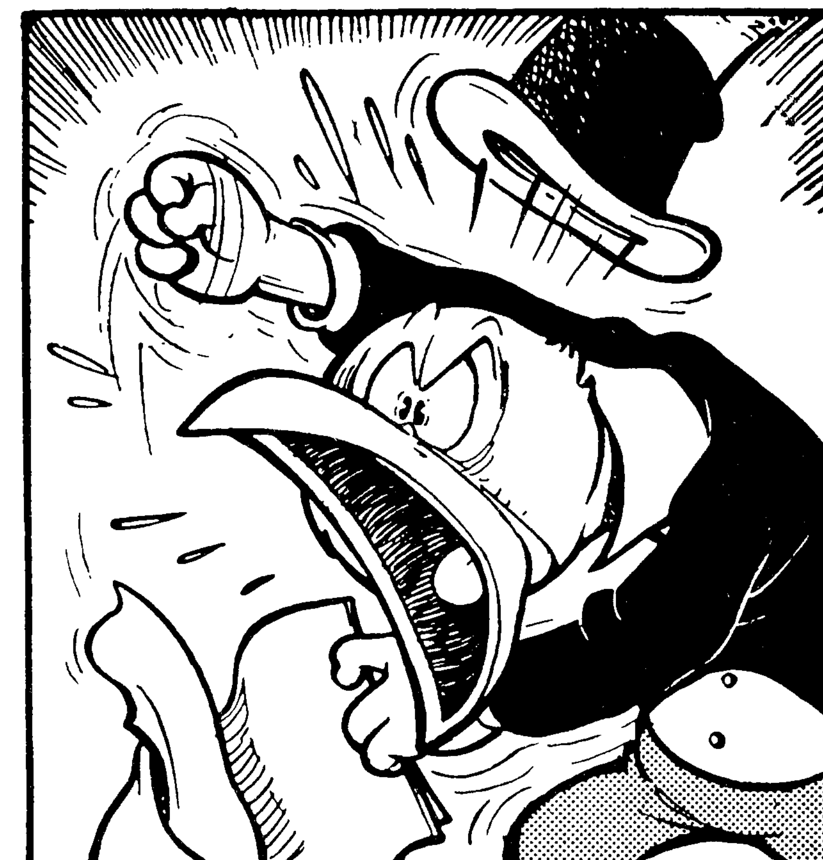
'O!' zei heer Ollie mat. 'Een beetje geschrokken... verder niets! O!'

De bediende Joost stak zijn hoofd om de deur. 'Excuseer, heer Olivier!' zei hij zacht. 'Daar is een bezoeker!'

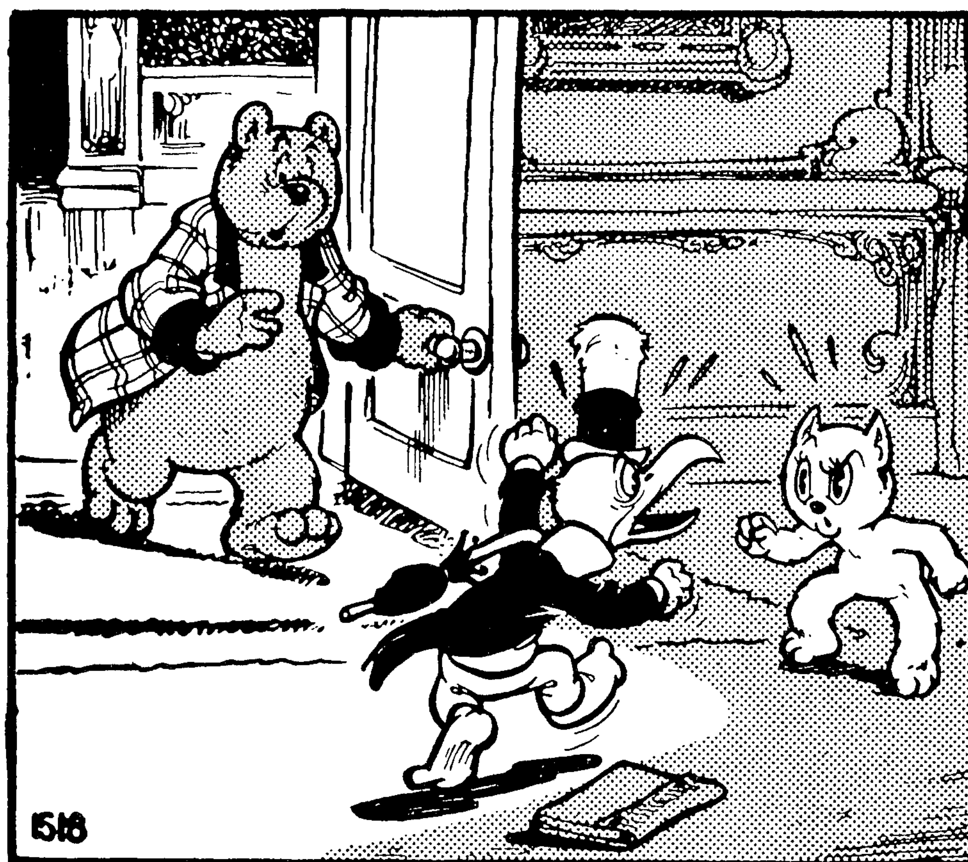
'Ach wat, bezoeker!' riep heer Bommel nijdig. 'Zie je dan niet, dat ik doodziek... eh... zie je niet, dat ik hevig geschrokken ben? Ik kan niemand ontvangen!'

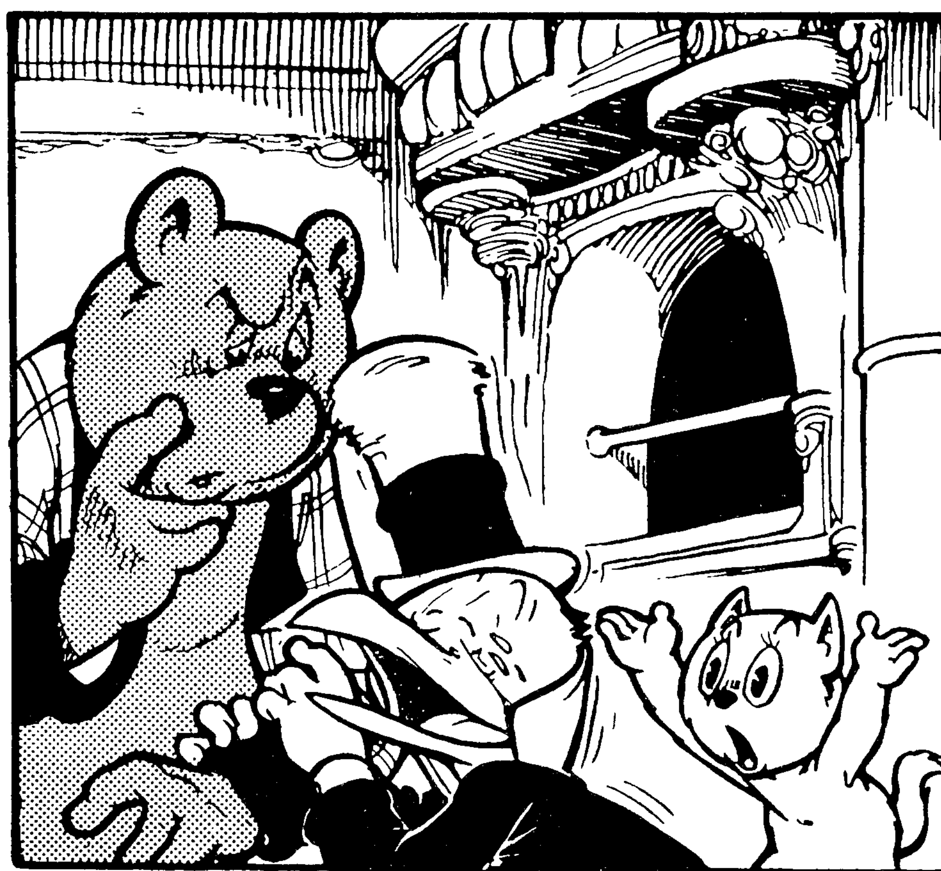
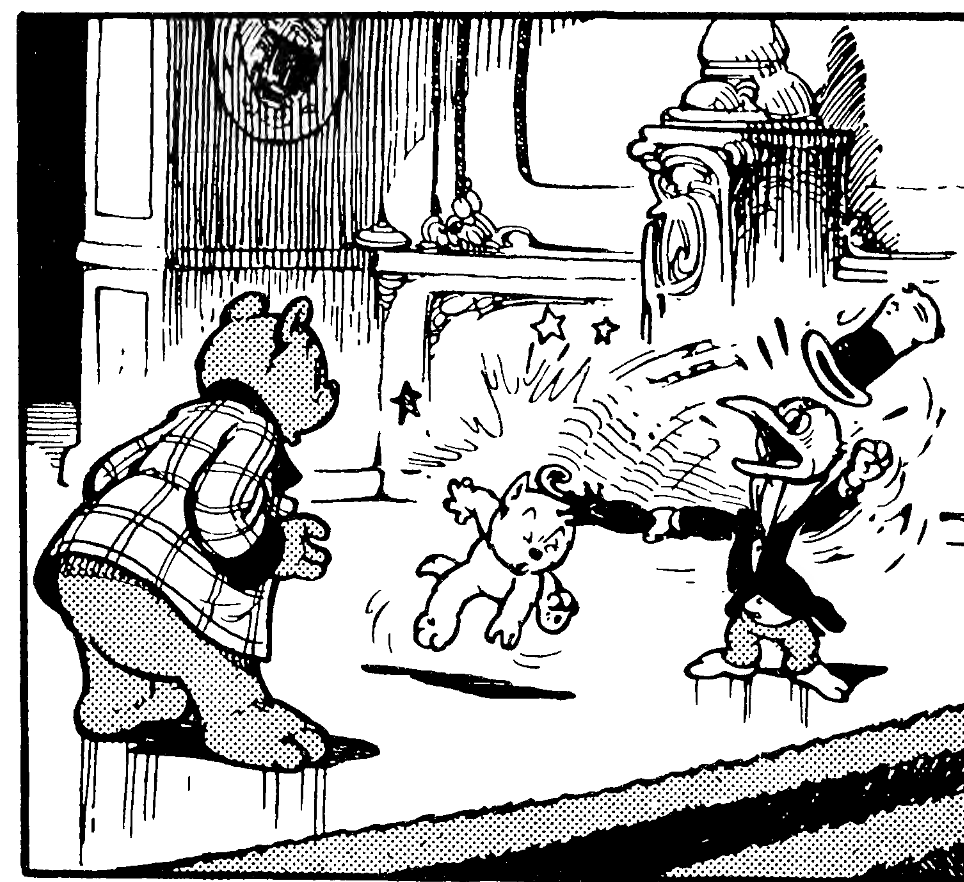
'Ik zal wel even gaan kijken!' zei Tom Poes, opstaande...

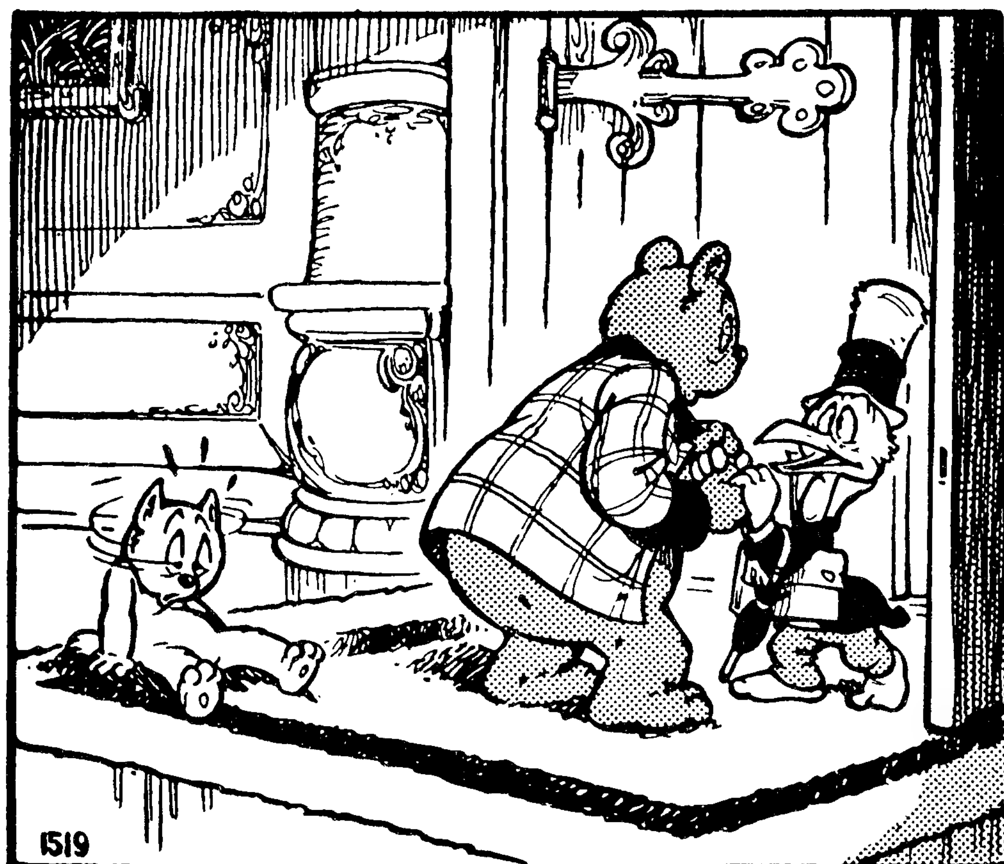

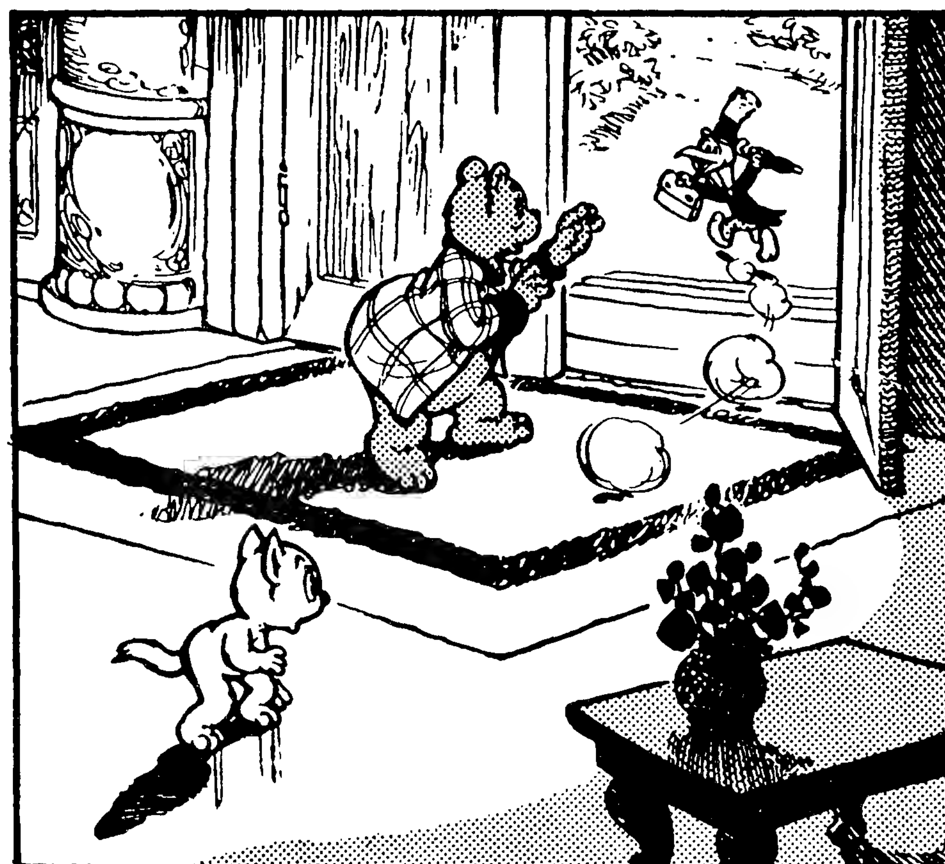
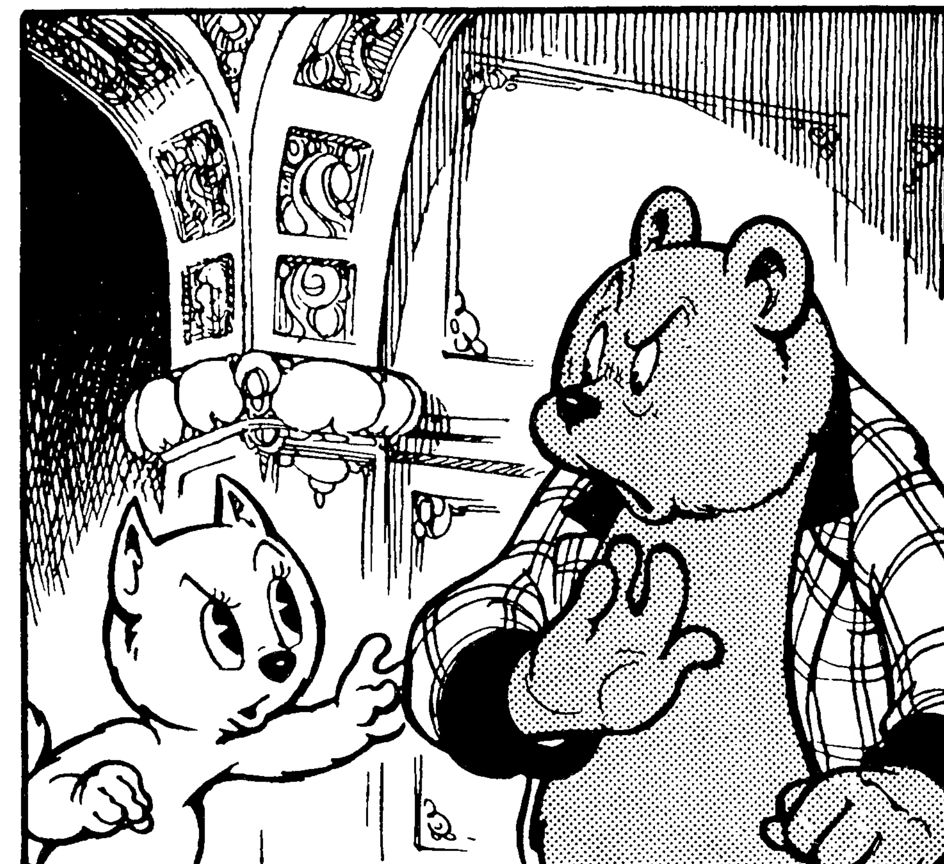
Tom Poes stapte de hall in en stond toen tegenover de zaakwaarnemer Partenspeler. De bezoeker nam de hoge hoed in de hand en, in droge snikken uitbarstend, trad hij op Tom Poes toe.
'Hoe vreselijk!' riep hij uit. 'Mijn weldoener gestorven! En nog zo jong! Welk een ongeluk! Ach! Iedereen ontvalt mij! Niets wordt mij, arme wees, bespaard. Ach, ach... mijn innige deelneming, jonge heer! Ook voor U zal het verlies smartelijk zijn. Die arme heer Bommel... het is een ramp voor de natie, mag ik wel zeggen!' Tom Poes opende de mond om het misverstand uit te leggen, maar de heer Partenspeler trok met een bliksemsnel gebaar een papier uit zijn tasje en sprak zakelijk: 'Nu ik tòch hier ben zou ik eigenlijk wel even het testament van heer Bommel willen verrekenen. Hij heeft hier in duplo ondertekend een rechtsgeldige akte op zegel, waarin hij het gehele vermogen van zijn oom Hyacinth aan mij, Plooike Partenspeler, zaakwaarnemer van beroep, nalaat. Een kwitantie op zegel heb ik hier bereids bij de hand...'
'Mooi!' zei Tom Poes droogjes. 'Maar je bent een beetje te vroeg!'
'Te vroeg?' herhaalde de ander wantrouwig. 'Hoezo te vroeg? Ik begrijp, dat de aandoening over het verlies nog vers is, maar zaken zijn zaken, niet waar?'
'Ja', zei Tom Poes. 'Maar heer Bommel leeft nog, dat is de kwestie!'
De zaakwaarnemer stond een ogenblik als door de donder getroffen. Maar toen maakte een blinde woede zich van hem meester. 'Je liegt!' gilde hij met overslaande stem. 'Er zat zeker twintig kilo dynamiet onder die brug!'

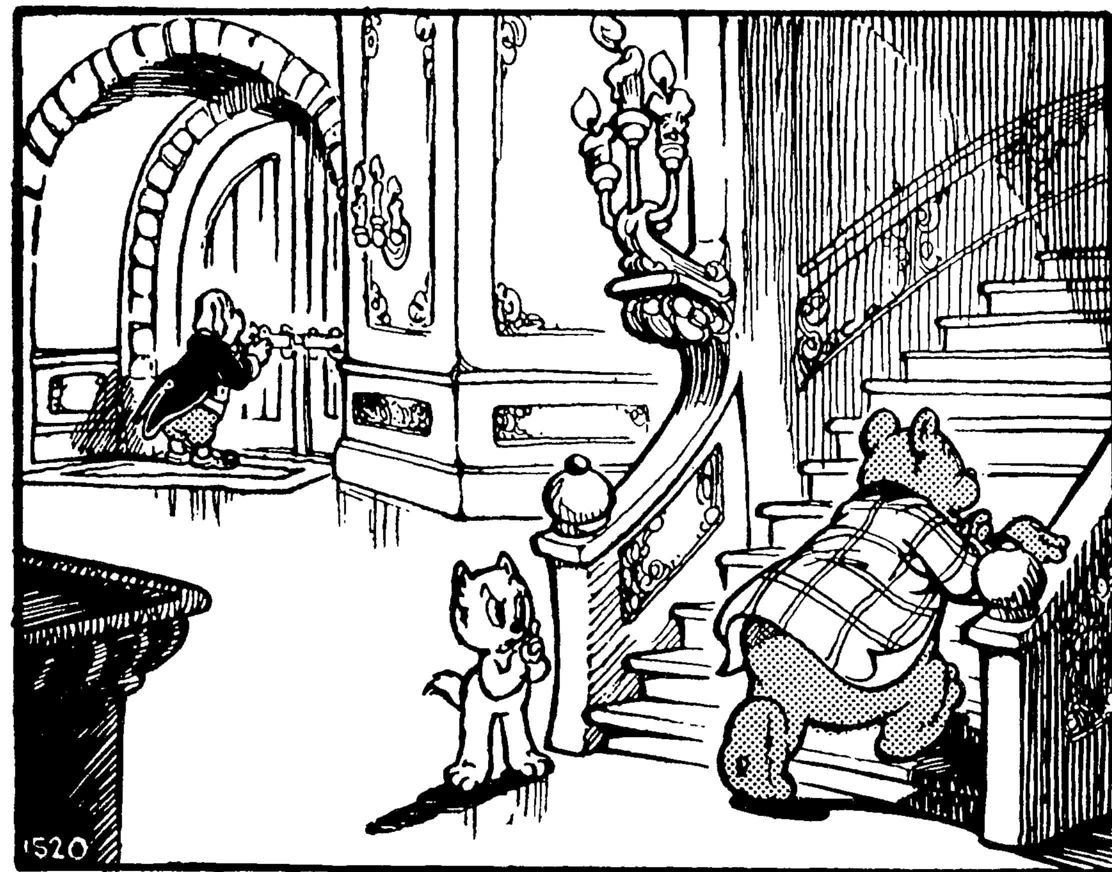
De heer Partenspeler danste woedend van de ene voet op de andere, terwijl hij krijste: 'Je liegt, schurk! Bommel is dood! Ik heb hem zelf langs zien dragen op een baar! Je probeert mij er uit te werken! Je wilt zelf de hele poet in de wacht slepen! Maar ik heb je door! Ik heb hier het testament, zwart op wit...'
Op dat moment trad heer Ollie met slepende tred het vertrek binnen. 'Wat is hier aan de hand?' vroeg hij met matte stem. 'Kan men dan zelfs een doodziek heer niet met rust laten?'
De zaakwaarnemer stond een ogenblik als aan de grond genageld en staarde met uitpuilende ogen naar heer Bommel. Toen barstte hij in luide kreten uit. 'Mijn weldoener!' riep hij gesmoord. 'In levenden lijve! Vreugdetranen wellen mij naar de ogen! Ach, welk een vreugde U hier gezond en wel voor mij te zien! Toen ik vernam, dat U iets overkomen was, ben ik hier barrevoets naar toe gesneld, verteerd door zorgen en smart. Wat is er toch gebeurd?'
'Iemand heeft het op mijn leven voorzien!' zei heer Ollie somber.
'Ja, en ik weet wie dat is!' riep Tom Poes. Maar voordat hij verder kon spreken, barstte de diep-bewogen Partenspeler in woede uit.
'De gewetenloze schurk!' riep hij uit! 'O, hoe kan iemand zo slecht zijn om U, mijn weldoener, naar het leven te staan! Ha! Indien ik de bruut hier voor me had! Drift zou mij de bezinning doen verliezen!' En, meegesleept door zijn aandoeningen, hief hij zijn parapluutje omhoog en hakte op Tom Poes in. 'Zo!' schreeuwde hij. 'Op deze wijze!'
De arme Tom Poes, die steeds te vergeefs geprobeerd had om er een woord tussen te krijgen, tuimelde versuft op de grond...

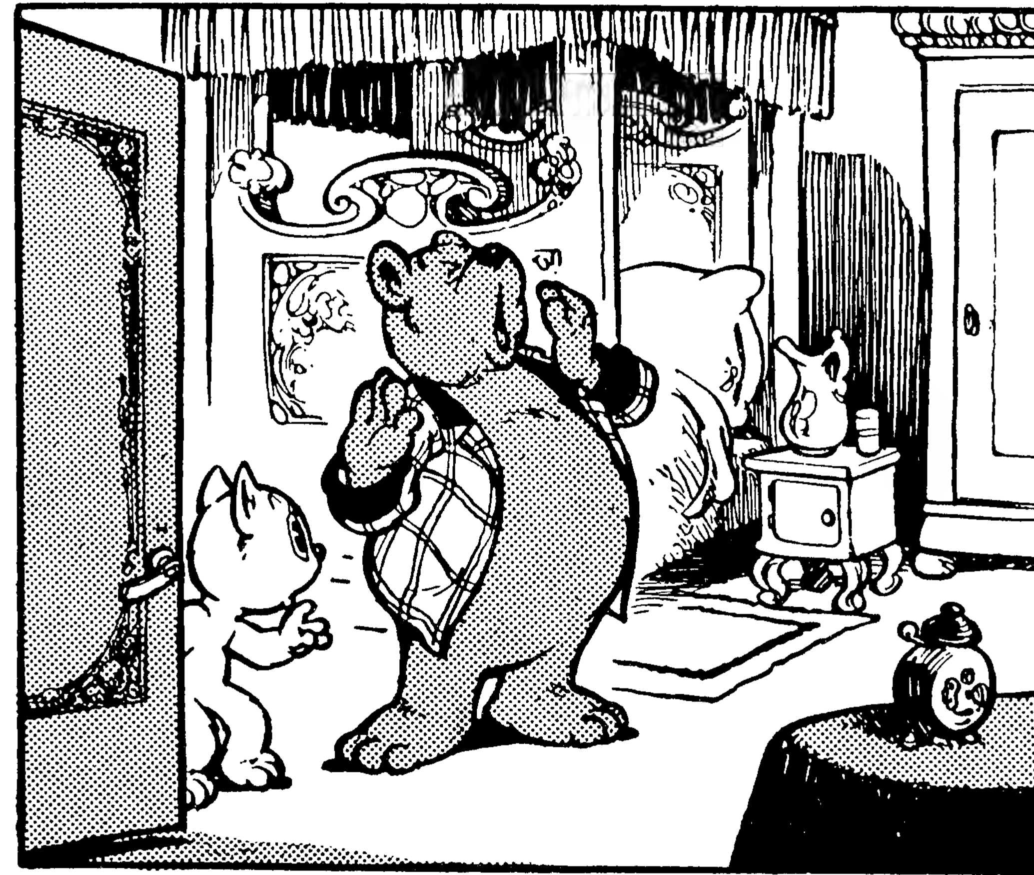

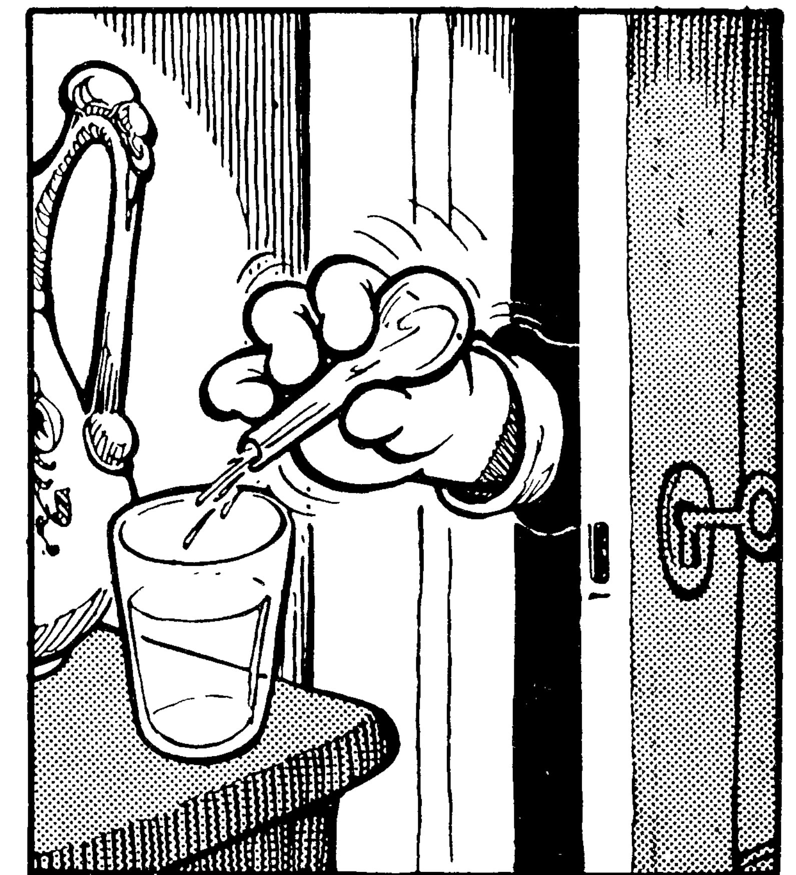

Tom Poes zat duizelig op de grond met een grote buil op de plek, waar het parapluutje van de heer Partenspeler hem geraakt had. De zaakwaarnemer staarde hem ontzet aan en deinsde achteruit.
'Duizendmaal vergeving!' stamelde hij. 'Ik ben een schuchter en misdeeld iemand, een wees, die altijd onderdrukt is. Maar drift over de misdaden die de een of andere schurk aan u bedrijft, deed mij mijn schroom vergeten!'
'O, het is niet erg!' zei heer Bommel. 'Tom Poes is nog jong en kan wel tegen een stootje!'
'Heerlijk, dat u het zo opvat!' riep het ongelukkige ventje stralend. 'Wat bent u toch ruim en goed! Heb dank en verschoon mij thans, ik ga de politie helpen om de schurkachtige dader op te sporen!' En opgeruimd huppelde hij de deur uit, heer Bommel geroerd achterlatend.

Intussen was Tom Poes weer wat bijgekomen en krabbelde nu met zware hoofdpijn overeind. 'Hij is de dader!' zei Tom Poes. 'Voordat u binnenkwam gaf hij zelf toe dat hij twintig kilo dynamiet onder de brug had gelegd! Hij kwam het testament verrekenen!'
Heer Ollie keek zijn jonge vriend verwijtend aan en schudde bekommerd het hoofd. 'Soms stel je me erg teleur!' zei hij. 'Een heer denkt nooit het kwade van iemand. En kwaad spreken achter iemands rug is helemaal erg. Waarom heb je deze arme wees niet in zijn gezicht gezegd wat je me hier vertelt! Maar dat durfde je natuurlijk niet!'
'Dat deed ik immers!' riep Tom Poes woedend. 'Maar toen sloeg hij me neer. En u luisterde niet naar mij!'
'Geen woord meer!' zei heer Bommel uit de hoogte. 'Je bent heel brutaal. Neem liever eens een voorbeeld aan de heer Partenspeler! Altijd vriendelijk, altijd beleefd! Dat is zo veel prettiger!'

Heer Bommel gaf te kennen, dat hij zeer vermoeid was door alles wat hij die dag had meegemaakt en begaf zich naar zijn slaapvertrek. De trouwe bediende Joost grendelde de deuren en keek de vensters na om iedere onverlaat buiten te sluiten; maar Tom Poes voelde zich toch niet helemaal rustig.

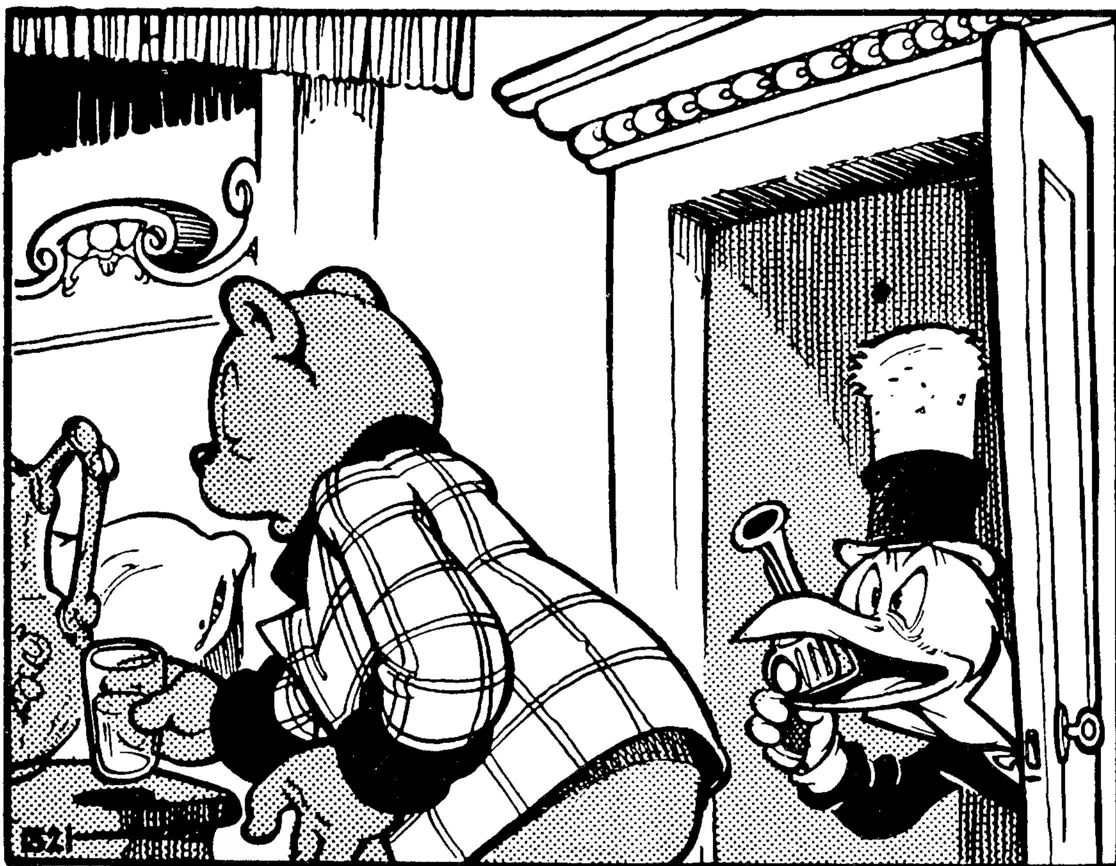
Hij keek bezorgd in alle kamers rond en liep tenslotte ook naar boven. Bij heer Ollie's kamerdeur bleef hij staan en klopte aan. 'Hebt u al onder uw bed gekeken?' vroeg hij binnentredend. Heer Bommel onderbrak een diepe geeuw en keek hem fronsend aan. 'Onder mijn bed gekeken?' mompelde hij. 'Waarom zou ik dat doen?'

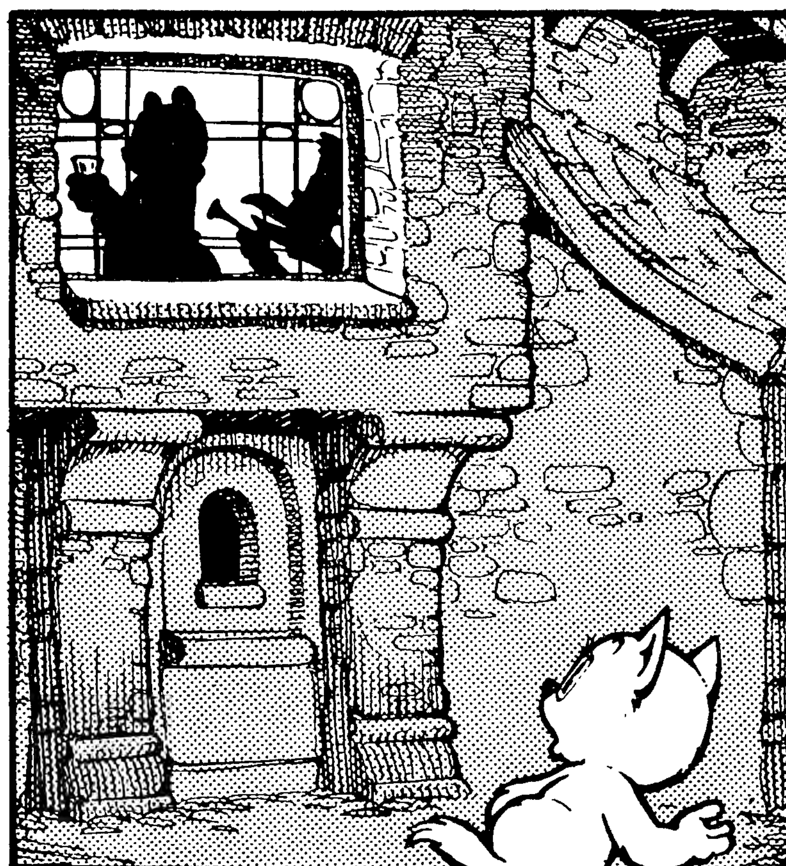
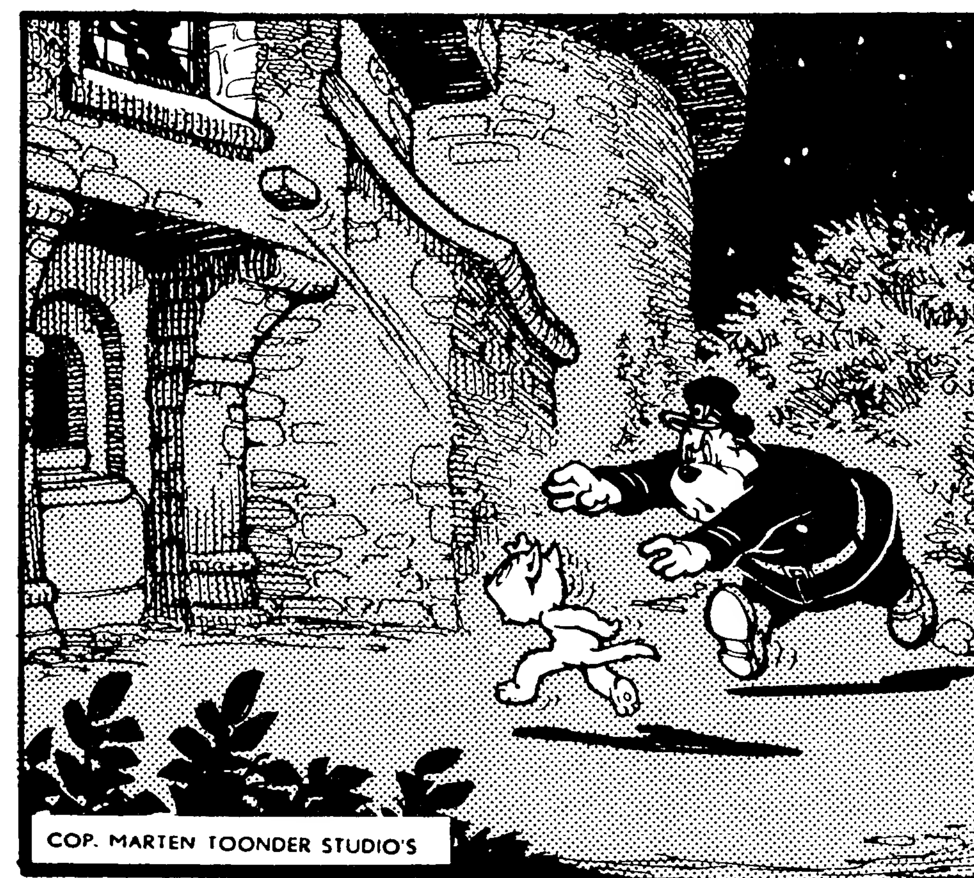
'Omdat de schurk, die het op uw leven voorzien heeft, daar wel eens zou kunnen liggen!' legde Tom Poes uit. 'Of misschien zit hij wel in die kast daar! Die Partenspeler is tot alles in staat en omdat al zijn aanslagen tot nu toe mislukt zijn ben ik bang, dat hij vannacht...'

Maar heer Ollie liet hem niet uitspreken. 'Ik wilde, dat je nu ophield!' zei hij knorrig. 'Je maakt me zenuwachtig! Zo kan ik niet rustig slapen. Ga nu naar bed, jonge vriend, dan spreken we morgen nader! Mij zal niets gebeuren – als een heer al niet eens meer veilig is in zijn eigen slaapvertrek, weet ik niet waar het met de wereld heen moet!'

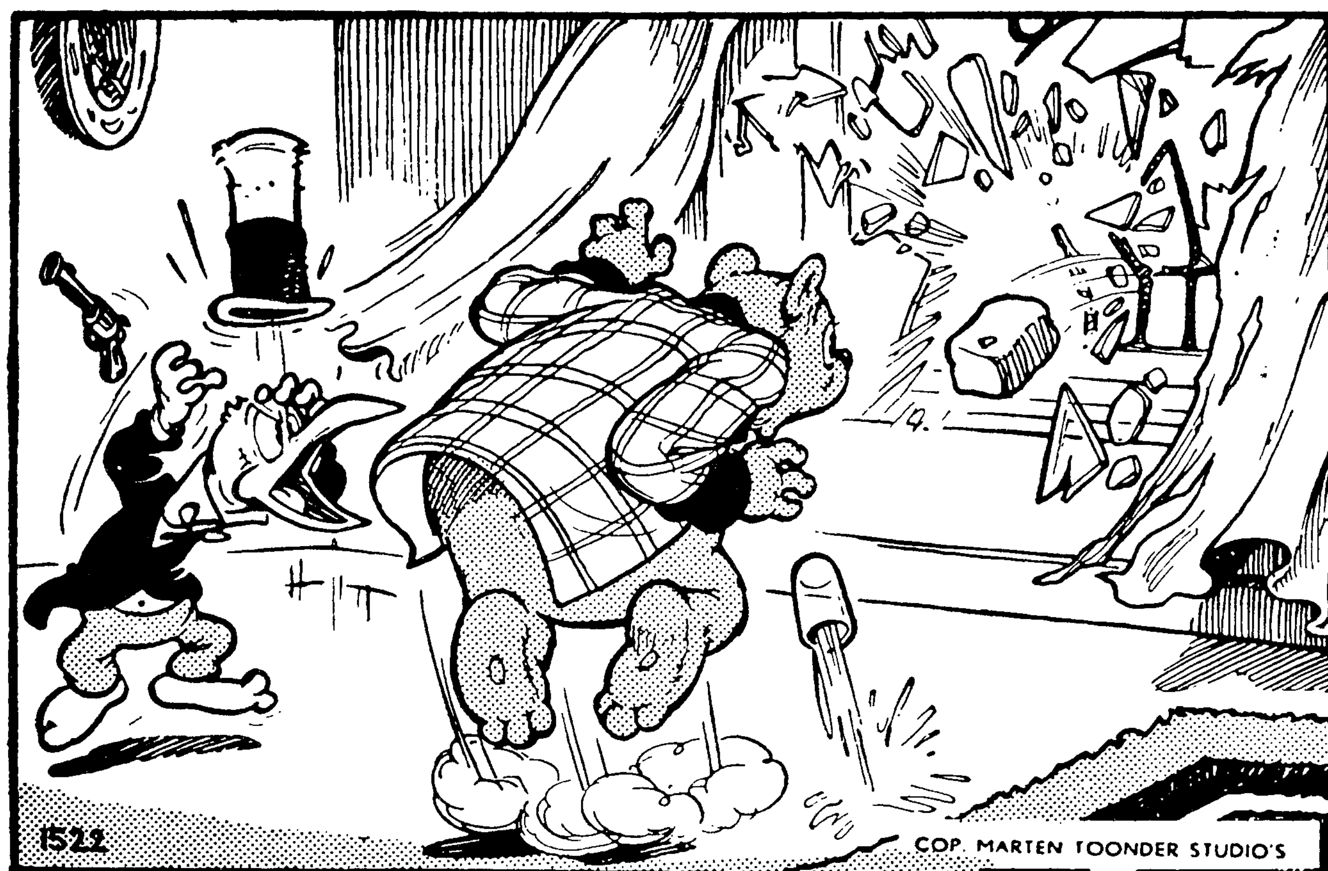
Tom Poes trok zich verongelijkt terug en heer Bommel hervatte zijn geeuw.

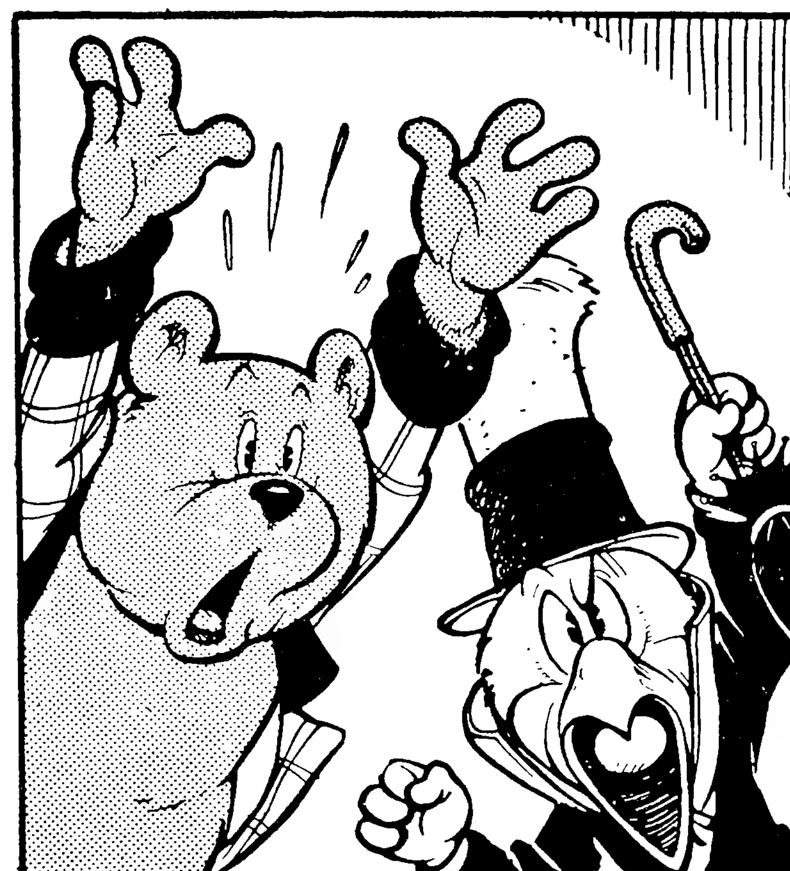
Intussen ging achter hem een kastdeur langzaam open en een hand druppelde uit een zakflaconnetje een grote hoeveelheid zwaar vergif in het glaasje melk, dat op het nachtkastje stond...

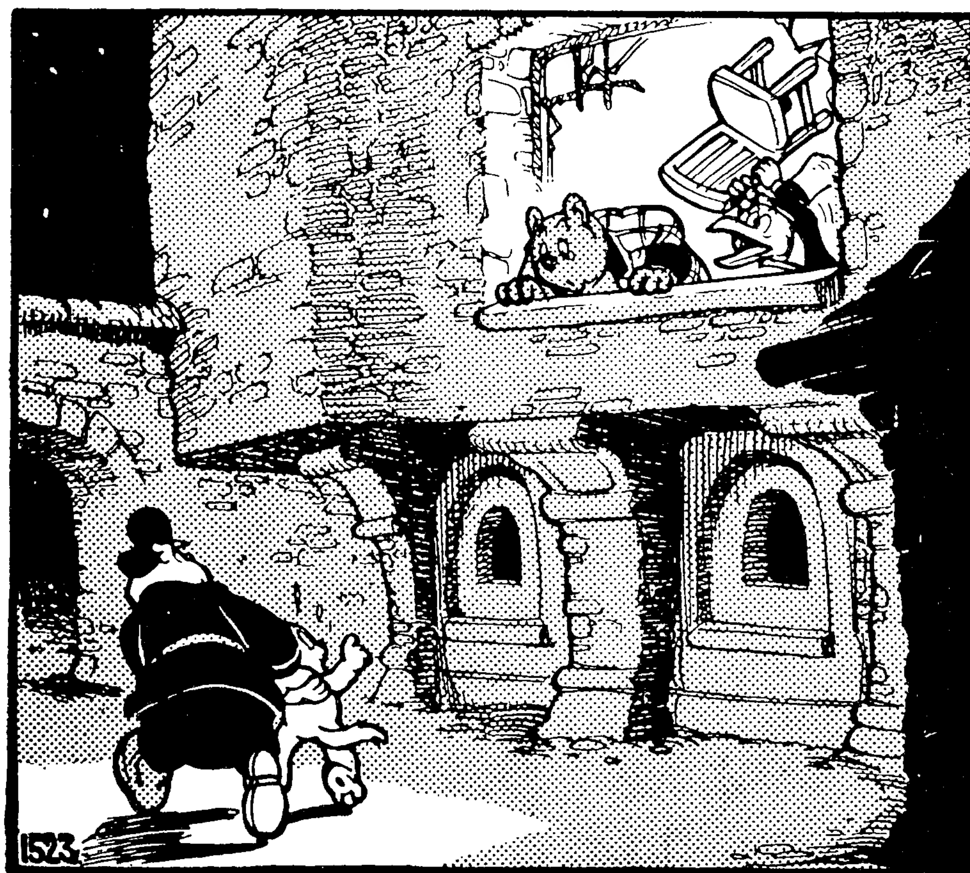

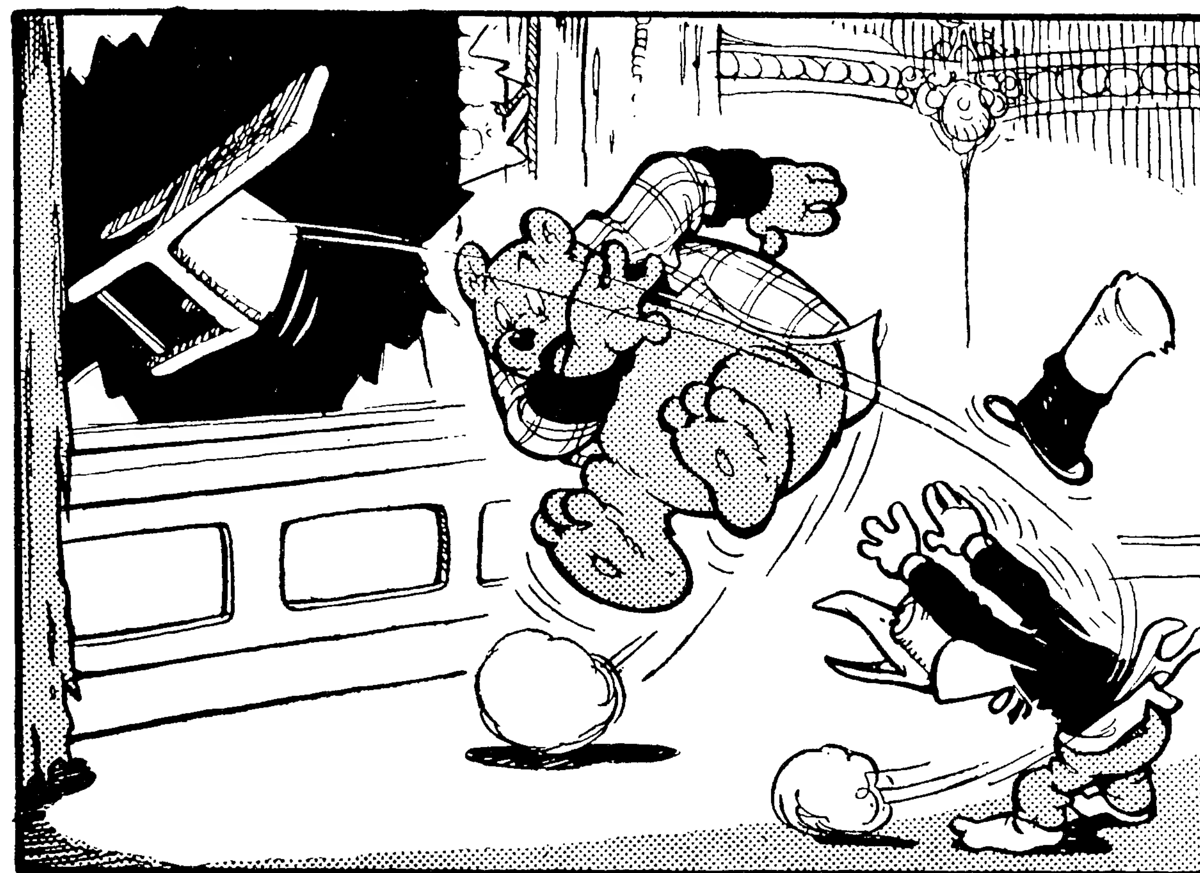
Heer Bommel vatte het glas van zijn nachtkastje en blies er peinzend in.
'Niets is zo goed om in te slapen als een glas hete melk!' mompelde hij. 'Het brengt de geest tot rust en verwarmt het kille bloed van een geschokt heer, als men begrijpt, wat ik bedoel!' En hij maakte zich gereed tot een lange teug, niet wetende, dat er genoeg vergif in de vloeistof zat om een dozijn Bommels te doden.
Achter zijn rug ging nu de kastdeur geheel open en onhoorbaar trad de heer Partenspeler de kamer binnen. De schurk had ditmaal besloten om niets aan het toeval over te laten en daarom richtte hij een zwaar geladen revolver op de niets vermoedende heer Ollie. Het zag er naar uit, dat diens laatste uur toch werkelijk geslagen had. Maar gelukkig was Tom Poes nog op de been.
Onrustig liep die door de tuin en hield het verlichte raam van heer Bommels slaapkamer in het oog. En zodoende ontdekte hij op het gordijn de schaduw van de zwaar gewapende zaakwaarnemer, die op zijn vriend toe sloop. Hij begreep, dat er geen tijd te verliezen was en daarom greep hij een zware steen van de grond en wierp die naar het raam.
Op dat moment begon het echter in de struiken achter hem te ritselen en de commissaris van politie Bulle Bas sprong te voorschijn. De hooggeplaatste ambtenaar, die zijn taak hoog opvatte, hield Bommelstein nog steeds scherp in het oog om de dader van de aanslagen op heterdaad te kunnen grijpen. En nu scheen het, dat hij succes zou hebben.
'Ik heb je schurk!' gromde hij. 'In naam der wet, je bent mijn gevangene! Het is gedaan met je misdaden!'
En hij greep Tom Poes in het nekvel...

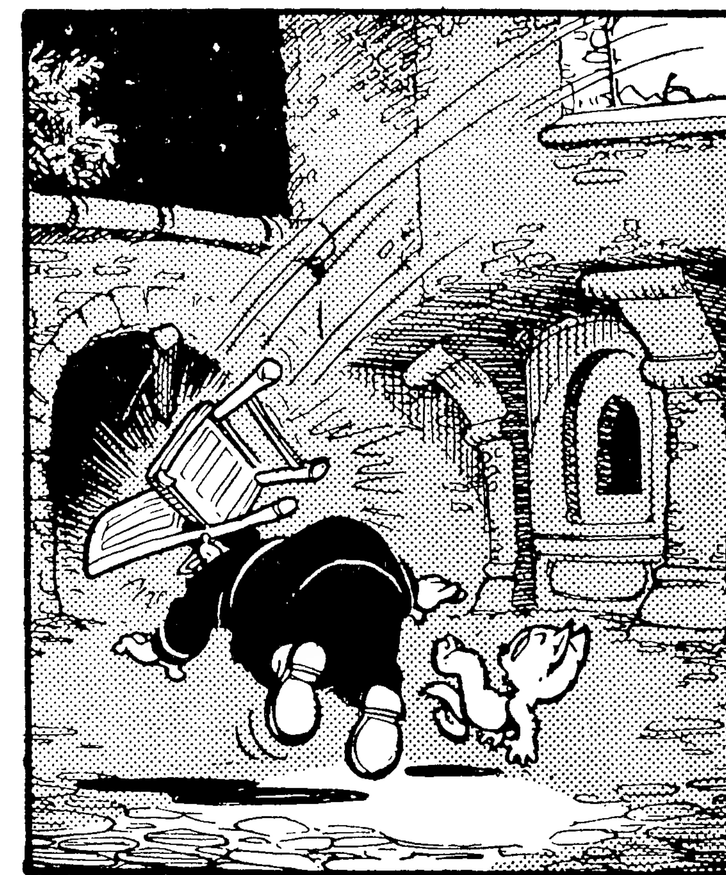

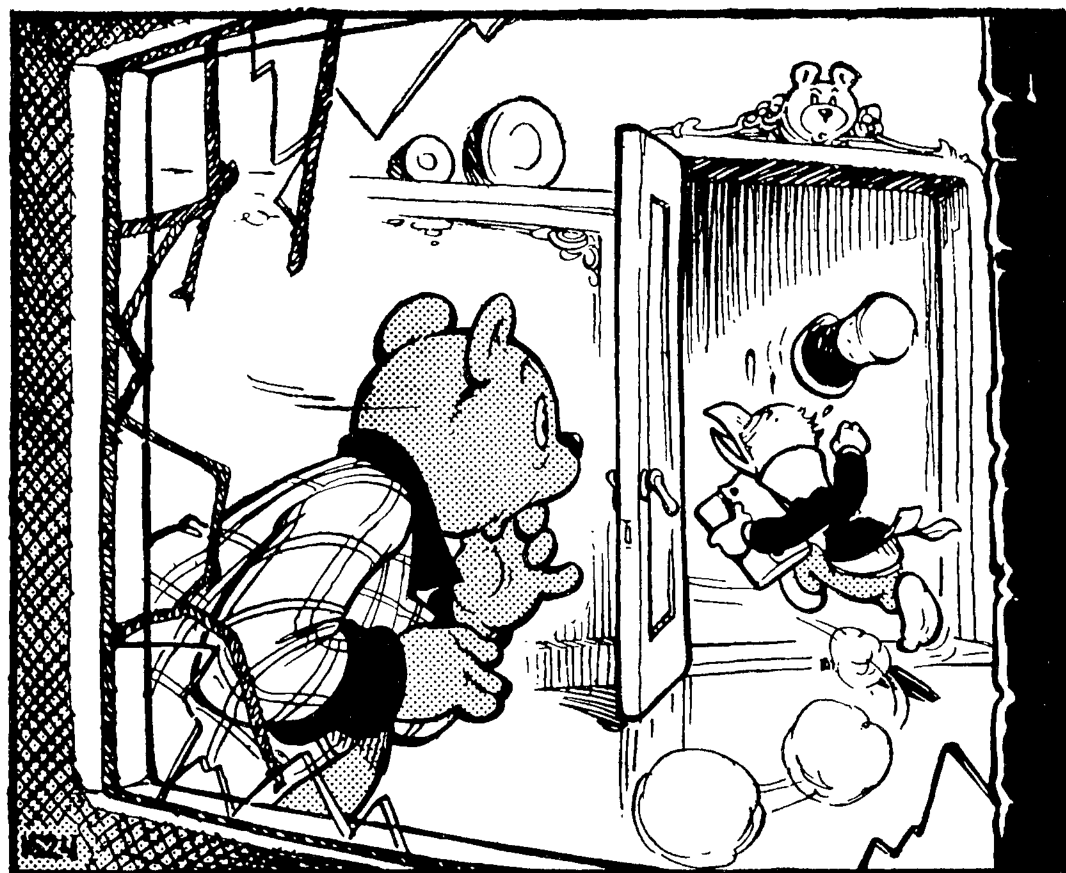

Onbewust van alles wat zich buiten of achter hem afspeelde, hief heer Bommel zijn glas vergiftigde melk, om dat in enkele forse slokken te ledigen. Inmiddels bracht de heer Partenspeler zijn schiettuig in de aanslag en haalde de trekker over...
Doch op dit moment suisde de steen die Tom Poes geworpen had, door de ruit, rukte het gordijn aan flarden en bonkte temidden van een regen glasscherven op de grond!
Heer Ollie liet, hevig geschrokken, zijn drank vallen en de schurkachtige zaakwaarnemer verloor met een gil zijn revolver.
'Help!' riep heer Bommel, 'ze gooien!' Hij had zich nu omgewend en staarde verwilderd naar P. Partenspeler. Deze echter, niet vlug verlegen, schoof met een voet zijn schietwapen uit het gezicht en trok een verontwaardigd gezicht.
'De schurk!' jammerde hij. 'Het is een schande! Bij nacht en ontij zwerft hij door de tuin om u, mijn weldoener, met een steen te bezeren! Maar heb geen angst! Ik ben slechts een arme, hulpbehoevende wees, doch ik zal u met mijn leven verdedigen!'
Deze opmerking roerde heer Bommel zozeer, dat hij naliet te vragen wat het vlugge ventje in zijn slaapvertrek deed. In plaats daarvan boog hij zich moedig uit het venster en blikte naar buiten om de dader van de aanslag te zoeken. Dat was niet moeilijk. Op het grasveld stond commissaris Bulle Bas, die Tom Poes in een stevige greep gevat hield.
'Geen nood!' riep de ijverige politieman. 'Alles is in orde, heer Bommel! Ik heb de dader op heterdaad betrapt!'

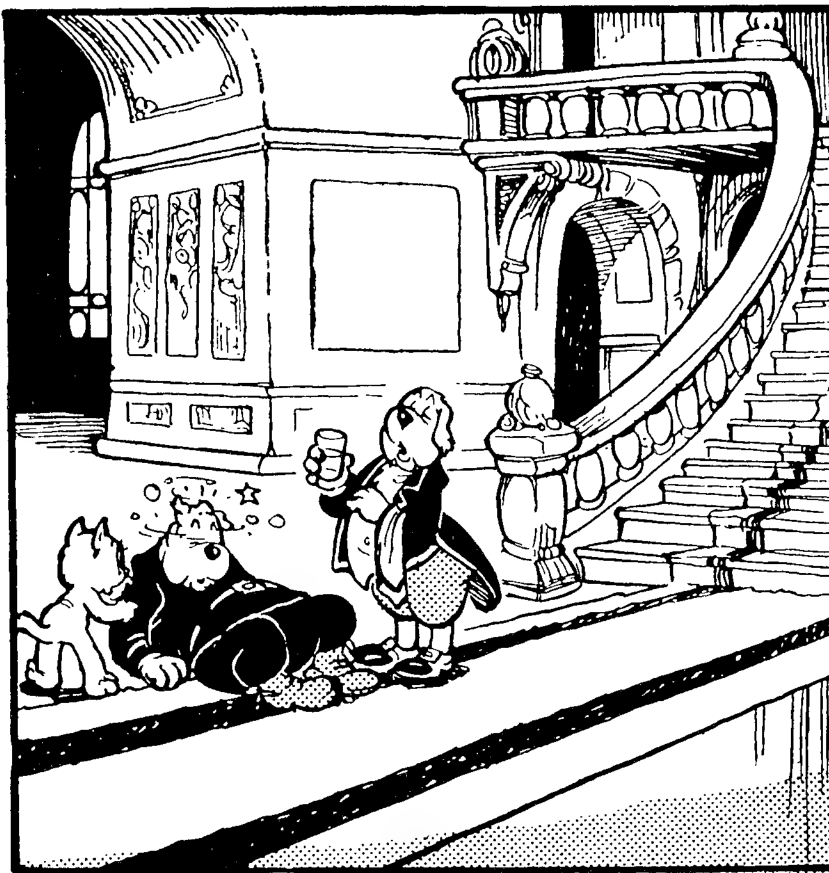

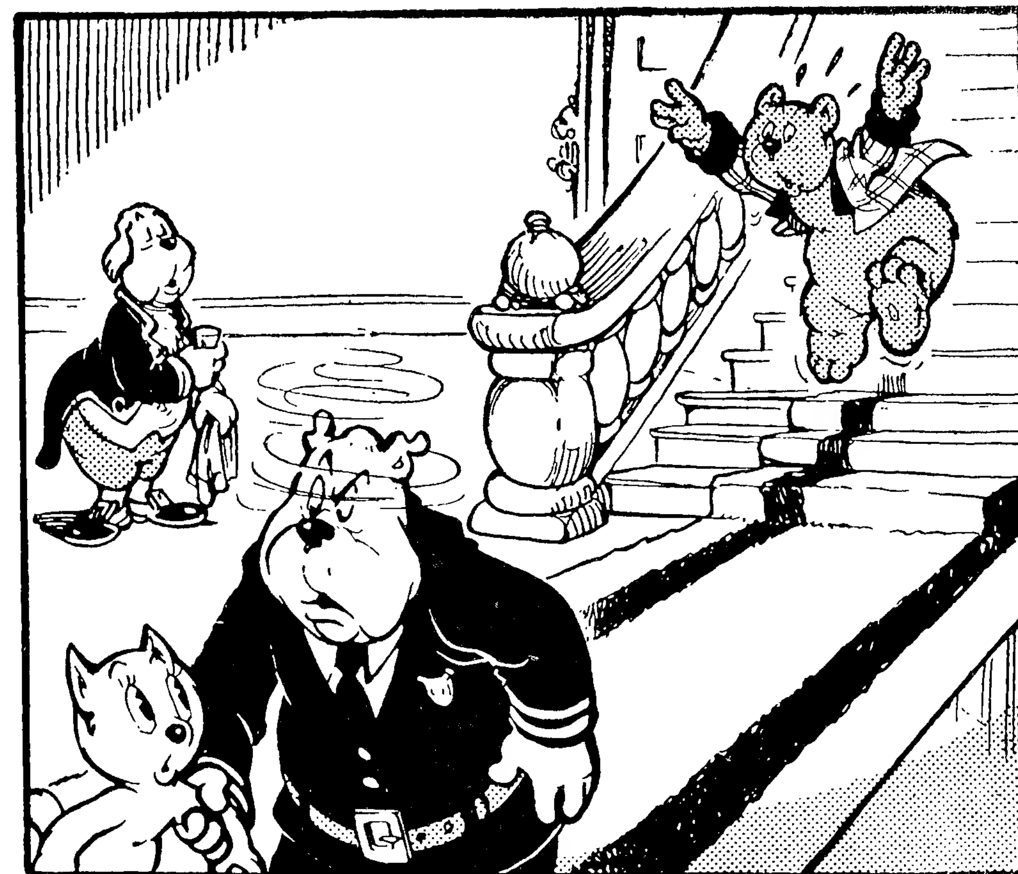

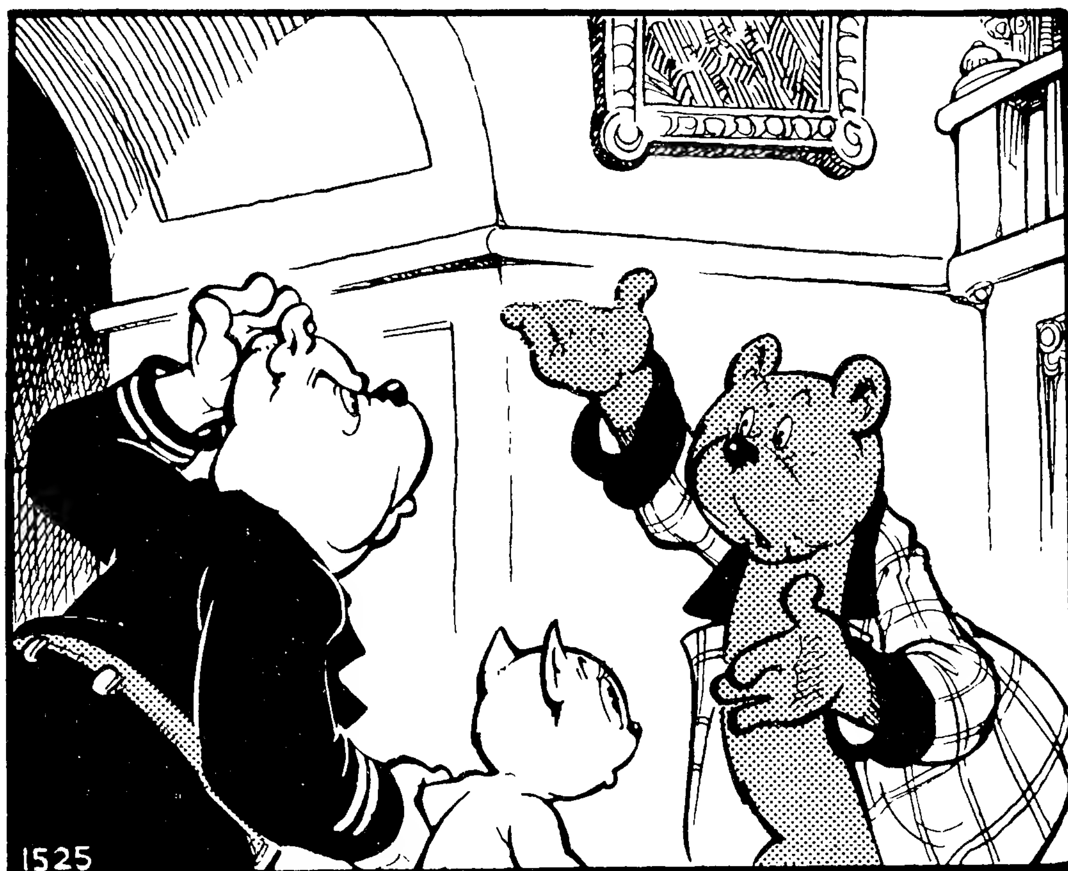
Heer Bommel staarde enige tijd ontzet naar Tom Poes, die door de commissaris werd vastgehouden.
'Tom Poes!' riep hij eindelijk klaaglijk. 'Heb jij die steen geworpen? Heb jij het op mijn leven voorzien? Hoe is het mogelijk? Wat is er in je gevaren, jonge vriend?'
'Onzin!' riep Tom Poes. 'Die Partenspeler stond achter u met een revolver, klaar om te schieten! En om u te waarschuwen heb ik toen gegooid!'
Nu valt het te begrijpen, dat de heer Partenspeler niet kalm afwachtte wat er verder zou gebeuren. Dat ligt volstrekt niet in zijn aard. Kortbesloten greep het ventje een stoel en hief die boven het hoofd, met de bedoeling het meubel met grote kracht op de schedel van heer Bommel te laten neerdalen. Het was hem duidelijk, dat hij hoog spel speelde. Doch nu hij de kans had om Tom Poes voor zijn misselijke streken te laten opdraaien, begreep hij, dat hij niet mocht aarzelen. Hij trad dus voorwaarts, sidderend van kracht, en liet de zitplaats dalen.
Maar Tom Poes had het gevaar in de gaten.
'Heer Bommel! Pas op!' riep hij. 'Achter u!'
Heer Ollie draaide zich verbaasd om, waardoor zijn gestalte zich een weinig verplaatste. De scherp gemikte fauteuil miste hem dan ook. De heer Partenspeler tuimelde naar voren en verloor zijn greep op het zware meubel, dat nu met een grote boog door de reeds verbrijzelde ruiten de nachtlucht invloog.
Het was de arme commissaris Bulle Bas, die het slachtoffer van de mislukte aanslag werd. Want een zijkant van de dalende stoel trof hem op de pet en stelde hem tijdelijk buiten gevecht...

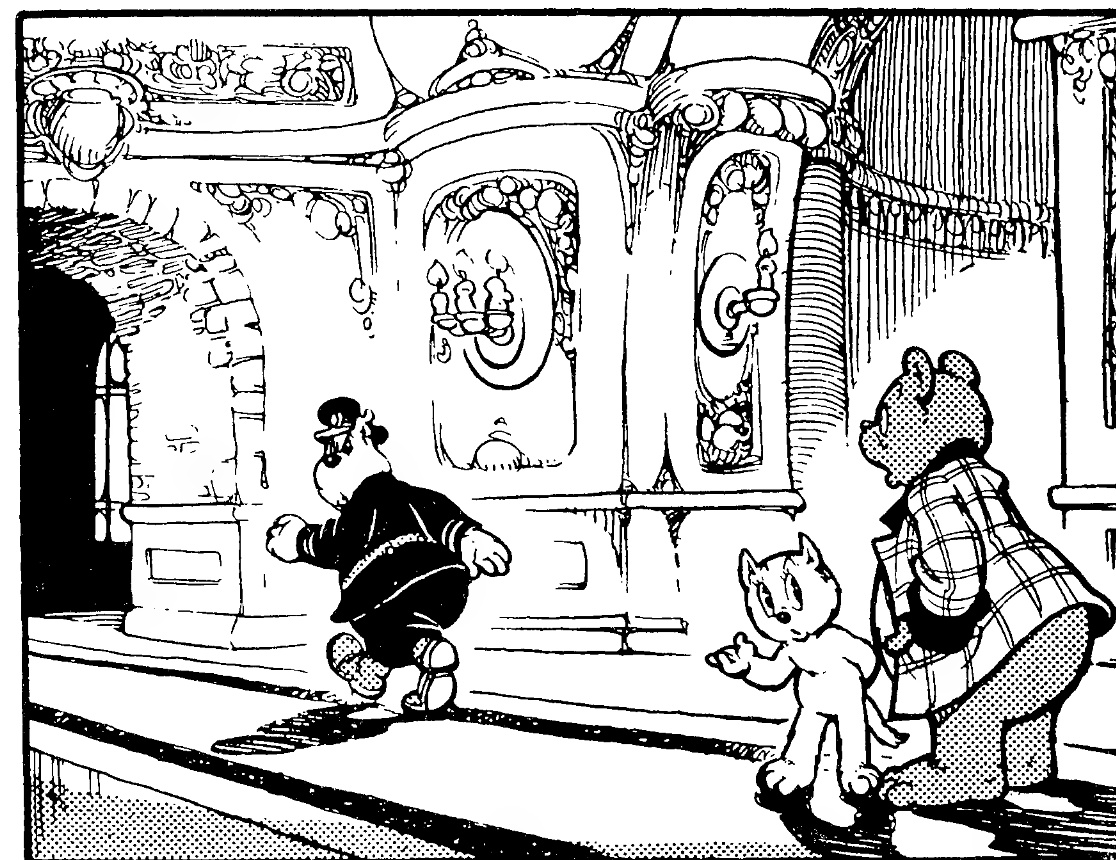

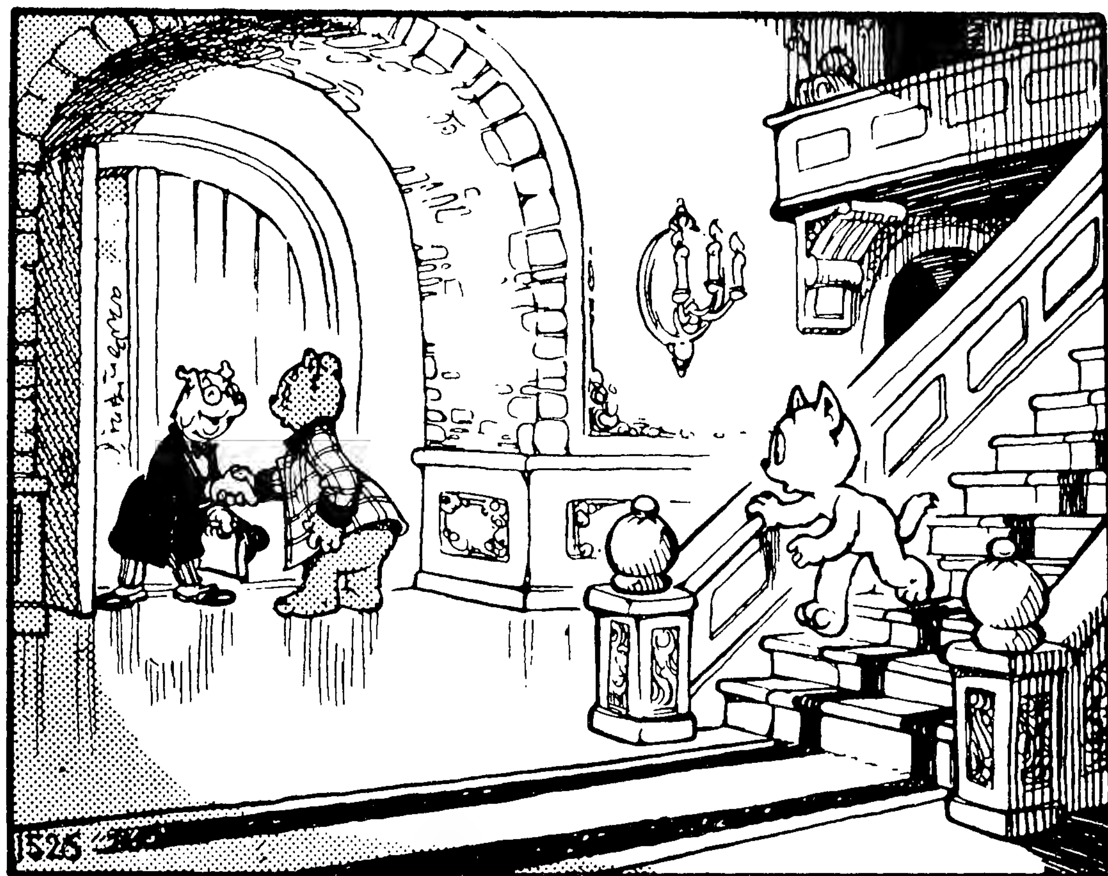
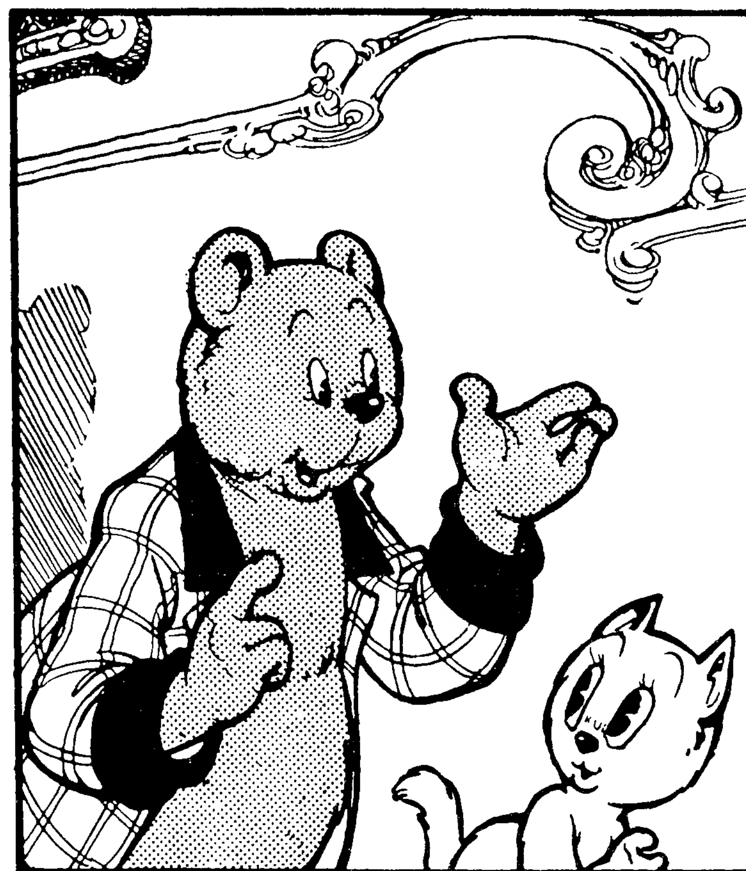
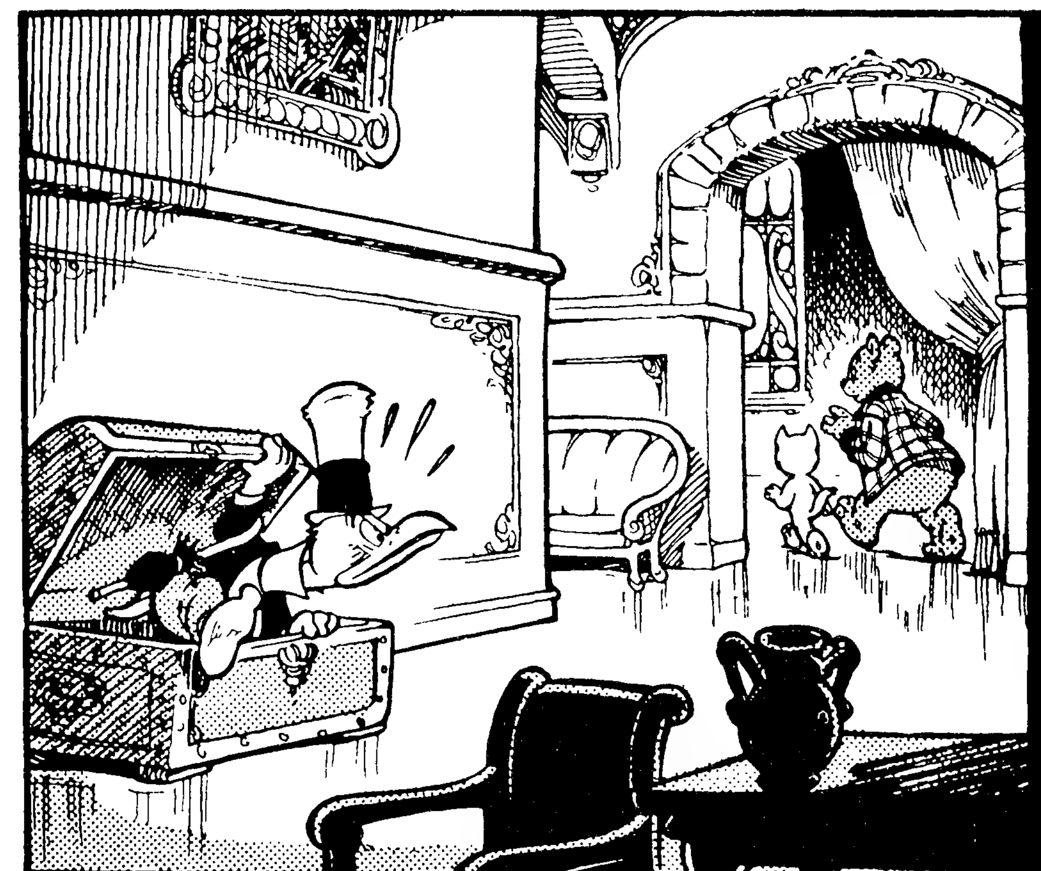

In heer Bommel greep inmiddels een grote ommekeer plaats. Met eigen ogen had hij immers gezien, dat P. Partenspeler met een zware stoel op hem mikte en bovendien had hij in de blik van de zaakwaarnemer een moorddadig vuur gezien. Nu werd alles hem duidelijk.
'Jij bent de schurk!' riep hij uit. 'Jij bent degene, die het op mijn leven heeft voorzien! Het is je om mijn testament te doen, net als ik vanavond tegen Tom Poes zei. Ik heb je ontmaskerd, ellendige! Ah! Maar nu zal je de toorn van een Bommel leren kennen!'
Daar wachtte de heer Partenspeler echter niet op. Hij begreep, dat hij gefaald had en maakte zich nu tandenknersend uit de voeten.
Intussen had Tom Poes, met behulp van de trouwe bediende Joost die op het lawaai was toegesneld, commissaris Bulle Bas naar binnen gedragen. Met behulp van water, eau de cologne en vlugzout kwam de taaie politiebeambte al spoedig weer bij. Even staarde hij met doffe ogen voor zich uit om zijn gedachten te verzamelen. Doch toen rees hij overeind en zei met dikke stem, op Tom Poes wijzend: 'Je bent mijn arrestant! Geef je over!'
'Niet doen! Het is een vergissing!' riep heer Ollie, die naar beneden kwam rennen. 'Niet Tom Poes is de dader, maar die schurk Partenspeler! Ik verdacht hem al direct, maar Tom Poes wilde niet geloven, dat een arme, misdeelde wees zó slecht kon zijn! Ach! Had ik maar niet naar hem geluisterd! Dan was mij veel leed bespaard gebleven, als u begrijpt wat ik bedoel!'
'Huh?' zei de commissaris, zijn buil betastend. 'Zo! Hm! Heb jij daarom die stoel naar mijn hoofd gegooid, Bommel?'

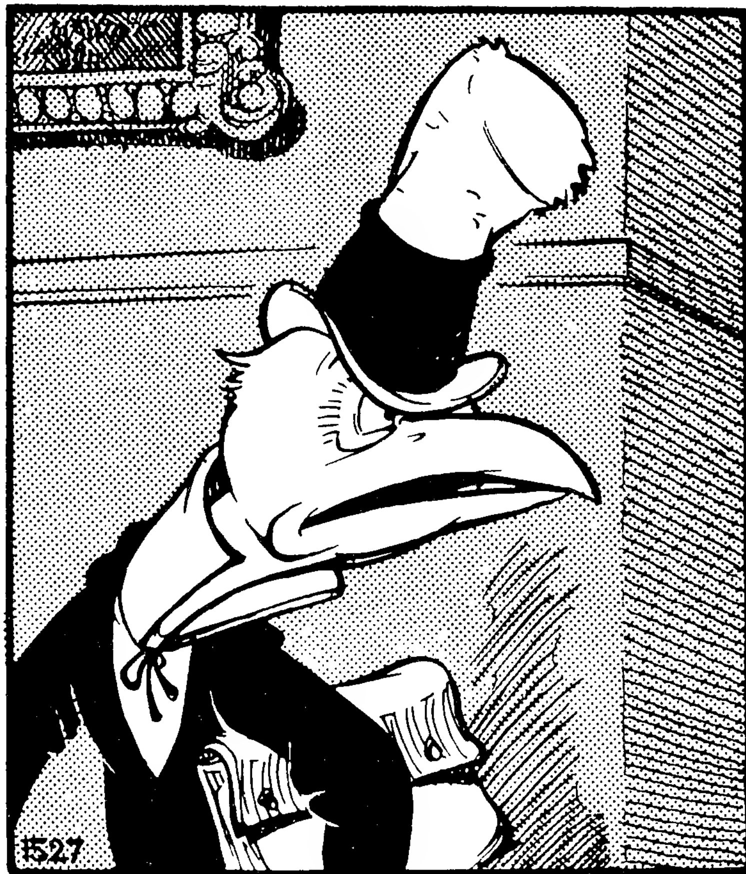

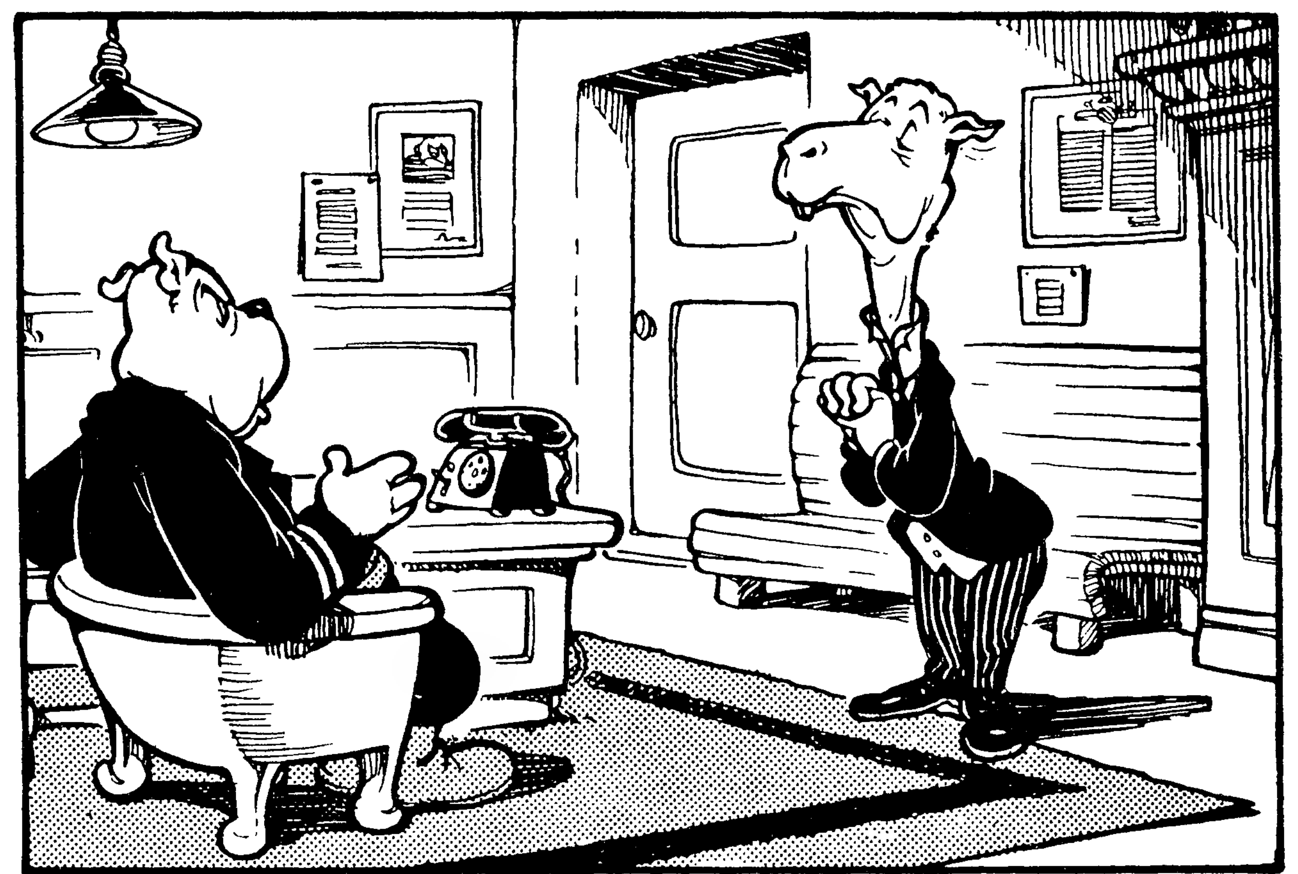

Het was duidelijk te merken, dat commissaris Bulle Bas een slecht humeur had gekregen. Met vergramd gelaat wreef hij zijn buil. 'Dus je beweert, dat die Partenspeler de dader is, huh?' snauwde hij. 'Hoe verklaar je dan, dat ik deze Tom Poes op heterdaad betrapte, terwijl hij een steen door je ruit gooide? En waarom heb jij zelf een stoel naar mijn hoofd geworpen? Huh? Dat zou ik wel eens willen weten!'
'Ik heb geen stoel geworpen!' riep heer Bommel ongeduldig. 'Dat deed die Partenspeler! Dat zei ik toch?'
'En ik gooide die steen om heer Ollie te waarschuwen, dat de schurk op het punt stond op hem te schieten!' riep Tom Poes.
'Bah! Uitvluchten!' grauwde de politiechef. 'Praatjes! Ik eis bewijzen, dat die arme heer Partenspeler de dader is. Bewijzen en geen praatjes! Heb je die? Niet? Mooi! Dan ga ik nu jullie namen opschrijven!'
'Onze namen opschrijven?' piepte heer Ollie verontwaardigd. 'Na alle aanslagen op mijn leven? Dat is het toppunt! Waarom ònze namen?'
'Jullie worden beschuldigd van baldadigheid!' gromde de plichtsgetrouwe beambte. 'Inwerpen van ruiten! Hm! Beschadiging van een ambtenaar in functie! Oho! Het recht zal zijn loop hebben!'
Hij klapte zijn boekje dicht en stampte ontstemd de deur uit. 'Je zult nog van me horen!' riep hij, verdwijnend.
'Wel, heb je ooit!' stamelde heer Ollie onthutst. 'Heb je ooit zo'n sukkel gezien, Tom Poes? Hij gelooft niet, dat die Partenspeler een schurk is! Terwijl de ploertigheid aan alle kanten van hem afstraalt! Hoe kan iemand zo blind zijn?'
'Hm!' zei Tom Poes...

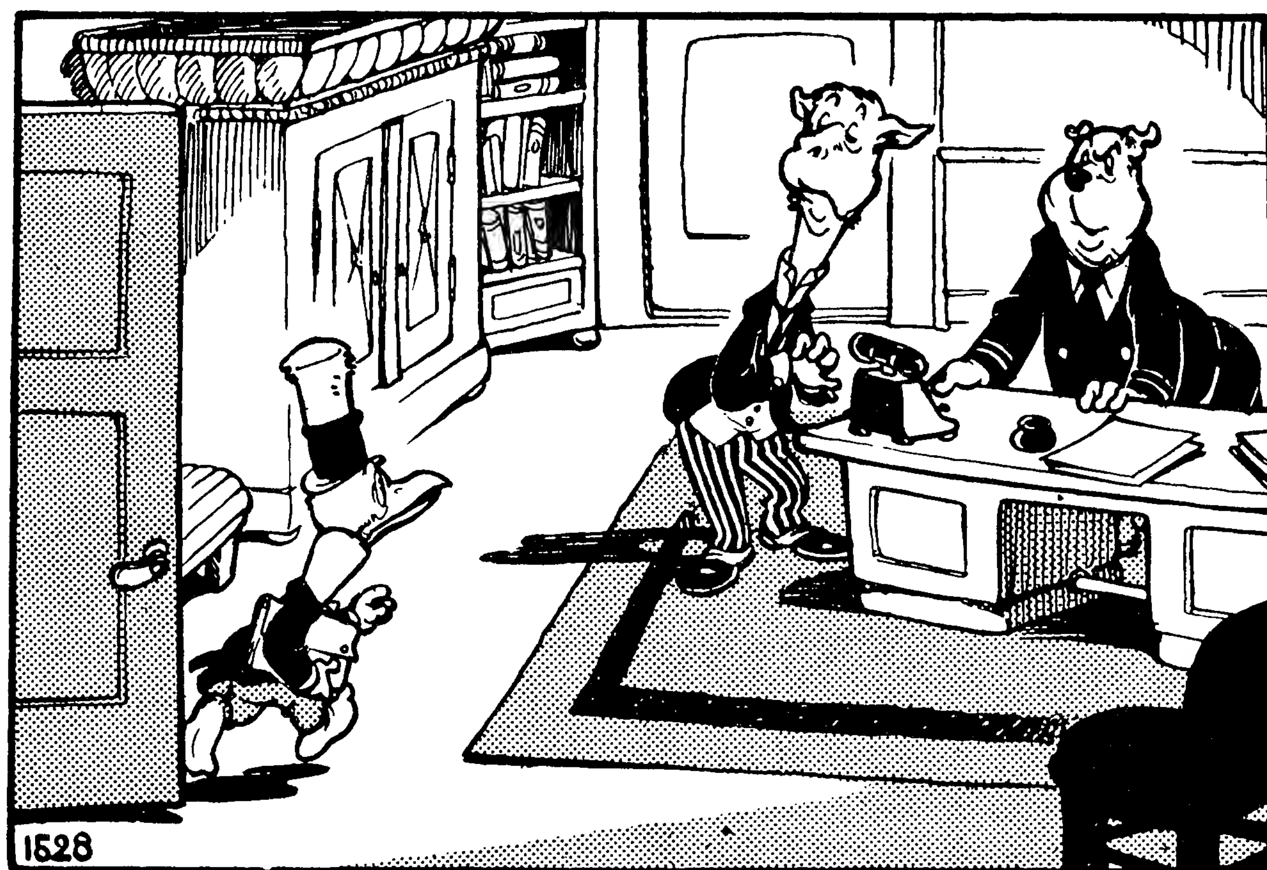
De volgende morgen werd Tom Poes pas laat wakker. Hij had zich verslapen omdat hij de halve nacht had omgetobd, op zoek naar de schurkachtige Partenspeler. Benieuwd wat hem die dag nu weer te wachten zou staan haastte hij zich naar beneden en merkte toen, dat heer Bommel al nijver in de weer was.
Met welgekozen woorden stond deze in de deur afscheid te nemen van een oudachtig heer. Maar toen hij Tom Poes opmerkte maakte hij daar kort een eind aan. Met enige aandrang duwde hij de heer naar buiten en wierp de deur achter hem dicht.
'Dat was notaris Knokema, Tom Poes!' riep hij vrolijk. 'Ja, ja, ik heb al een heel stuk werk achter de rug. Terwijl jij boven luierde en het leven licht opvatte, heb ik aan je toekomst gedacht!'
'Aan mijn toekomst?' vroeg Tom Poes verbaasd. 'Hoezo?'
'Wel, ik heb mijn testament veranderd!' legde heer Ollie opgeruimd uit. 'Ik heb die Partenspeler onterfd! Geen cent krijgt hij, de schurk! Niets! Ja, een heer is streng in zijn toorn, jonge vriend! Streng doch rechtvaardig. Ik heb hem ontmaskerd toen ik merkte, dat hij mij naar het leven stond. Zoiets vergeef ik niet licht!'
'Dat is prettig!' zei Tom Poes. 'Nu zal het hier wat rustiger worden. Want nu is er geen reden meer om aanslagen op u te plegen!'
'Maar er is nog meer!' voer heer Bommel voort. 'Ik heb mijn hele vermogen aan jou vermaakt! Jij bent nu mijn erfgenaam, jonge vriend!' Hij duwde de sprakeloze Tom Poes een kamer binnen en merkte daardoor niet, dat een fraaie antieke kist in de gang zich opende. Uit het meubel rees de heer Partenspeler omhoog, trillend van woede en verontwaardiging.
'Zo, ze denken van mij af te zijn!' siste het ventje met vertrokken gelaat. 'Hu, dat zal ze niet glad zitten! Ik zàl ze!'

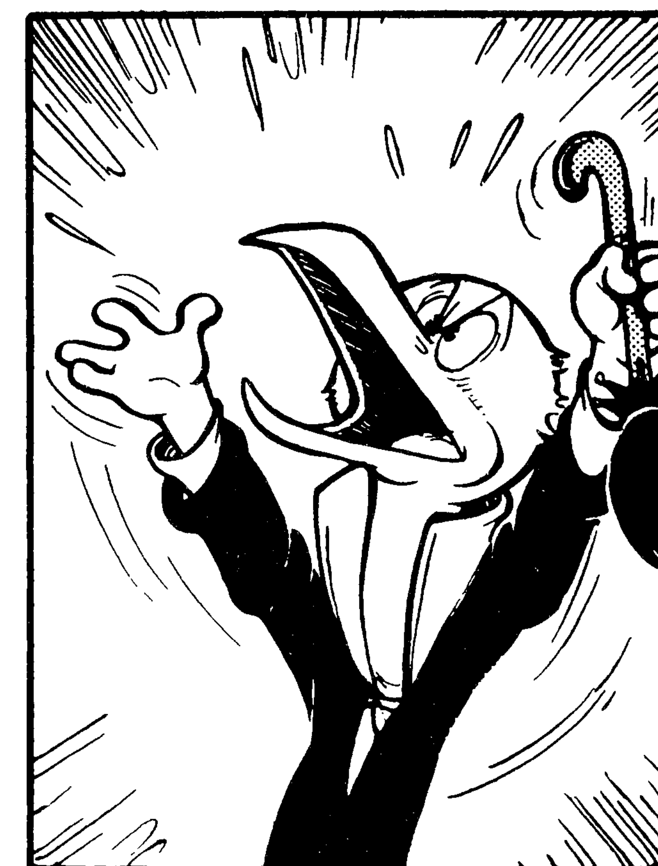

De heer Partenspeler trok zich in een verscholen hoek terug en verzamelde zijn gedachten.
'Die Tom Poes erft dus al Bommels geld!' mompelde hij broedend. 'Maar hij is nog minderjarig! Er moet dus een beproefd en ervaren iemand zijn, die dat vermogen voor hem beheert! Hij moet een ouder en wijzer iemand hebben, die hem met raad en daad terzijde staat! Kortom een voogd, die hem kan steunen en leiden – dat schrijft de wet zo voor. Dat zal ik dus eerst in orde dienen te maken voordat ik die Bommel uit de wereld help! Komaan, aan de slag!'
En hij wendde zich om en begon door het landschap te draven, op weg naar Rommeldam.
'Eigenlijk is het een schande, dat die Tom Poes zo maar alleen in de wereld staat!' prevelde hij al snellend. 'Het jongske heeft alleen maar die grollenmaker Bommel om hem te vormen – het is droevig! Ik zal dit meteen bij de politie aanhangig maken!'

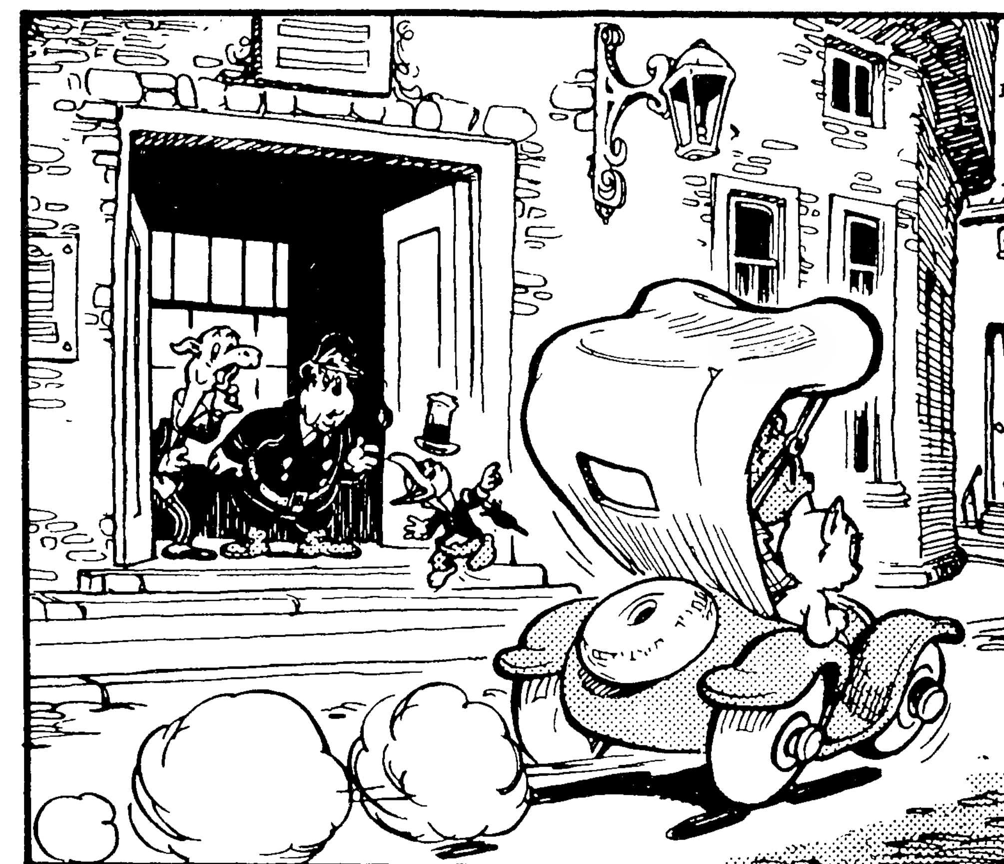
Nu wilde het geval, dat commissaris Bulle Bas die morgen bezoek had van de heer Zielknijper, de voorzitter van de voogdijraad in de stad Rommeldam. De beide hooggeplaatste burgers voerden een diep gesprek over het probleem van de moderne jeugd en de heer Zielknijper herhaalde met bewogen stem, dat in zijn jeugd alles anders was geweest. 'Er is geen tucht meer!' sprak hij. 'De jeugd doet maar en het voorbeeld van de ouderen is soms weerzinwekkend. Het is héél treurig!'
'Juist!' riep de commissaris. 'Zo is het! Gisteravond nog betrapte ik de jonge Tom Poes op het gooien van een steen door een ruit. Maar dacht u nu, dat de eigenaar van die ruit blij was dat ik dat deed? Welnee! In plaats van dankbaar te zijn wierp hij mij een stoel naar het hoofd!'
'Het is héél treurig!' zei de voorzitter getroffen. 'Welk een voorbeeld voor zo'n kind! Wat moet daar van terecht komen? Hier ligt een taak voor de voogdijraad, als ik me niet vergis!'

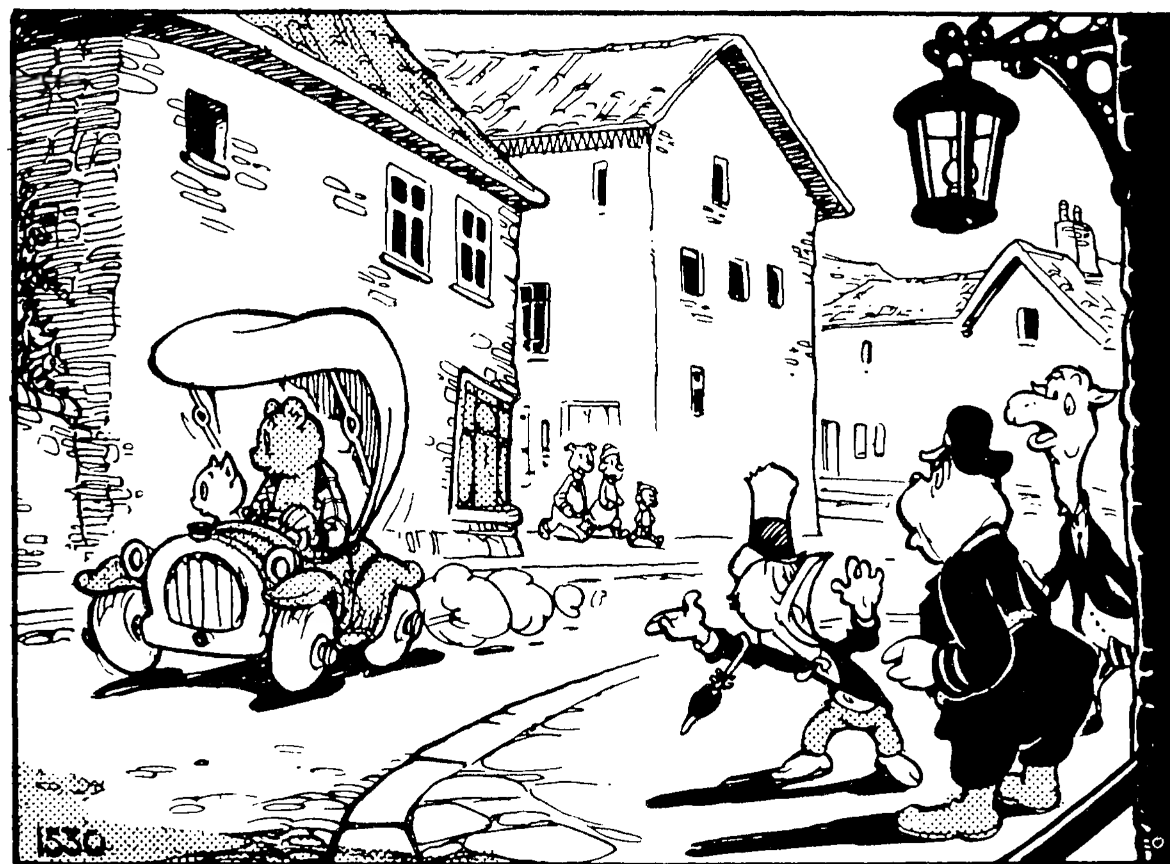
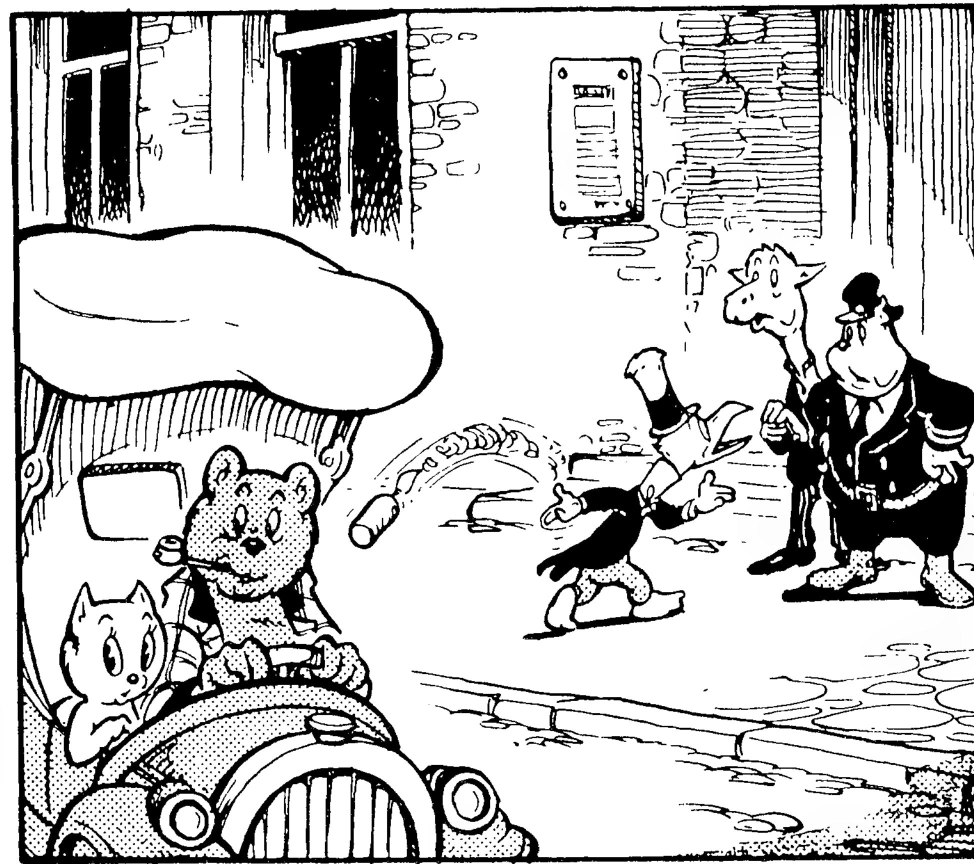
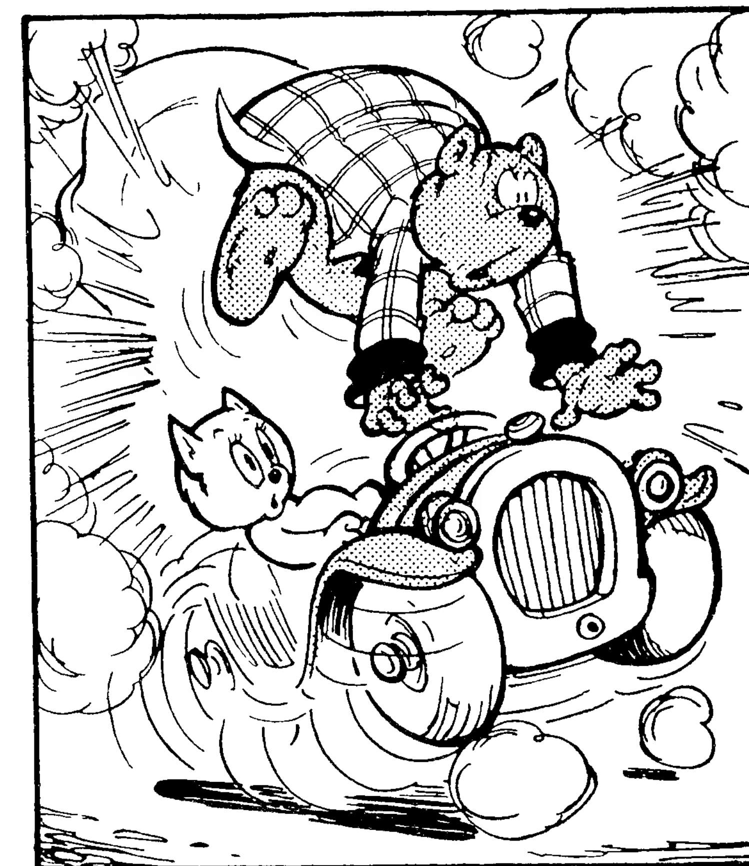
Terwijl commissaris Bulle Bas zich aldus op zorglijke wijze met de heer Zielknijper onderhield, stoof de zaakwaarnemer P. Partenspeler het bureau binnen.
'Vergeef mij wanneer ik stoor!' riep het ventje geschrokken. 'Ik wist niet, dat u in gesprek was. Maar ik zal wel wachten, tot u klaar bent... ik ben het wachten gewend. Ach, een wees als ik leert dat wel. Altijd en overal te veel, dat is mijn lot!'
'Kom binnen, kom binnen!' riep de commissaris goedig. 'Laat me u voorstellen aan de heer Zielknijper, de voorzitter van de voogdijraad. Een hoogstaand iemand, die gewend is met wezen en misdeelden om te gaan.'
'Ach, wat bent u goed!' riep P. Partenspeler en hij barstte in een geroerd snikken uit. 'U weet niet hoeveel het voor mij betekent om zulke brave lieden de hand te mogen drukken!'
'Juist, ja, dat kan ik me voorstellen!' sprak de heer Zielknijper knikkend. 'De wereld is vol boosheid, mijn vriend! Maar wanneer ik u soms met raad en daad terzijde kan staan, dan graag!'
'Dat treft!' riep de zaakwaarnemer. Hij wierp zijn paraplu en tasje terzijde en veranderde plotseling van houding. 'Het is een schandaal!' riep hij uit. 'Het is treurig hoe die arme Tom Poes opgroeit! In een omgeving vol woestheid en misdaad. Op slot Bommelstein verdringen de misdadigers zich. De ene aanslag na de andere wordt er gepleegd en zo'n jongske zit daar tussen in en ziet niets dan slechtigheid! Hoe kan zo'n karaktertje ooit als een klein, wit bloempje het licht zoeken in een omgeving waar moord en doodslag hoogtij vieren! Aan dat kind wordt niet gedacht! Maar ik eis, dat hier ingegrepen wordt! Tom Poes moet gered worden uit de ruwe sfeer van die Bommel!'

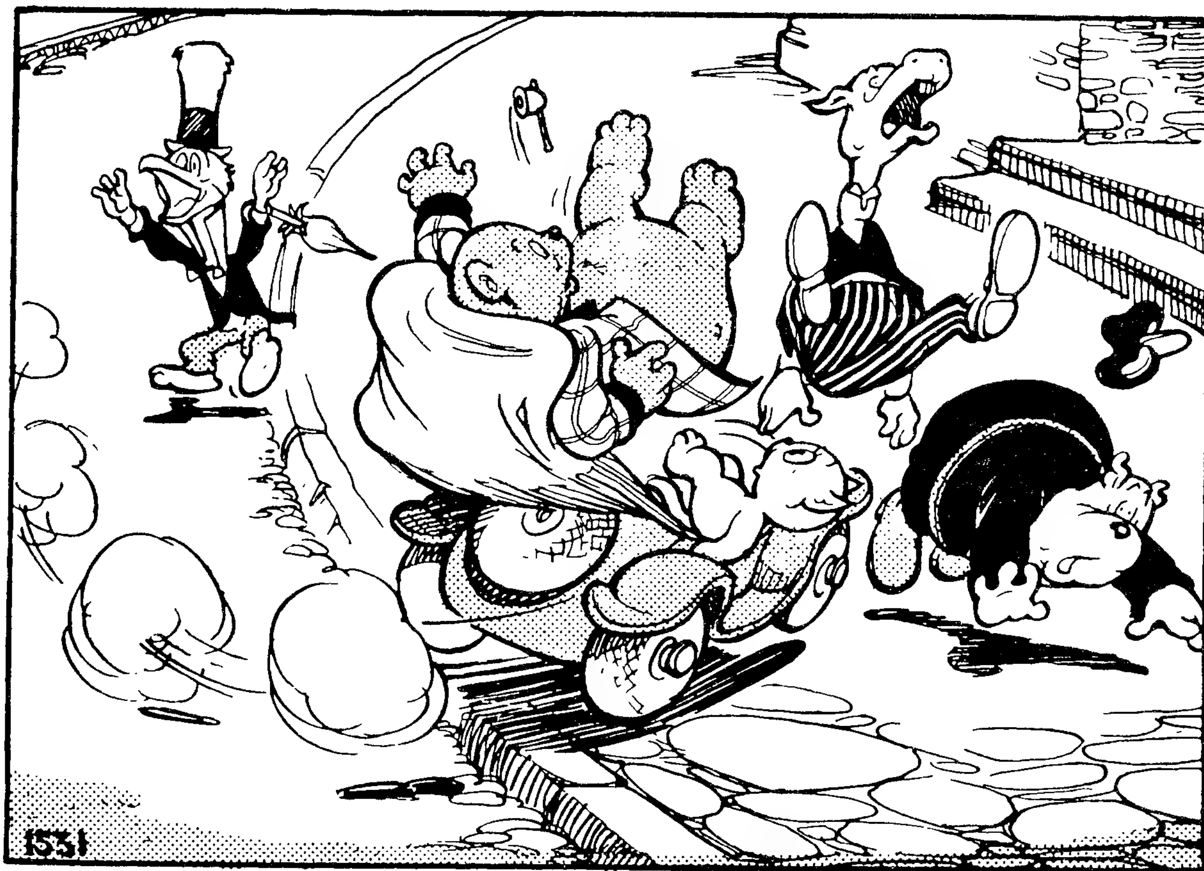

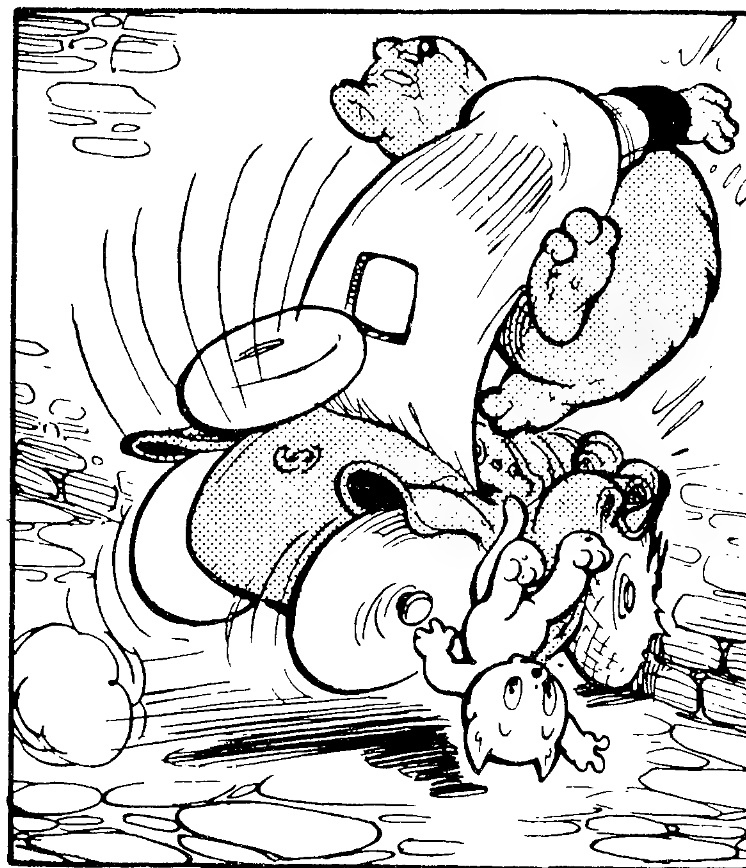
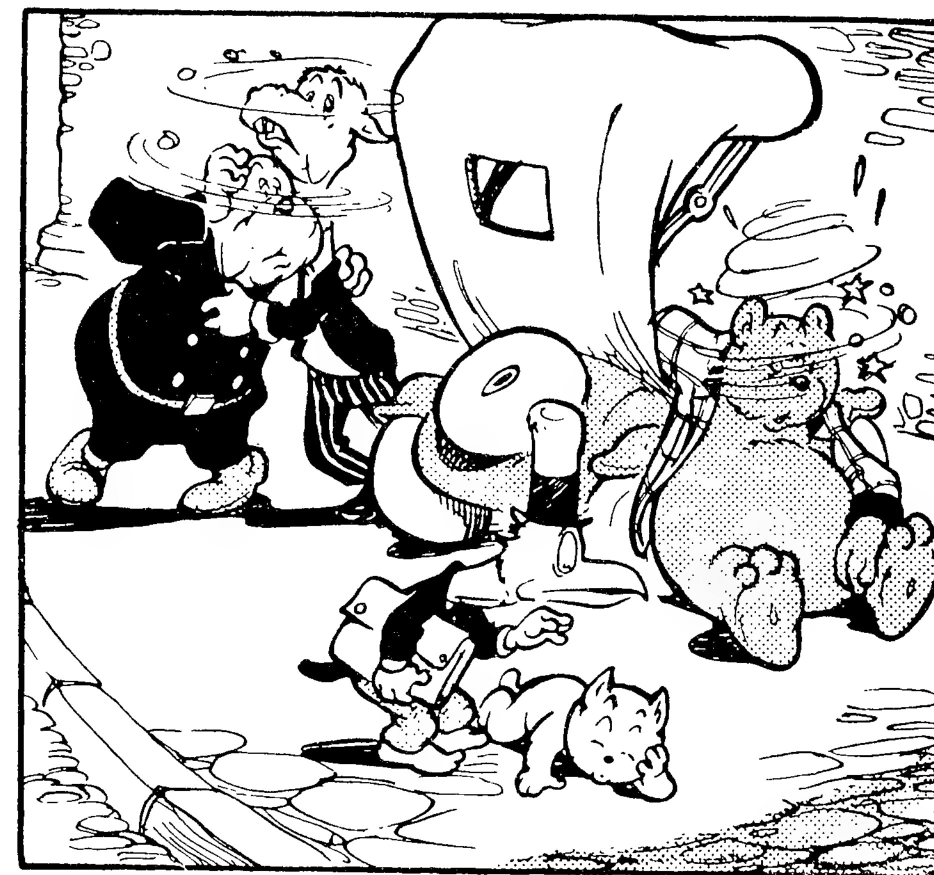
De heer Partenspeler schilderde op bewogen toon de verwaarloosde jeugd van Tom Poes, terwijl de voorzitter van de voogdijraad en de commissaris van politie aandachtig en ontzet toeluisterden.
'De omstandigheden op slot Bommelstein zijn met geen pen te beschrijven!' riep de zaakwaarnemer tenslotte uit. 'Deze Bommel beweegt zich in een sfeer van misdaad en geweld en zo'n jongske ziet niets dan ruwheid om zich heen. Maar ik, die zelf een misdeelde ben en nimmer liefde gekend heb, ik eis dat hier ingegrepen wordt. Er zijn nog voogdijraden in deze stad!'
'Zéér juist!' sprak de heer Zielknijper getroffen. 'U bent aan het goede adres, meneer Partenspeler! Ik sta u borg, dat hier door een bevoegde en zorgzame hand zal worden geregeld en geschikt. Ik stel voor om persoonlijk dit arme jongske op te gaan zoeken en te kijken in welke omgeving hij opgroeit!'

Nu was Tom Poes juist op dat ogenblik een ritje aan het maken met heer Bommel.
'We maken er een dagje van, jonge vriend!' had heer Ollie gezegd. 'Je bent nu mijn enige erfgenaam en er is dus een kans, dat je eens een heer van stand zult worden, als je begrijpt wat ik bedoel. Daarom is het een feestdag. Kom mee, we gaan naar de stad – ik tracteer!'
Tevreden reden ze dus in de Oude Schicht naar Rommeldam en heel toevallig passeerden ze juist het politiebureau toen de voorzitter van de voogdijraad met de commissaris en P. Partenspeler naar buiten traden. De laatste bleef als aan de grond genageld staan.
'Daar rijdt hij!' riep hij uit. 'Daar gaat het kind, rijdend in een levensgevaarlijk voertuig, dat ieder ogenblik uit elkaar kan vallen! Alsof het maar niets is!'

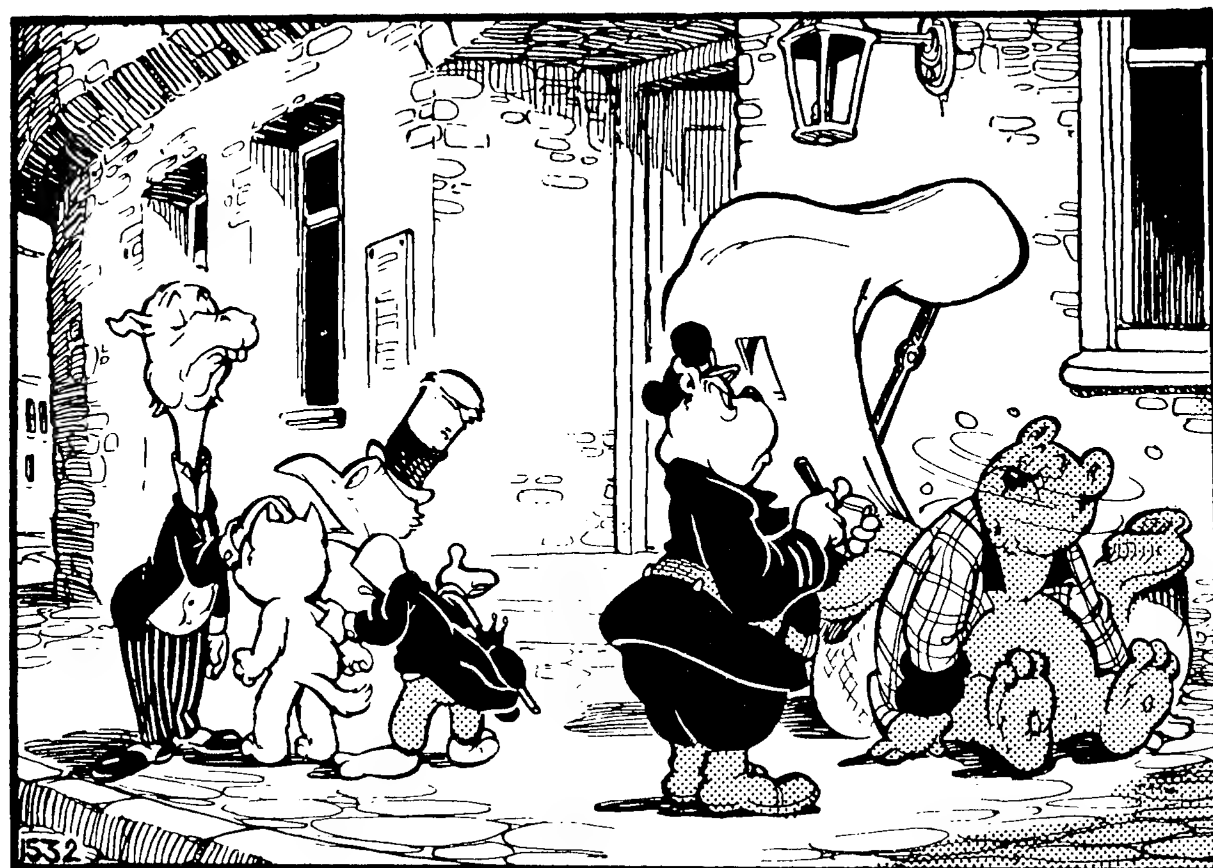

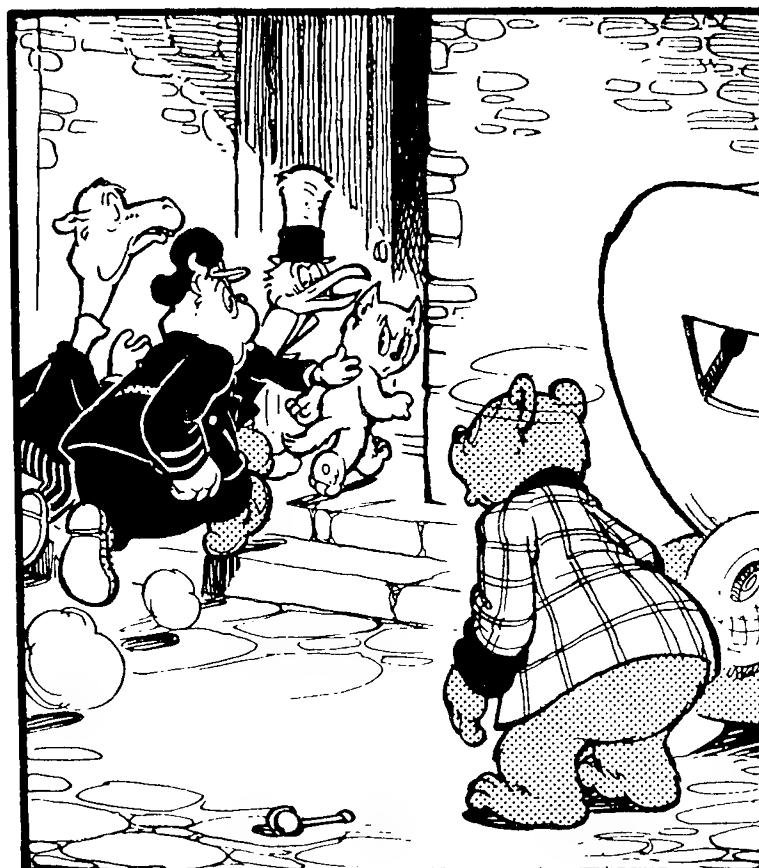
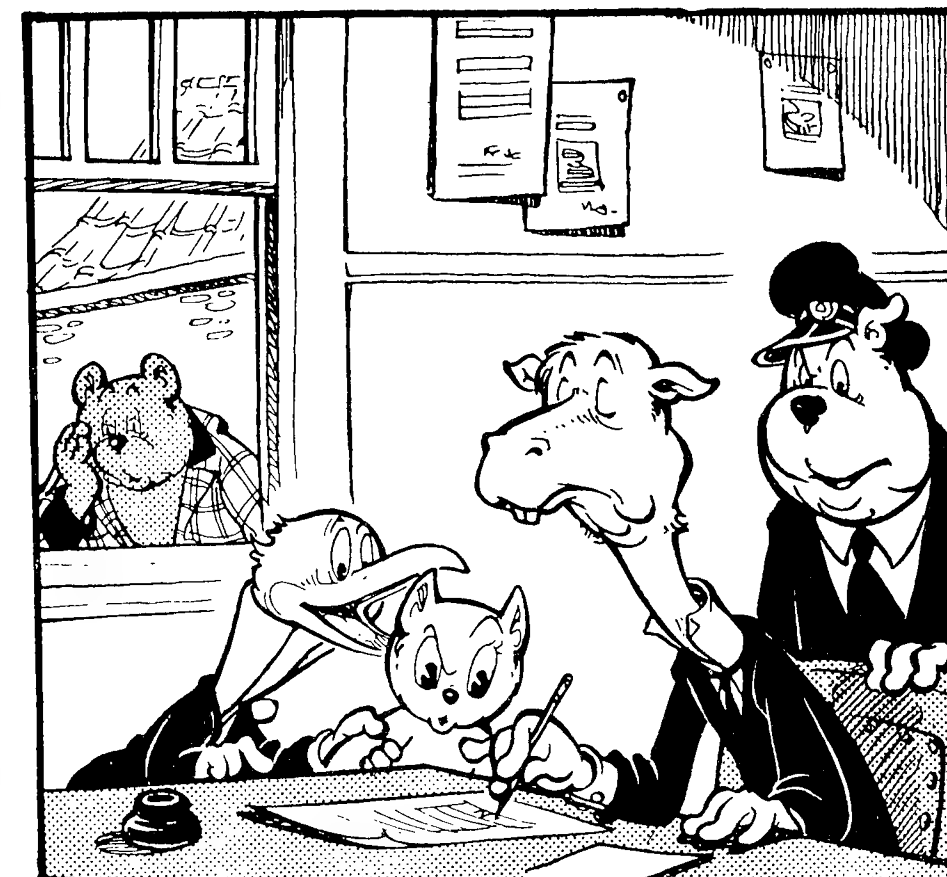
'Wel foei!' meende de voorzitter van de voogdijraad. 'Zo'n teer kind in zo'n snel voertuig! Is dat nu Tom Poes?'
'Dat is Tom Poes!' bevestigde P. Partenspeler, naar de naderende Schicht wijzend. 'En die dikke, grove gestalte naast hem is die ongelikte beer Bommel!'
'Die Bommel is degene, die mij met een stoel gooide!' riep de commissaris Bulle Bas uit. 'U weet wel, toen ik Tom Poes er op betrapte, dat hij een steen door een ruit gooide!'
'Wat een toestanden!' mompelde de heer Zielknijper geschokt. 'Ik aarzel niet, dit weerzinwekkend te noemen! Zo'n kind groeit natuurlijk op voor galg en rad! En inplaats van nijver zijn lesjes te leren en oppassend naar school te gaan, zit hij daar naast die onbehouwen figuur in dat ratelende automobielvoertuig en suist met onverantwoordelijke snelheid langs de straten! Hier treedt duidelijk een grove misstand aan de dag!'
'Hoe treffend gezegd!' riep Partenspeler uit. En terwijl hij behendig een zevenklappertje achter in de auto wierp, voegde hij er bezorgd aan toe: 'Hoe gemakkelijk kan er een ongeluk plaats vinden met zo'n gebrekkig voertuigje, niet waar?'
Op dat moment ontplofte het vuurwerk en heer Ollie en Tom Poes, die nergens op verdacht waren, schrokken ontzettend. 'Een bom!' schreeuwde heer Bommel, het stuur loslatend. 'De Schicht ontploft! Doe iets, Tom Poes!'
Intussen trapte hij het gaspedaal zo diep mogelijk in, zodat het nu stuurloze voertuigje met een sprong het trottoir opschoot...

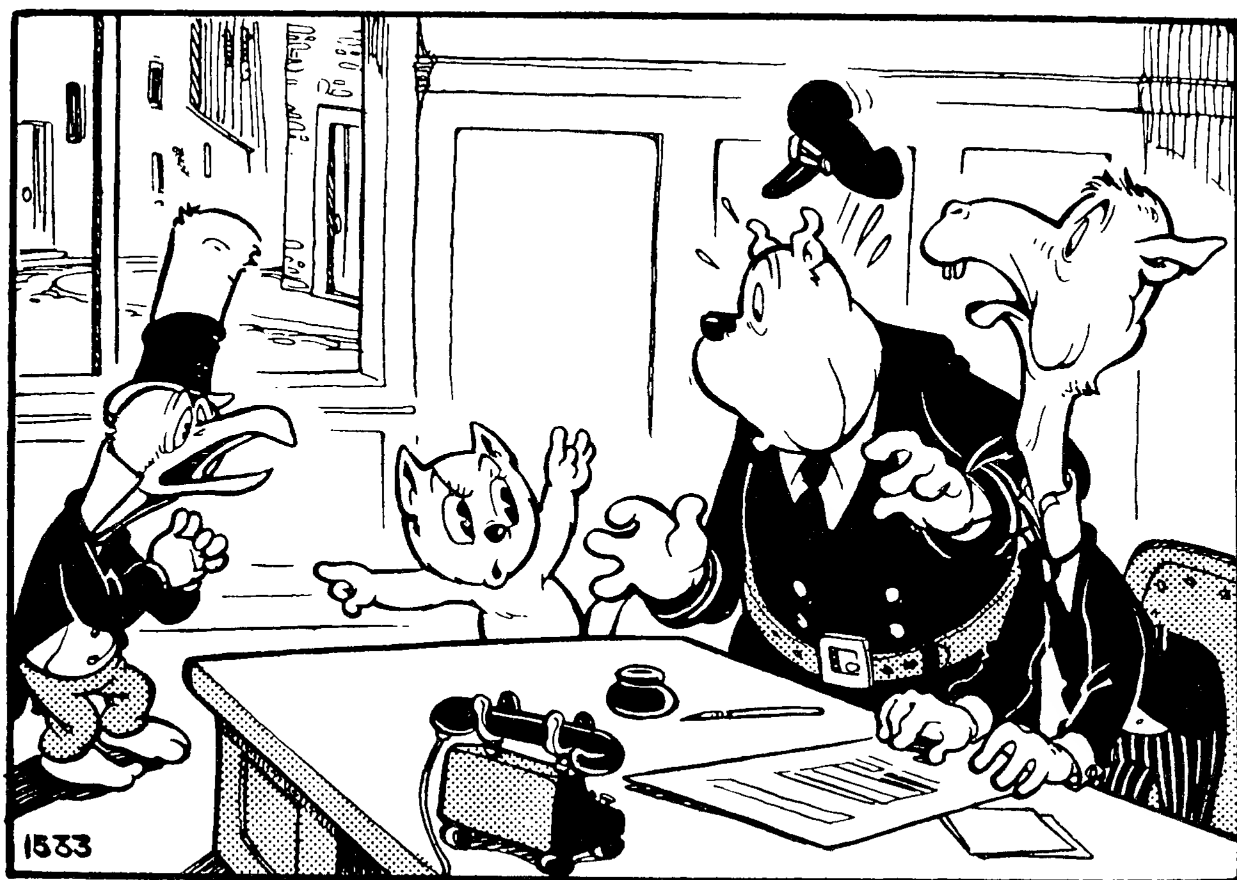
De Oude Schicht vloog het trottoir op terwijl de ontploffende zevenklapper in zijn binnenste de laatste knallen deed horen. Met een wanhopige sprong brachten de commissaris en de voorzitter van de voogdijraad zich in veiligheid. Op de achtergrond stond de heer Partenspeler met de armen ten hemel uitroepen te slaken.
'Verschrikkelijk! Wat een ongeluk!' jammerde hij. 'Denkt dan niemand aan het kind? Ach, dat zoiets zo maar mag!'
Op dit moment kwam de arme auto met een daverende slag tot stilstand tegen de muur van het politiebureau en Tom Poes en heer Bommel werden er uit geslingerd.
Nu snelde P. Partenspeler nader. Bezorgd boog hij zich over Tom Poes heen en stofte hem voorzichtig af. 'Ach, ach! De arme kleuter!' riep hij uit. 'Kijk nu toch eens hoe dit tere schepsel geschokt is van al dit bruut geweld! Heb je je pijn gedaan, jongske? Kom maar bij oom Plooike, hoor! Huil maar niet, je krijgt een dropje van me!'
'Ga weg, schurk!' riep Tom Poes, die weer een beetje tot zichzelf kwam. 'Laat me met rust!'
'Hoor nu toch eens!' mompelde de heer Zielknijper op de achtergrond. 'Het ventje is in het geheel niet gewend, dat iemand lief tegen hem is. Schelden en ruwe taal is alles wat hij kent. Ik heb dat in mijn praktijk al zo dikwijls gezien!'
'Het is niet erg!' zei de heer Partenspeler met een goedige glimlach over zijn schouder kijkend. 'Wanneer ik hem een poosje zou mogen vertroetelen zou dat vlug genoeg anders worden!'
'Hm!' zei commissaris Bulle Bas peinzend. 'Dat zou misschien een idee zijn! Als we de heer Partenspeler eens tot voogd over Tom Poes benoemden?'

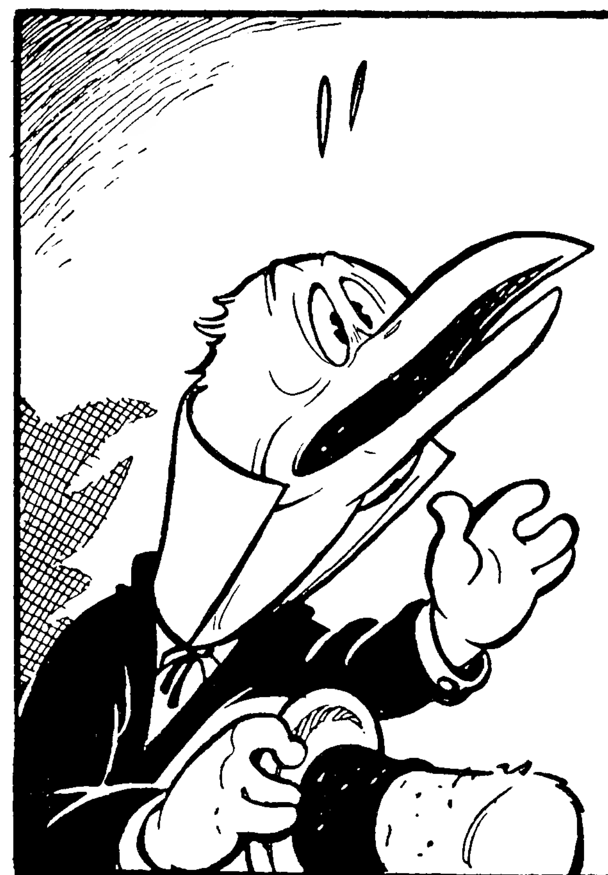
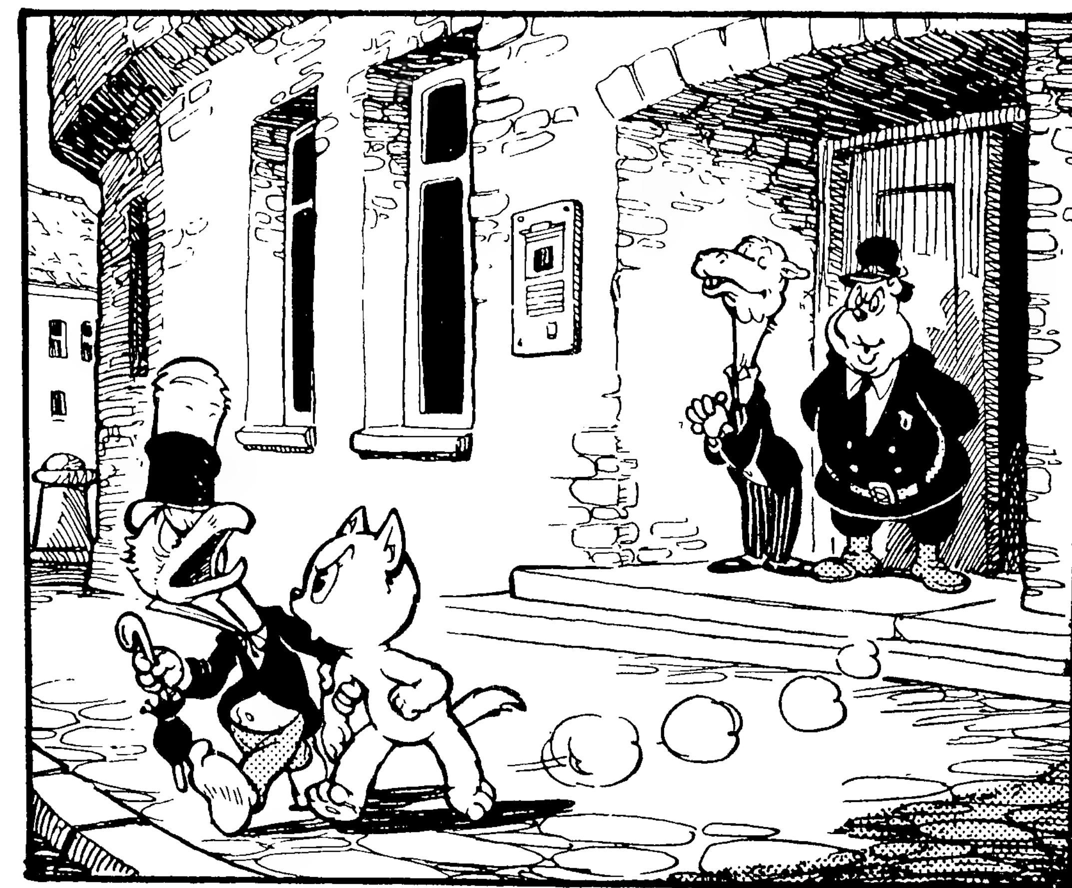

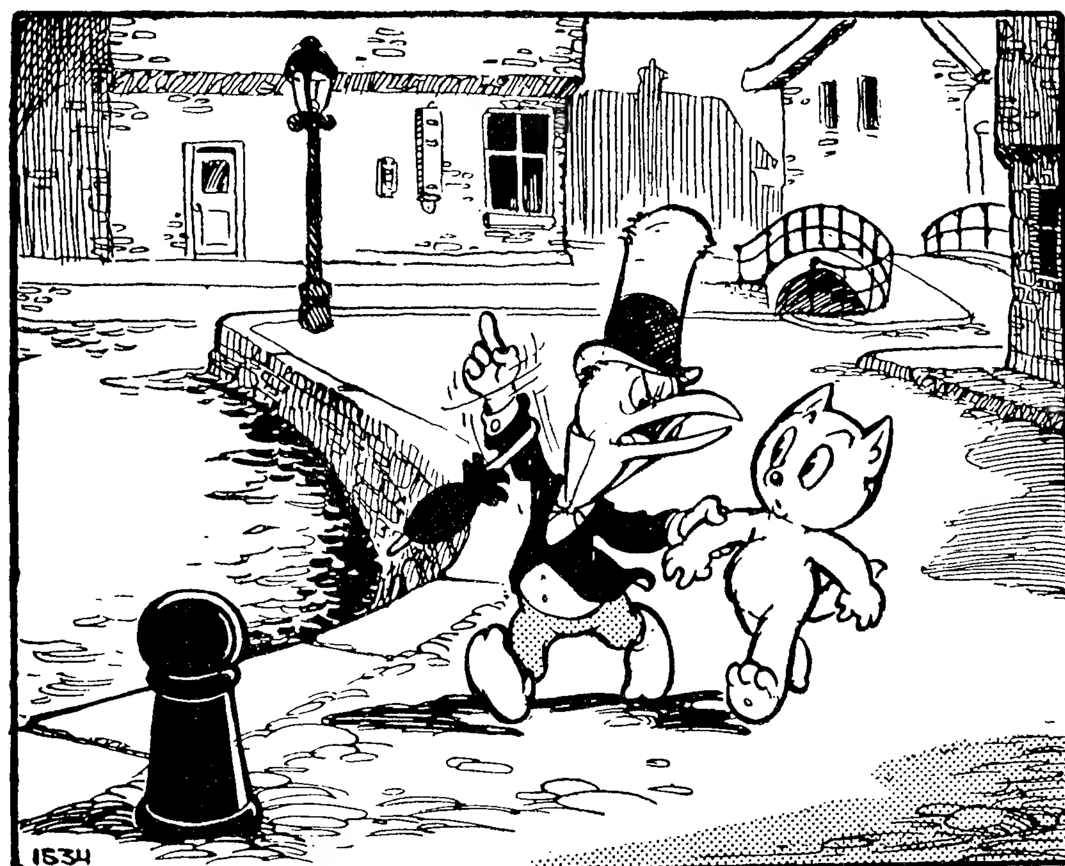
Commissaris Bulle Bas trok met grote voortvarendheid zijn boekje uit de zak en trad op heer Ollie toe.
'Dit keer sta je er lelijk op, Bommel!' sprak hij ernstig. 'Overtreding van de verkeersvoorschriften en beschadiging van een politiebureau! Dat raast maar door de stad alsof het niets is! En dat nog wel met een minderjarig ventje als Tom Poes naast je! Je gaat op de bon – en goed ook!'
'Op zo'n kind wordt niet gelet!' riep de heer Partenspeler, die Tom Poes stevig vasthield. 'Dit arme, tere schaap wordt maar voortgejakkerd in zo'n automobiel alsof het niets is! Is er hier dan niemand, die iets voor zo'n stakkerdje doen kan?'
'Oho! Zeer zeker!' zei de heer Zielknijper met een mooie glimlach. 'Als voorzitter van de voogdijraad zal ik hier onmiddellijk ingrijpen! Ik heb genoeg gezien! Volgt me thans weer naar het bureel van de commissaris!'

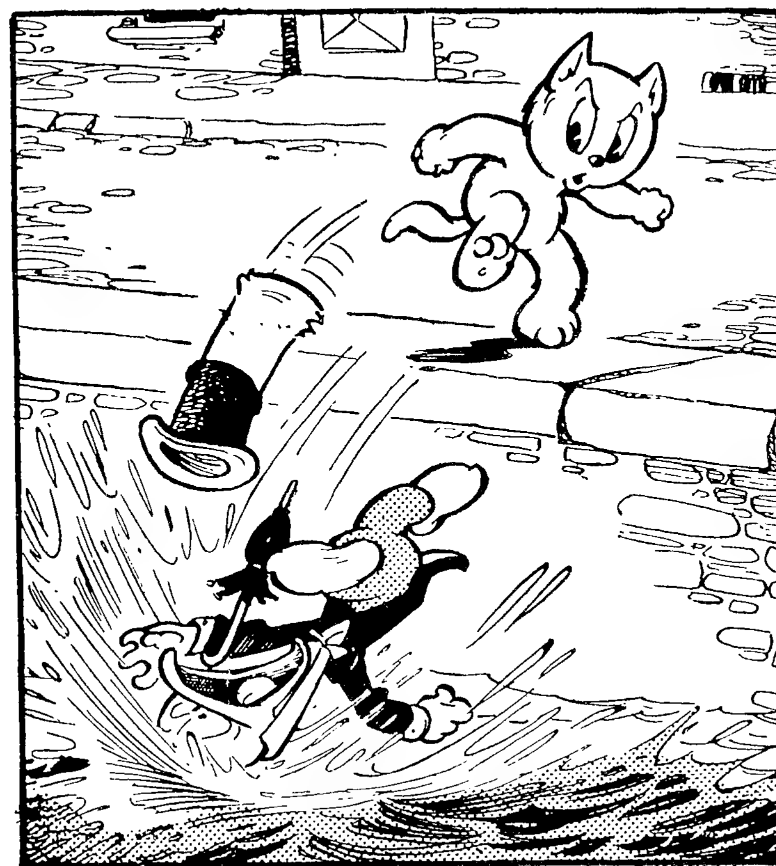
En zo trok het hele groepje, nu mèt Tom Poes, het politiebureau weer binnen. De voorzitter vulde een keurig document in en zette daaronder in een fraaie krul zijn handtekening: 'Zebedeus Zielknijper'.
'Ziezo!' sprak hij voldaan. 'Vanaf heden zijt gij, meneer Partenspeler, benoemd tot voogd over de minderjarige Tom Poes! Ik weet zeker, dat niemand beter dan gij deze mooie taak op zich kan nemen. Als wees kent gij de zorgen en noden van zo'n jongske beter dan iemand anders. Door uw mooie voorbeeld zal er misschien nog eens iets goeds uit hem groeien! Misschien zelfs wel een minister!'
En terwijl de heer Partenspeler geroerd een traan wegpinkte en commissaris Bulle Bas goedkeurend toekeek, wankelde buiten heer Bommel als een gebroken heer heen.
'Wat heb ik gedaan?' prevelde hij. 'Wat moet ik doen? Die arme Tom Poes...'

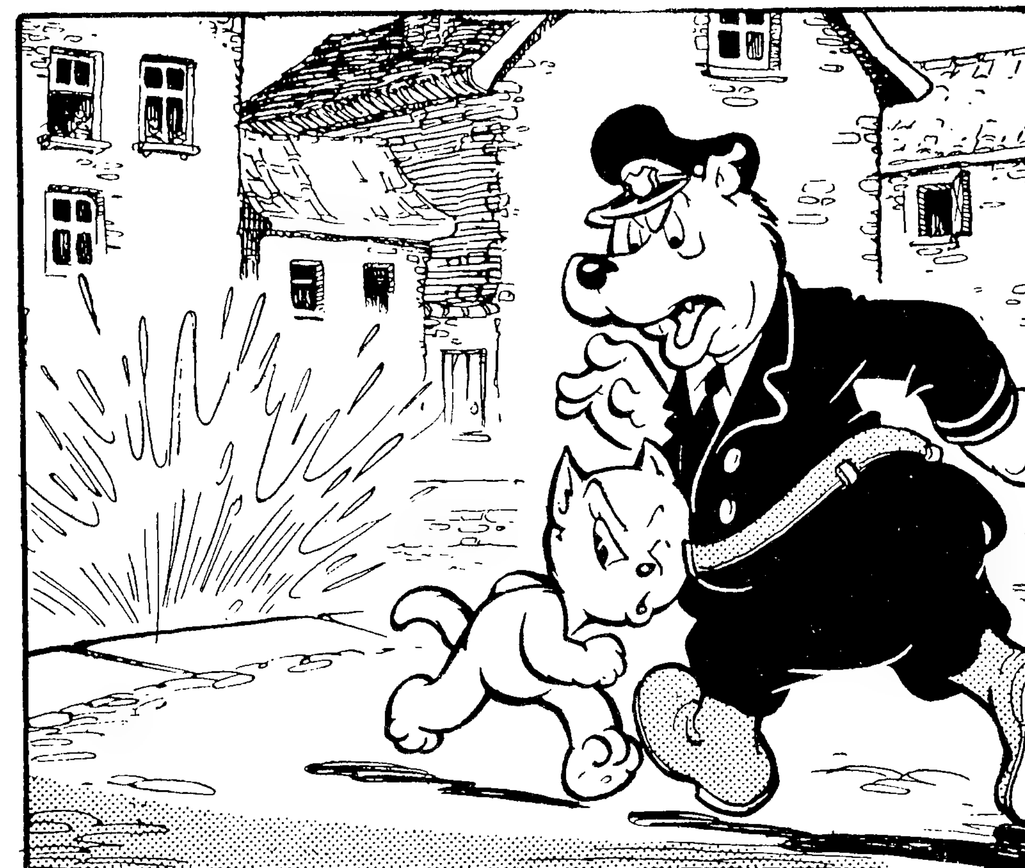

Nu valt het te begrijpen, dat Tom Poes dit niet allemaal rustig gebeuren liet. Terwijl de heren Zielknijper en Partenspeler elkander geroerd de hand drukten en elkanders mooie eigenschappen naar voren brachten, begon hij woedend te roepen.
'Die Partenspeler is een schurk', schreeuwde hij. 'Hij heeft aanslagen op het leven van heer Bommel gepleegd. Hij is een leugenaar en een dief!'
'Wat een verschrikkelijke taal!' prevelde de heer Zielknijper ontzet.
'Het arme kind!' zuchtte de heer Partenspeler verdrietig. 'Het weet niet, wat het zegt!'
'Doe dan toch iets commissaris!' riep Tom Poes. 'Laat u dan zo maar toe, dat een moordenaar hier vrij rondloopt? Ik dien een aanklacht tegen hem in! Ik heb zelf gezien, dat hij...'
'Stil!' zei de politiechef bars. 'Een minderjarige kan geen aanklacht indienen. Dat zou in dit geval alleen je voogd kunnen doen!'
'Maar wat kan ik dan doen?' riep Tom Poes wanhopig.
'Niets!' sprak nu de heer Partenspeler. 'Je kunt niets doen, jongske. Goed oppassen en braaf zijn, dat is in het vervolg je taak!'
Daarop wendde hij zich om en vatte zijn hoed. 'Kom!' vervolgde hij, 'we mogen deze hoogstaande lieden niet langer lastig vallen. Kom nu zoet met oom Plooike mee! Vaarwel heren! Met liefde en zorg zal ik dit misvormde karaktertje doen opbloeien tot een sieraad van de maatschappij! Laat dat rustig aan mij over!'
'Een innig-goed iemand!' sprak de voorzitter van de voogdijraad tot de commissaris, toen ze samen naar buiten traden om het stelletje na te kijken. De heer Partenspeler wachtte intussen tot ze buiten gehoorsafstand waren en wendde zich toen tot Tom Poes, terwijl de zoete glimlach plotseling plaats maakte voor een trek van grote gramschap.
'Stil, lummel!' siste hij, 'of ik zal je een trap geven, dat je niet weet waar je blijft!'

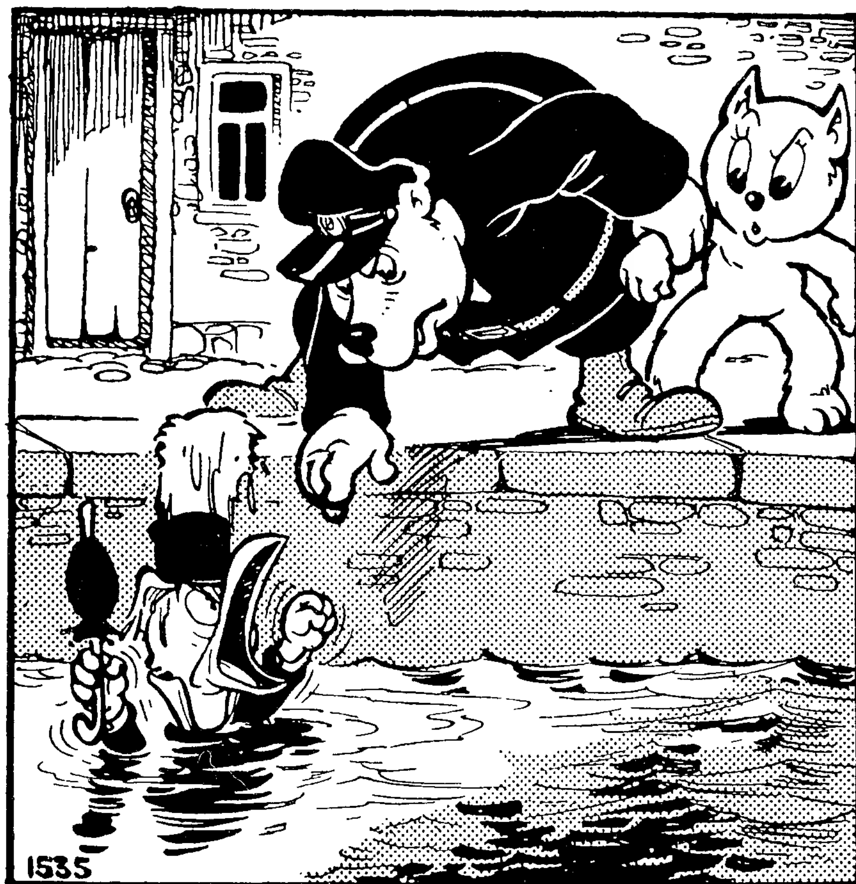
Zo liep dus de arme Tom Poes met zijn nieuwe voogd door de straten van Rommeldam. Maar het zal iedere trouwe lezer duidelijk zijn, dat hij niet zo maar lijdzaam meeging. In het begin had hij gepoogd zich los te rukken met de bedoeling er snel vandoor te gaan. Doch de heer Partenspeler, die een weinig bedreven bleek in het Oosters worstelen, had hem met een eenvoudig judo-greepje machteloos gemaakt en voerde hem nu voort onder het uiten van bedreigingen.

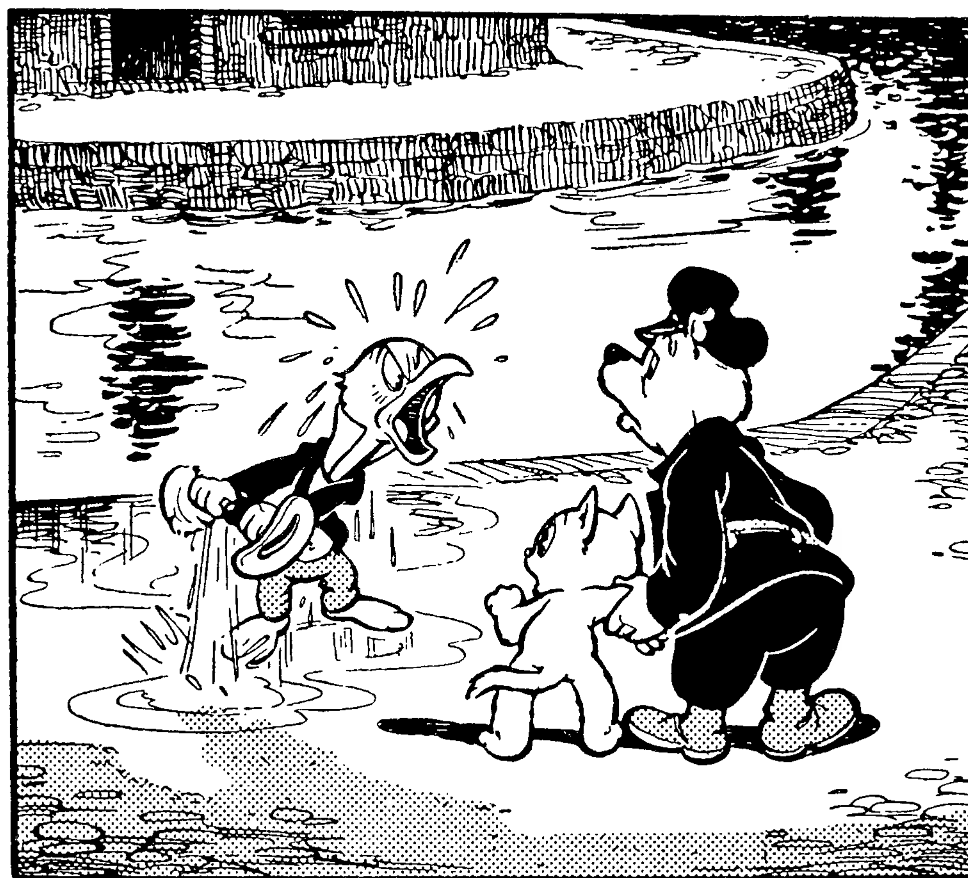
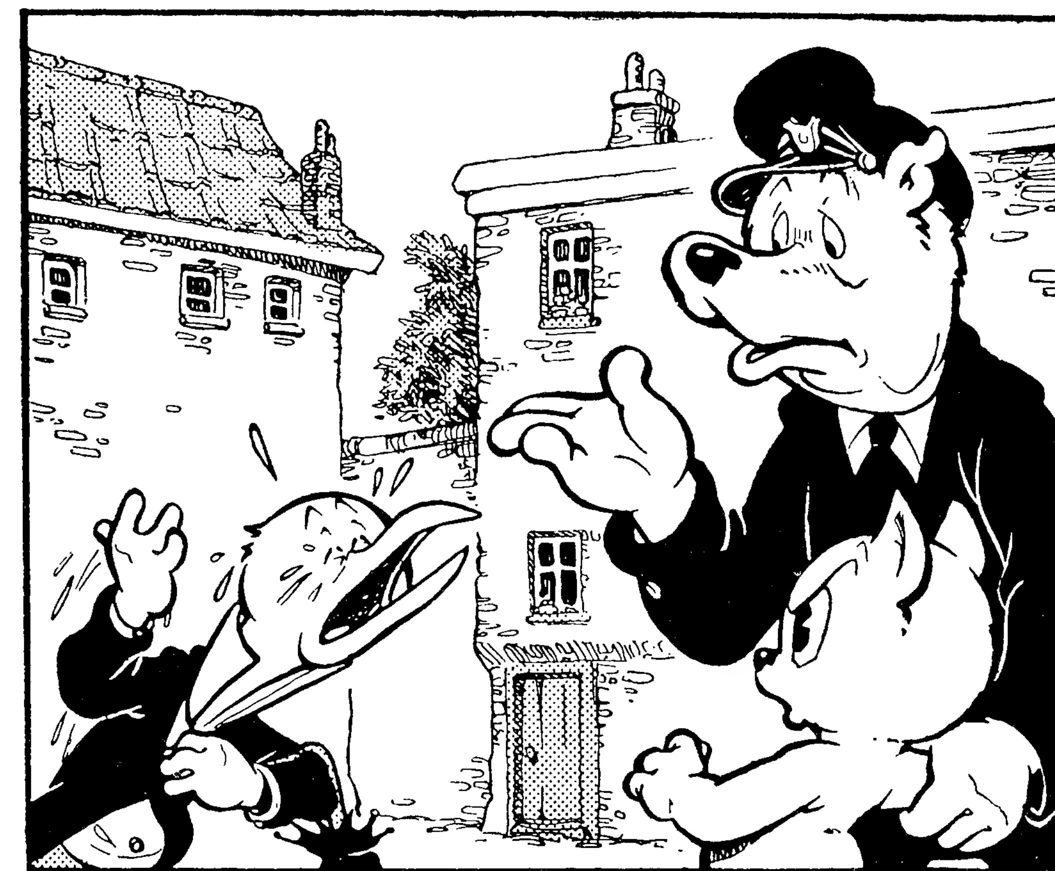
'Zal je nu rustig zijn, lummel!' siste het nare ventje. 'Er is nu een einde gekomen aan je streken en hoe eerder je dat begrijpt, hoe beter het voor je is! Je hebt me genoeg dwars gezeten! Je hebt al mijn plannen gedwarsboomd en jij bent de schuld dat ik die erfenis niet gekregen heb. Daar zal je voor boeten, ventje. Je zult nu eindelijk eens een beetje opvoeding krijgen! Ik zal je leren om eerbied te hebben voor een ouder en wijzer iemand!'

Door ontroering overmand hief de heer Partenspeler de armen ten hemel en daar maakte Tom Poes onmiddellijk gebruik van. Met een handige beweging stootte hij zijn opvoeder over de wallekant heen, zodat deze met een plons in het grachtwater verdween. Zonder af te wachten hoe dit af zou lopen, maakte Tom Poes zich nu uit de voeten. Maar hij kwam niet ver.

De agent Plathouwer, die juist doende was zijn ronde te maken, bespeurde een onregelmatigheid en plaatste zich in zijn volle zwaarte op zijn weg.

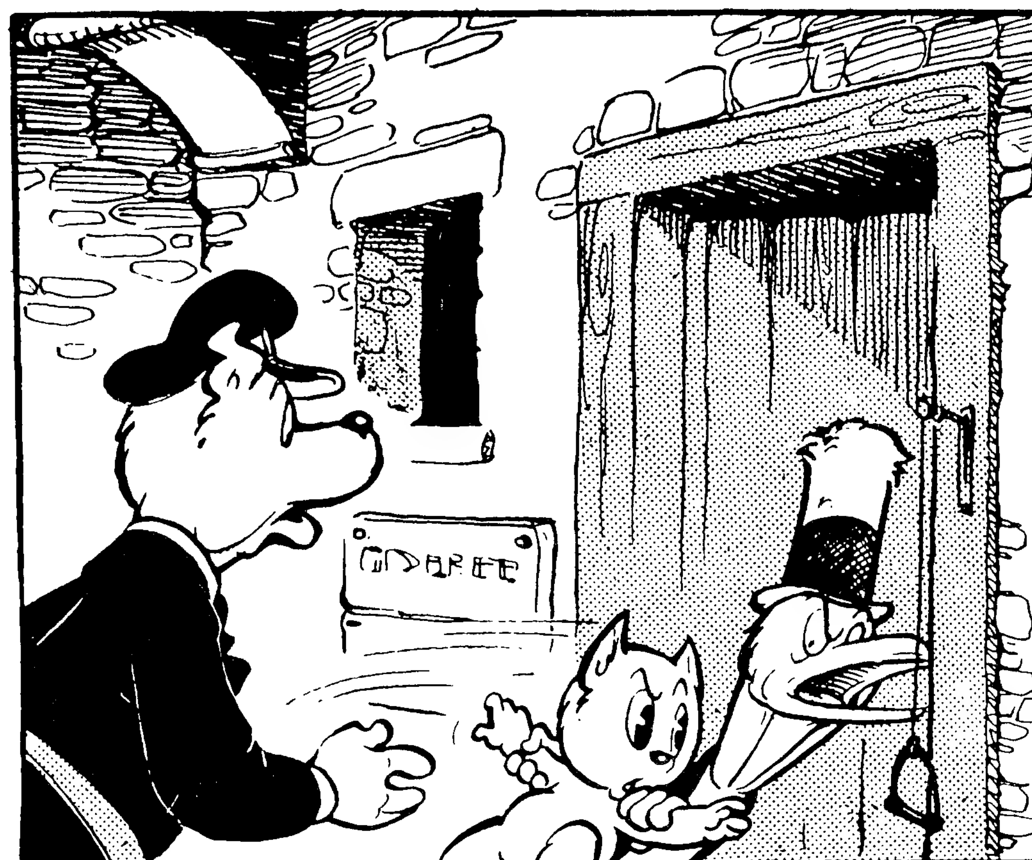
'Zo! En wat moet dat?' vroeg de ambtenaar dreigend, toen Tom Poes tegen hem aan botste. 'Denk je, dat dat zo maar gaat? Weet je niet, dat het verboden is om anderen in het water te gooien? Je bent er gloeiend bij!'

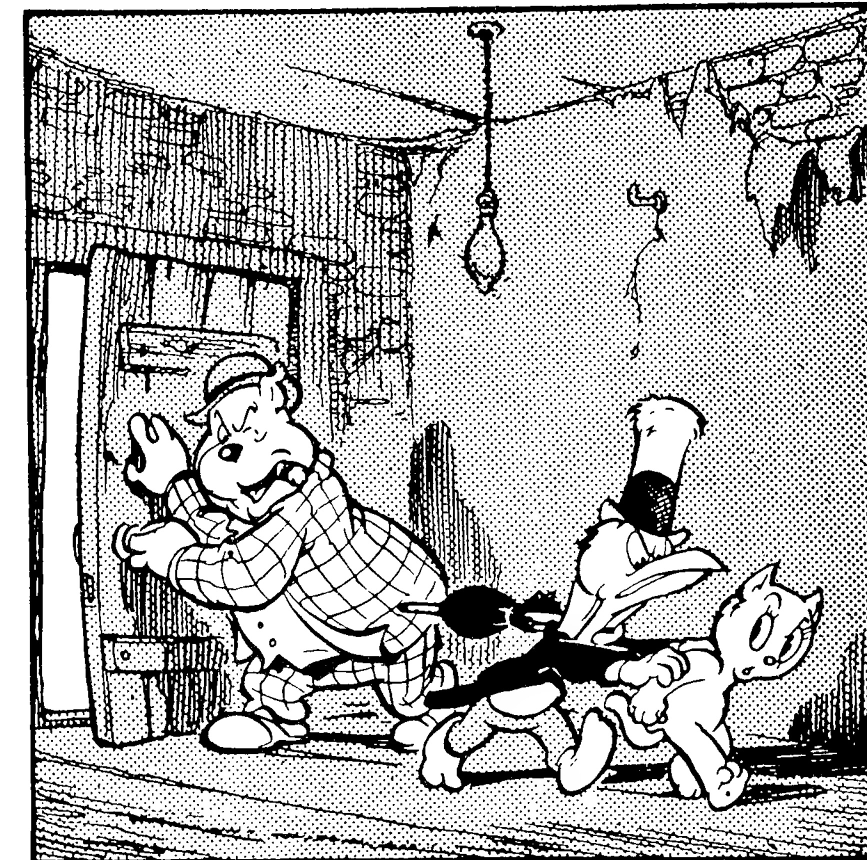

De heer Partenspeler dook op uit het water van de gracht met kroos op de hoed en schuim op de lippen.
'Houdt hem!' riep hij met overslaande stem. 'Houdt de moordenaar!'
'Het is in orde, meneer!' sprak de agent Plathouwer. 'Ik heb de dader op heterdaad betrapt!' En hij trad naar de walkant, terwijl hij Tom Poes in een stevige greep gevat hield. Vervolgens bukte hij zich en trok met zijn vrije hand de drenkeling op het droge. 'Een lelijk geval, meneer!' hervatte hij. 'U wenst zeker een aanklacht tegen dit manneke in te brengen?'
'Een lelijk geval?!' gilde de heer Partenspeler. 'Het is een schande! Deze slungel groeit op voor galg en rad! Een tuchthuis is de plek waar hij hoort!'
Zo krijsend wrong hij het water uit zijn hoge cylinderhoed en veranderde toen plotseling van houding.
'Waar heb ik dit toch aan verdiend?' jammerde hij, in snikken uitbarstend. 'Ik ben toch als een vader voor je? Wat doe je me toch een verdriet, m'n jongen! Ik, die zelf een wees ben, doe mijn uiterste best om je leven licht en zonnig te maken. Ik spaar geld noch goede woorden... ik ga je voor in een onberispelijke levenswandel... en wat doe jij? Je gooit me te water als je de kans krijgt. Ik houd van een grapje, dat weet je – maar dit gaat te ver! Ach agent, u weet niet, wat ik, als voogd van dit verwaarloosde ventje, allemaal te verduren heb!'
'Het is toch erg met de tegenwoordige jeugd!' zei de agent Plathouwer bewogen. 'Wat wilt u, dat ik met deze snuiter doe, meneer? Zal ik hem naar het bureau brengen?'
'Ach nee,' zei de opvoeder, zijn tranen drogend. 'Ik zal trachten hem met een gevoelig woord in het rechte spoor te brengen. Maar wellicht wilt u me helpen hem even naar huis te brengen? De deugniet zou anders misschien weer weglopen om kattekwaad uit te gaan halen...'

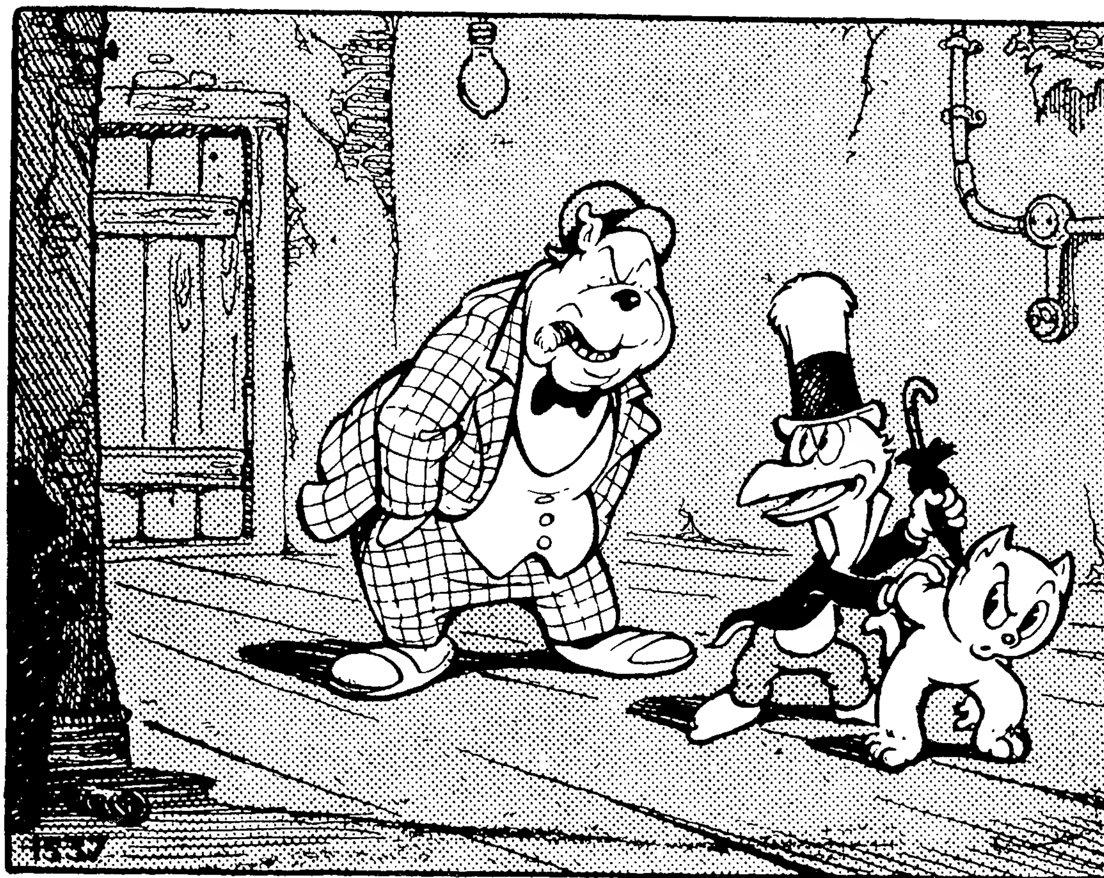

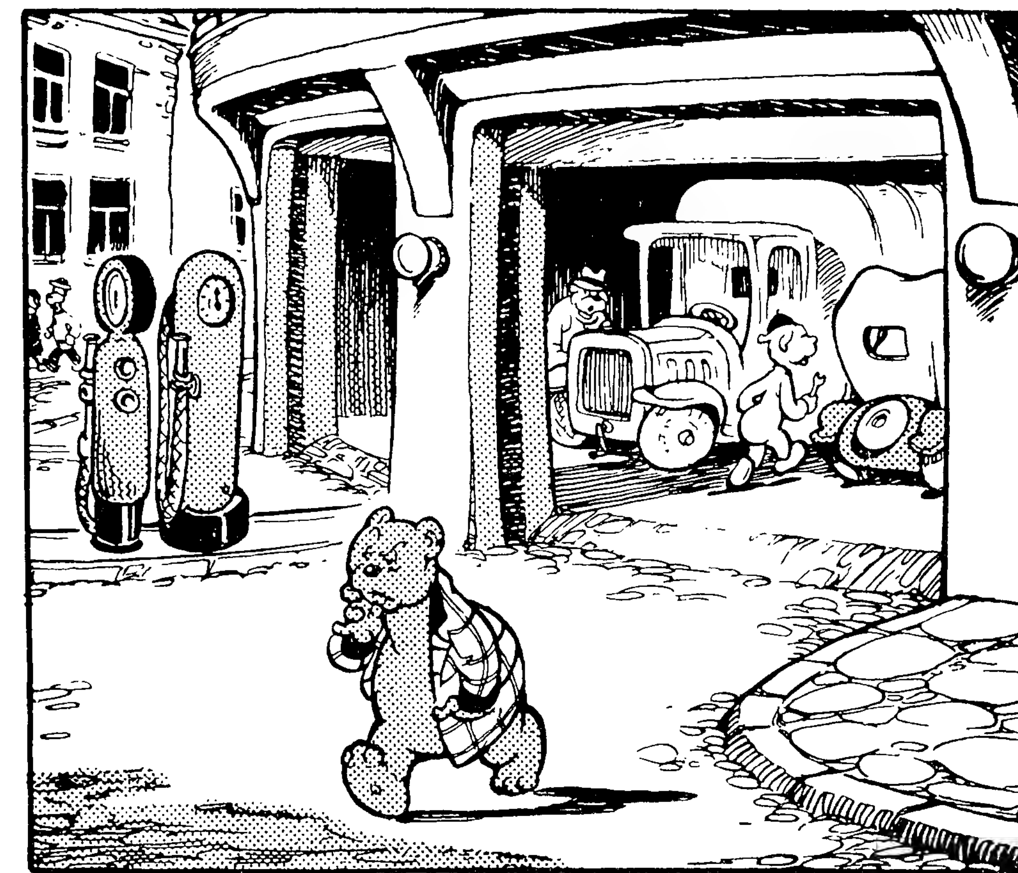

Zo werd Tom Poes dus door de potige agent Plathouwer achter zijn voogd aan door de stad geleid totdat men in de morsige buurtjes van het oude gedeelte terecht kwam.
'We zijn er haast!' sprak de heer Partenspeler, op een volkomen vervuild huis in een smalle straat toetredend. 'Ik zal blij zijn wanneer de rakker in zijn kleine, witte bedje ligt! Och, och! Het leven van een opvoeder is vol zorgen en het grachtwater sopt nog in mijn sokken! Kom, ventje! Volg me naar binnen!'
'Woont u hier?' vroeg de agent enigszins bedenkelijk. Hij monsterde het huis en liet zijn blik tenslotte rusten op een bord naast de deur waar met slordige letters op geschilderd was: 'Huize Zonnestraal – onder toezicht van Erkend Pleegvader'.
'Ja, ja!' zei de heer Partenspeler. 'Hier woon ik!' Hij had inmiddels aangescheld en rukte nu Tom Poes door de openpiepende deur naar binnen.

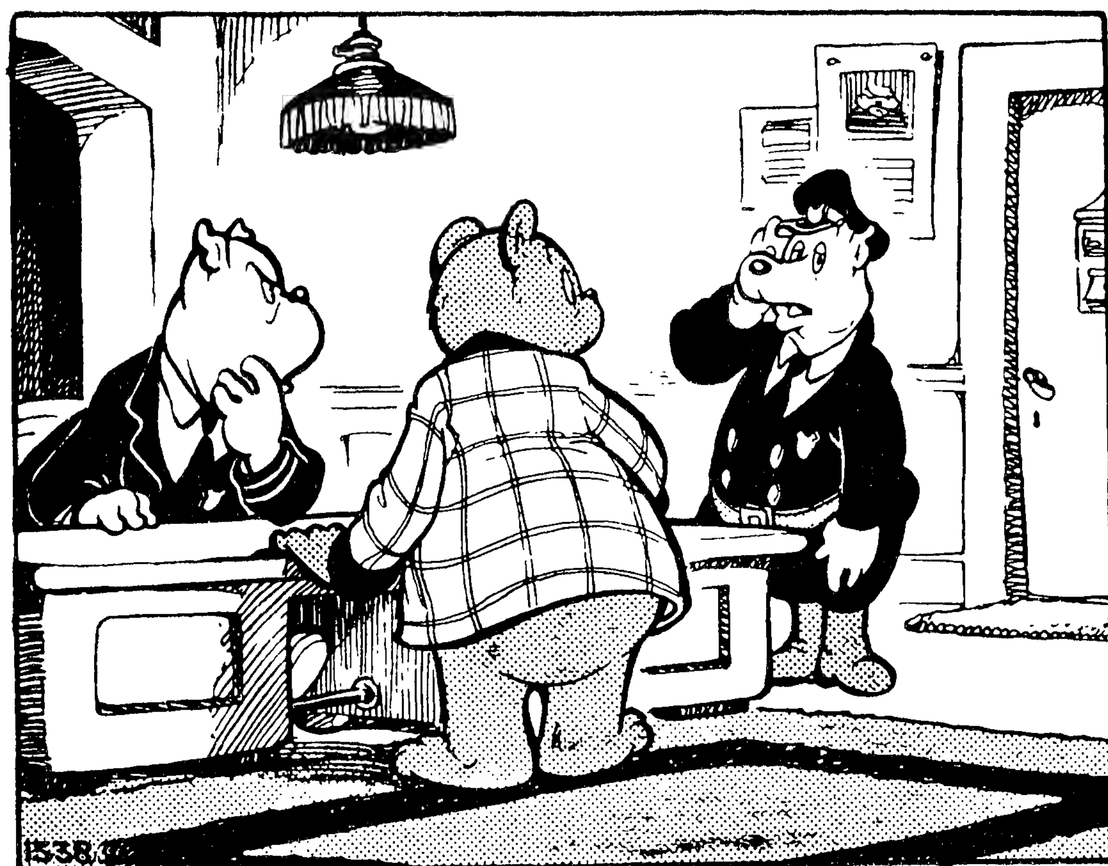
'Bedankt voor het brengen, hoor!' riep hij door de kier naar buiten en daarna werd de deur voor de verbaasde agent dichtgesmeten.
Tom Poes bevond zich nu in een kale gang, waar het behang in lappen van de muren hing. Het rook er muf en schimmelig en de enige verfraaiing bestond uit een peerlampje zonder kap. Maar dat was het niet zozeer waar Tom Poes naar keek. Zijn aandacht werd getrokken door de figuur, die de deur geopend had, want hierin had hij niemand anders dan Bul Super herkend!
'Haha!' riep de rauwe klant. 'Als dat Tom Poes niet is! Is dat soms het nieuwe klantje waarover je sprak, Plooike?'
'Ken je hem?' vroeg de heer Partenspeler verrast. 'Des te beter! Dit ventje behoeft een strenge hand om hem in het rechte spoor te brengen!'
'Laat dat maar aan mij over!' riep Super. 'Ik ben de beste pleegvader, die je maar wensen kunt!' En de schurk barstte in een akelig gelach uit...

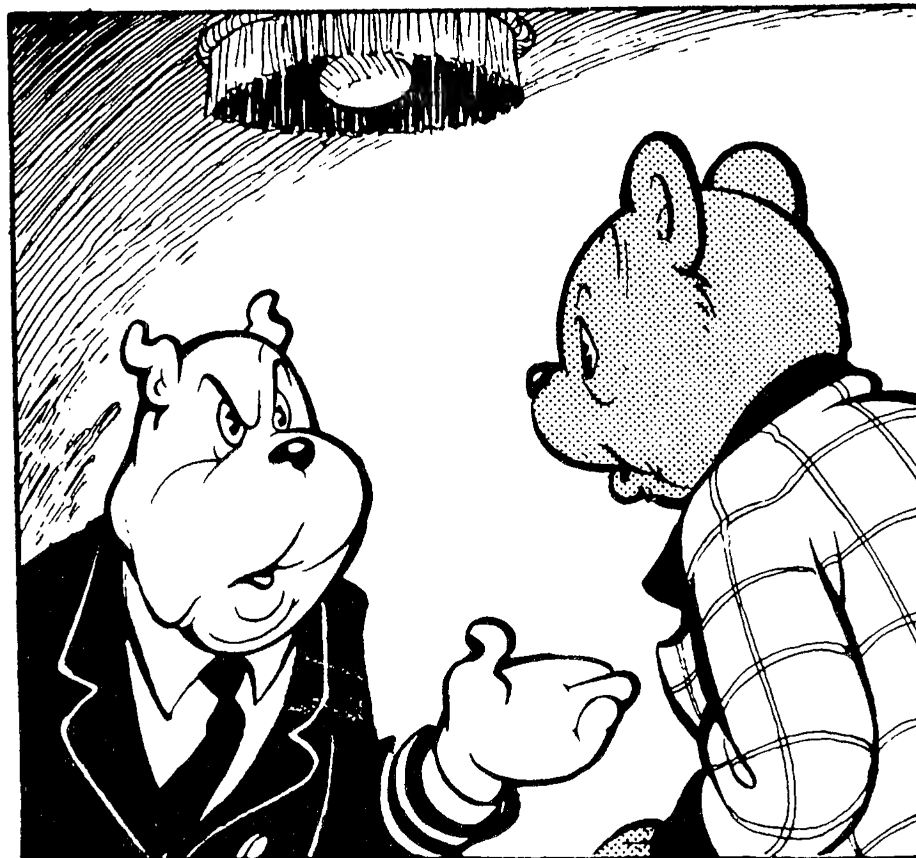

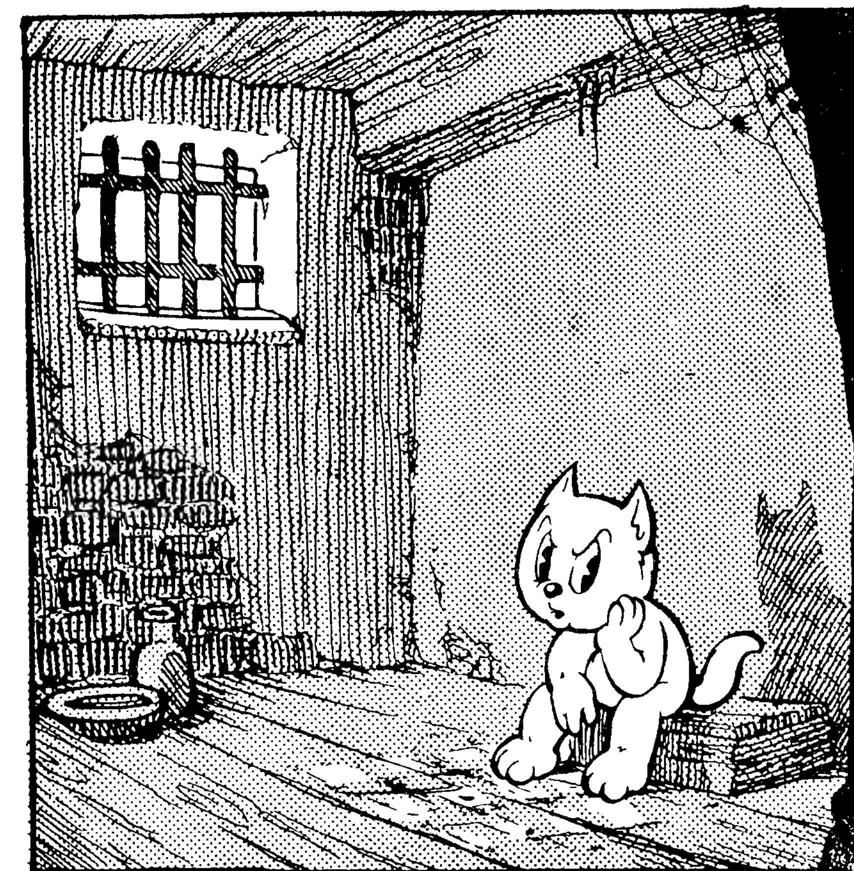

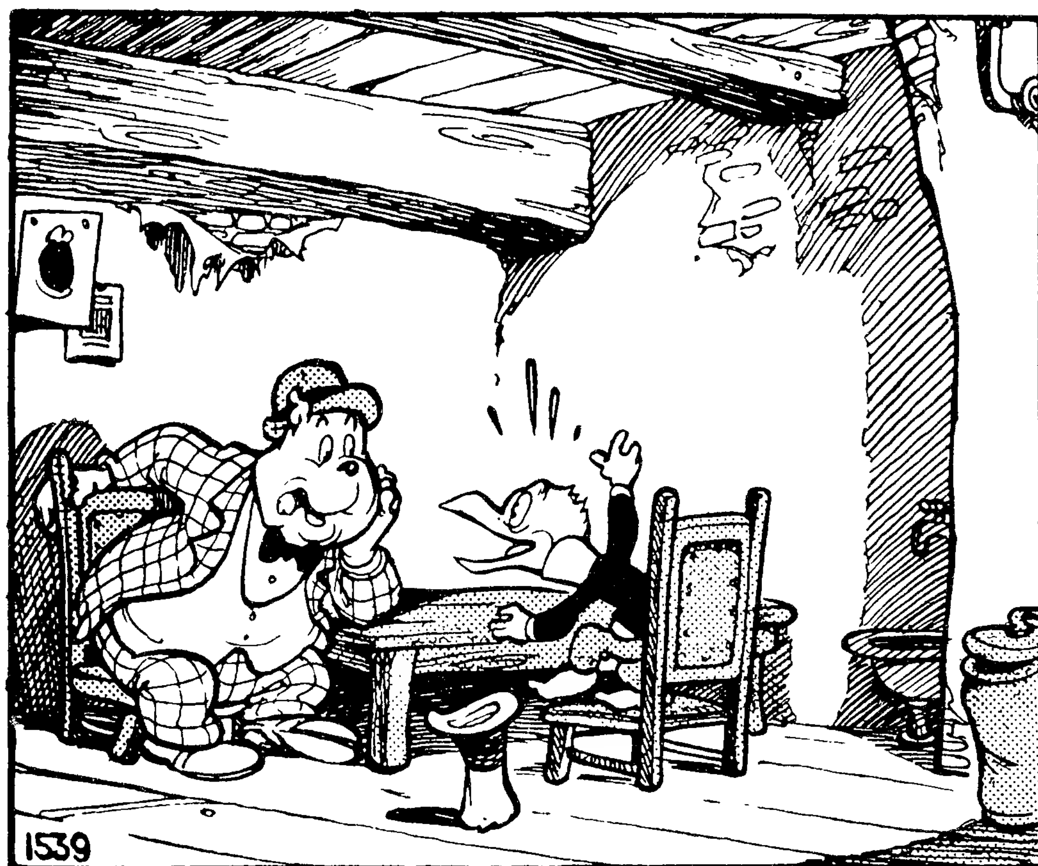
De heer Partenspeler hield de hevig tegenstribbelende Tom Poes in een stevige greep en wendde zich grijnzend tot Bul Super. 'Ik ben benoemd tot voogd over dit manneke!' legde hij uit. 'Maar daar ik een druk bezet iemand ben, heb ik eigenlijk niet genoeg tijd om mijn aandacht geheel aan zijn opvoeding te geven!'
'Laat dat maar aan mij over!' riep Super. 'Ik heb hier een bloeiend pleegvader-bedrijf, hoor! Twaalf kleine deugnieten vinden hier een gastvrij tehuis en voor de kleinigheid van vijf ducaten per dag kan je deze slungel er bij stoppen. Ik garandeer je, dat je geen last van hem zult hebben – ik doe mijn zaken grondig en degelijk. Maar wat is de bedoeling eigenlijk? Waarom heb je jezelf voogd over deze lummel laten maken? Ik dacht, dat je de erfgenaam van die dikke Bommel was?'
'Straks!' zei de heer Partenspeler. 'Straks, onder vier ogen, zal ik je de toestand uitleggen, Super! Is hier ergens een ruimte waar we je nieuwe pleegkind kunnen opsluiten?'
'Zeker!' riep Super. 'Ik zal je zijn speelkamertje wijzen!'
Intussen had heer Bommel door een garage-bedrijf zijn zwaar gehavende auto laten wegslepen. En nadat hij de herstellingswerkzaamheden geregeld had, begaf hij zich te voet en diep bekommerd huiswaarts. De gebeurtenissen hadden hem een weinig verward en de juiste betekenis van alles wat er was voorgevallen begon eerst nu tot zijn brein door te dringen.
'Die arme Tom Poes!' mompelde hij. 'Als ik het goed gezien heb, is die Partenspeler tot zijn voogd benoemd! Wat een toestand! Ik, zijn vriend en beschermer, ben machteloos en wat moet die jonge vriend zonder mij beginnen! Wat een tijden! Een heer en een Bommel wordt zo maar opzij geschoven en de eerste de beste schurk wordt in zijn plaats gesteld – als iemand begrijpt, wat ik bedoel!'

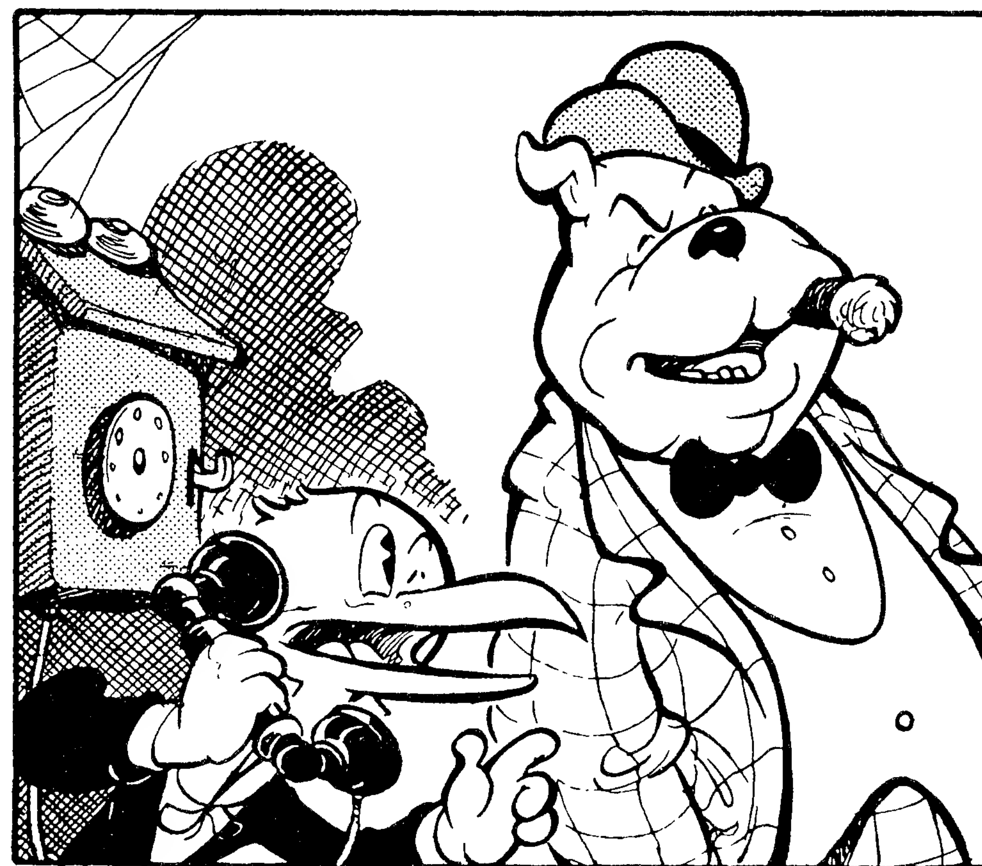

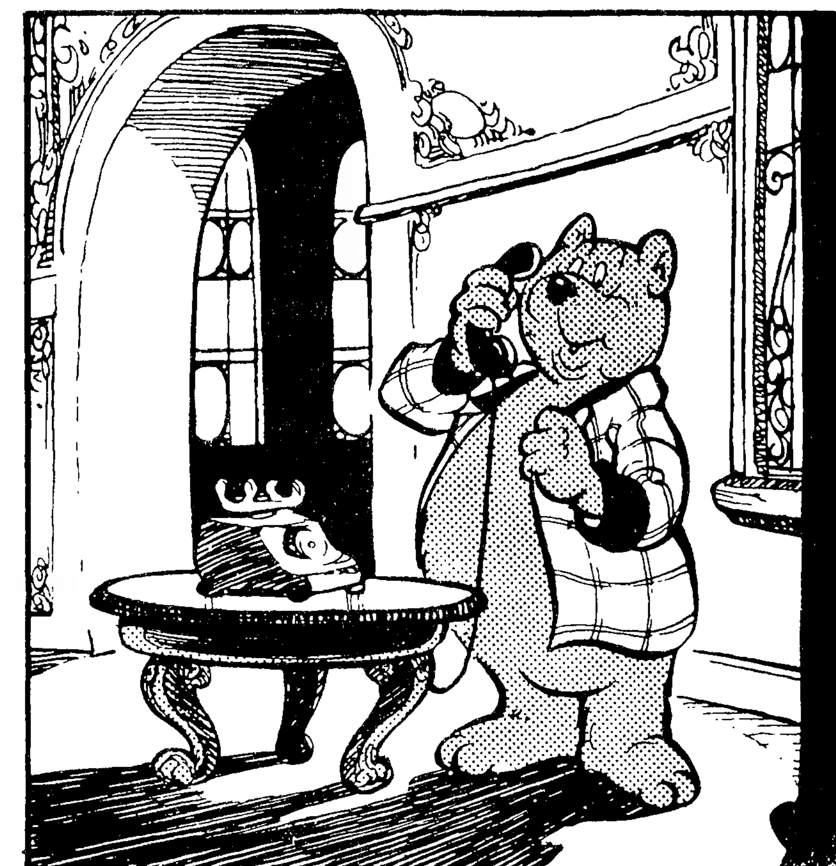

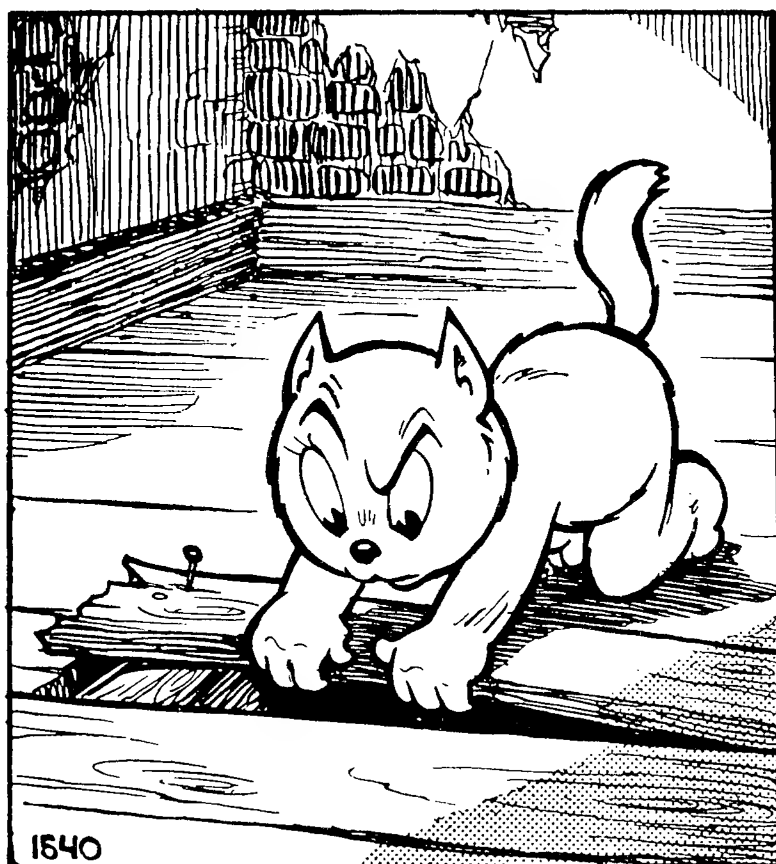
Na uren lang doelloos door de stad te hebben gedwaald, richtte heer Bommel zijn schreden tenslotte naar het politiebureau. Diep bekommerd trad hij het bureau van de commissaris binnen, juist op het moment, dat de agent Plathouwer zijn rapport uitbracht.
'Ik néém dit niet, commissaris!' zei heer Ollie met sombere stem. 'Wanneer Tom Poes een voogd moet hebben en wanneer hij moet worden opgevoed, dan ben ik degene, die daarvoor in aanmerking komt. Ik ben een heer en een Bommel en ik bescherm mijn jonge vriend nu al sinds jaar en dag met raad en daad, als u begrijpt, wat ik bedoel! En ik laat me niet door de eerste de beste schurk als die Partenspeler uit mijn functie drijven! Want dat die figuur een schurk is, staat vast! Met mijn eigen ogen heb ik hem een moordaanslag op mezelf zien plegen en als de politie...'
'Stop!' zei de commissaris bars. 'Ik voel, dat u beledigend gaat worden en grollen ten koste van de politie hangen me zo langzamerhand de keel uit! En wat die jonge vriend van u betreft, agent Plathouwer hier vertelde me zojuist, dat hij Tom Poes op heterdaad heeft betrapt bij het te water gooien van zijn voogd. Er zijn grenzen, heer Bommel, en het wordt tijd, dat hier door een zachte, doch oppassende hand wordt ingegrepen en opgevoed! U kunt gaan!'
De woorden bleven heer Ollie in de keel steken en met een bange zucht slofte hij het gebouw uit.
Wat nu intussen Tom Poes betreft, die was door Bul Super en de heer Partenspeler in een morsig ongemeubeld vertrek geduwd, waar een klein tralievenster een spaarzaam licht verspreidde. En daar zat hij nu op een kistje, terwijl sombere gedachten hem bezig hielden. Maar plotseling kwam er een waakzame blik in zijn ogen. Aan de andere kant van de muur klonken stemmen en hij bemerkte, dat hij de woorden kon verstaan wanneer hij zijn oor tegen de muur legde...

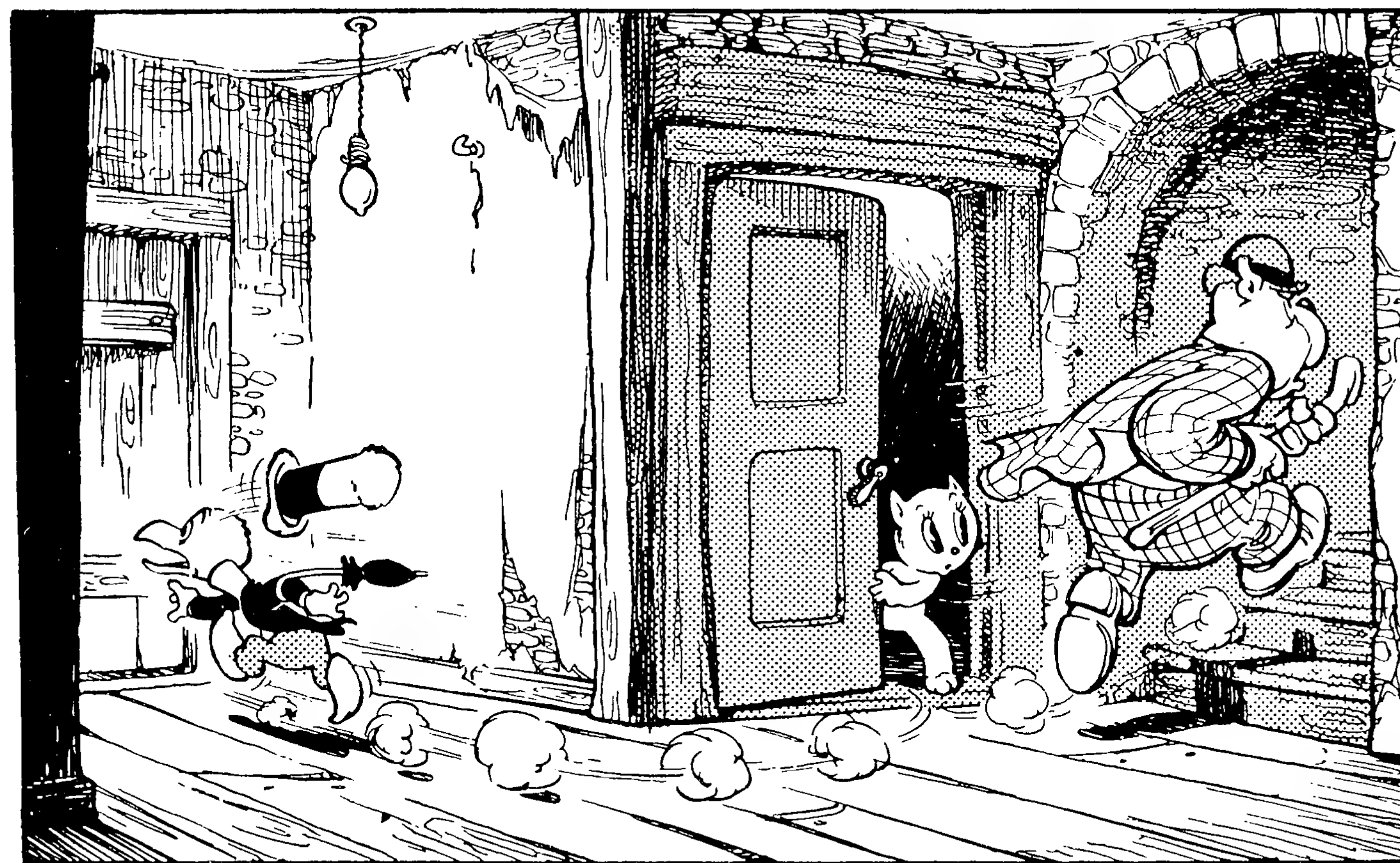
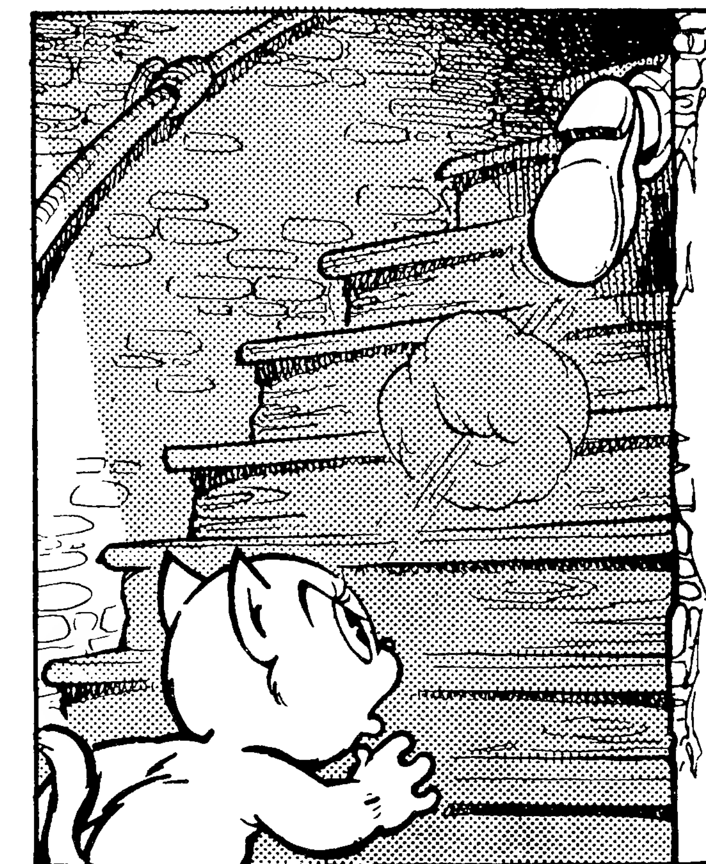

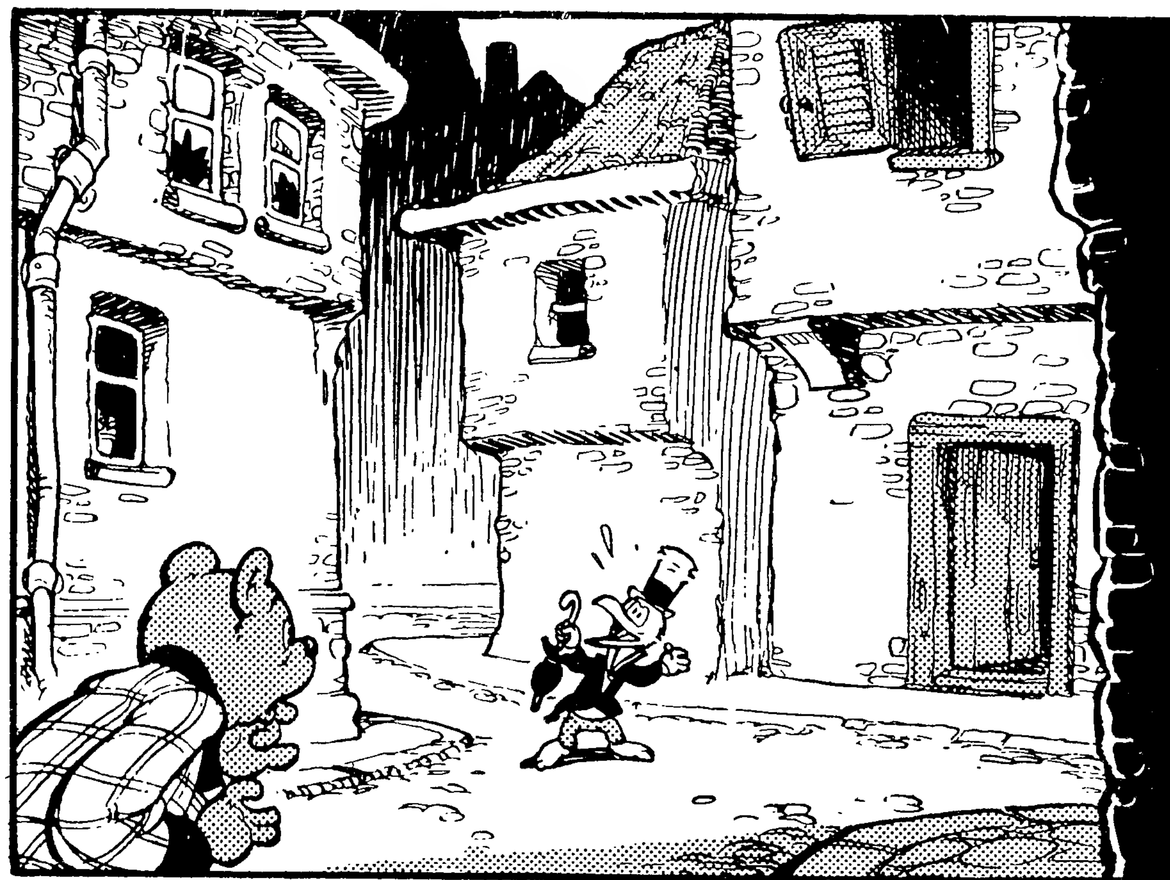
Naast het mistroostige kamertje waar Tom Poes gevangen zat, hokten Bul Super en Plooike Partenspeler om een wankele tafel en bespraken hun lage plannen.
'Kijk!' sprak de heer Partenspeler, 'de zaak zit als volgt: Tom Poes is de enige erfgenaam van die Bommel. Wanneer die dikzak dus plotseling zou overlijden, zou het jongske al zijn geld erven. Maar omdat hij nog minderjarig is, zou zijn voogd dat geld moeten beheren. Een zorglijke, doch mooie taak!'
'Héél goed!' riep Super, 'jij bent die voogd, dus al het geld komt aan jou! Een super-idee, Plooike! En ik ben precies degene, die je hebben moet. We doen samen, man! Ieder de helft! Ik houd een oogje op die Tom Poes en intussen maken we een einde aan die dikke! Prima!'
'Mooi!' hernam heer Partenspeler, 'het doet me genoegen, dat je de zaak zo vlug door hebt. Dat maakt alles zoveel eenvoudiger! Ik zal nu beginnen om Bommel hierheen te ontbieden en jij klimt op het dak en laat iets zwaars op hem vallen wanneer hij komt! Aan de slag!'
Zo kwam het, dat heer Bommel even later werd opgebeld en de bedroefde stem van Partenspeler uit de hoorn vernam. 'Ik voel dat ik schuldig ben!' riep het ventje in het apparaat. 'Ik ben lelijk geweest tegen u, mijn weldoener. Maar ach! Ik ben een arme wees en heb nooit liefde gekend! Kunt u het mij niet vergeven? Ik wil alles doen om het verleden ongedaan te maken, ik zal hard werken om Tom Poes, dat lieve ventje, een zonnige jeugd te geven. Wanneer u mij maar vergiffenis wilde schenken! Ach! Hoe mooi zou het zijn, wanneer u hier wilde komen om te kijken hoe goed uw jonge vriend het heeft en, misschien, mij een klein woord ter opbeuring te geven!'
Al luisterende was heer Bommels gelaat opgeklaard: 'Ik kom!' riep hij, blij verrast.

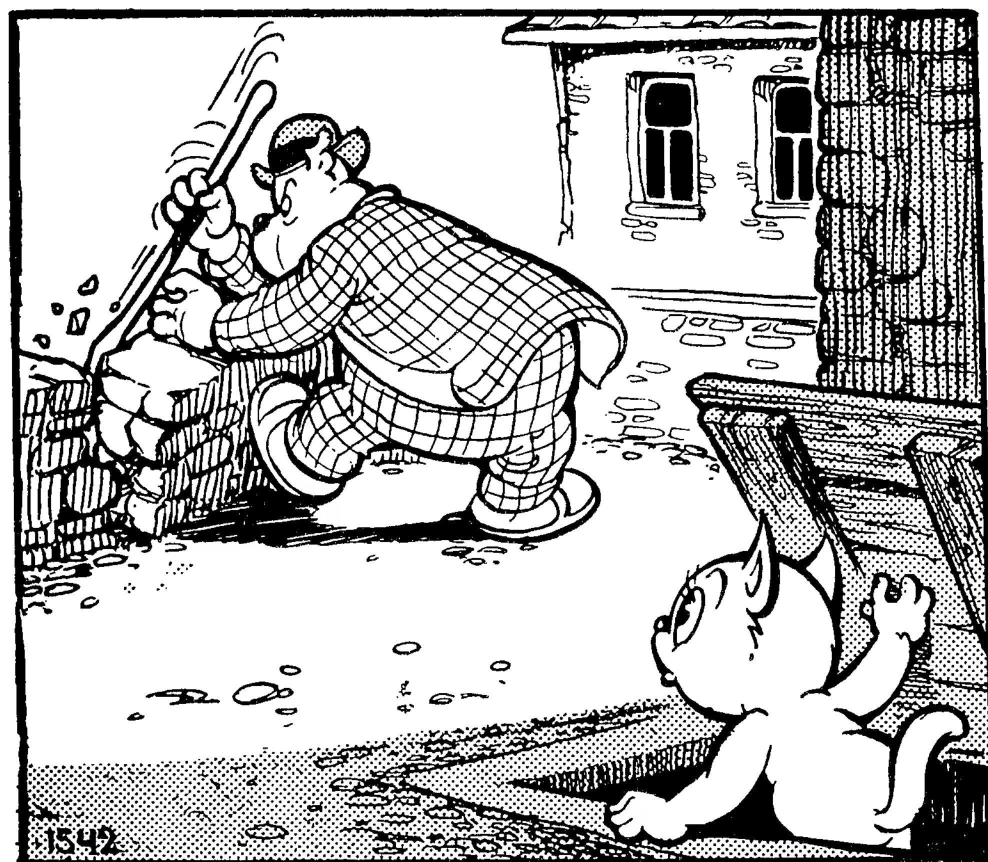

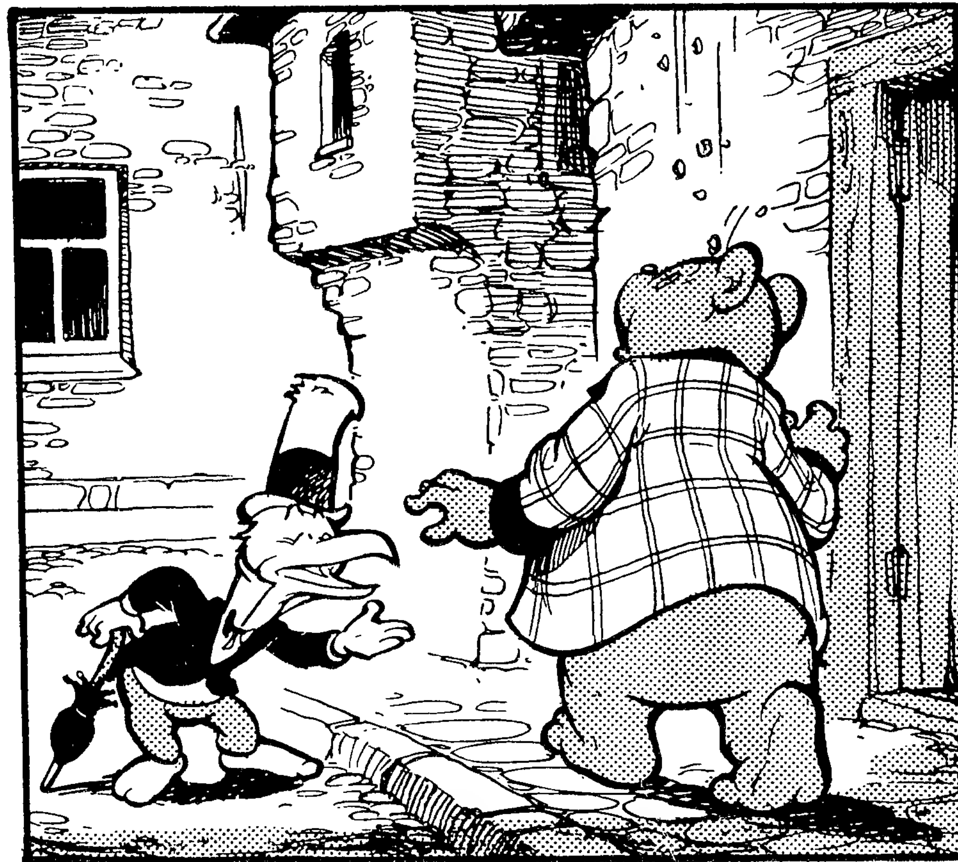
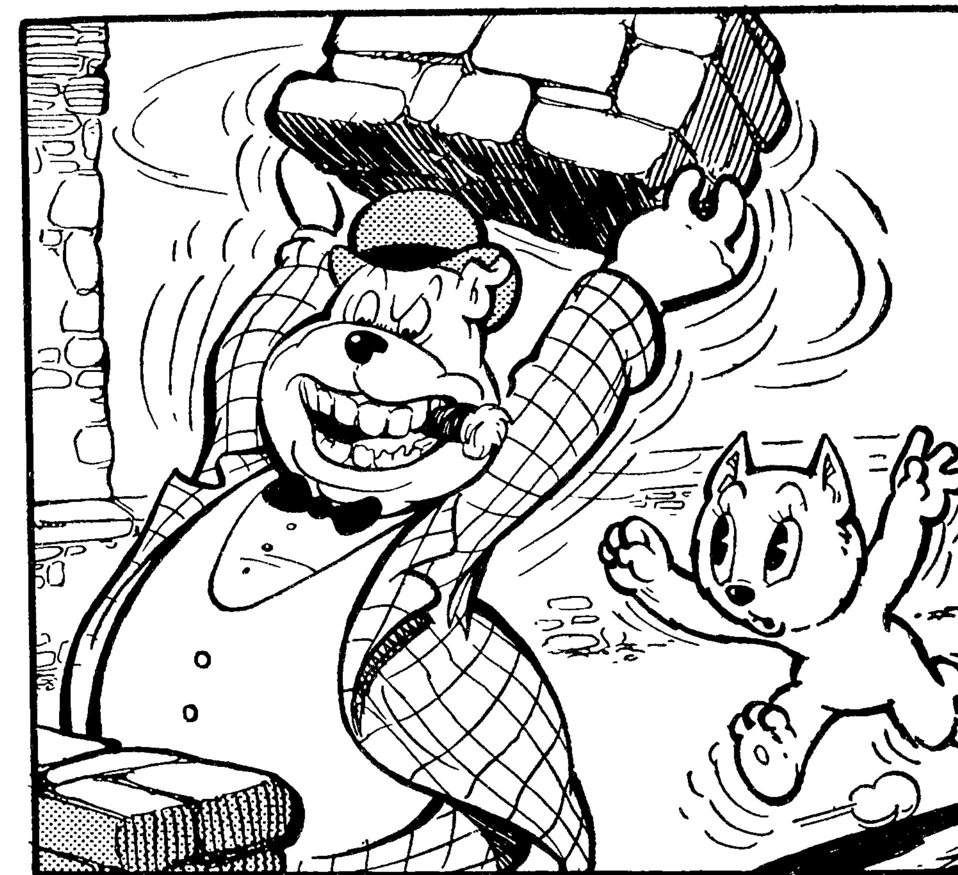
Tom Poes had het gesprek tussen de beide totaal verdorven schurken Super en Partenspeler goed kunnen volgen. En ook hoorde hij door het dunne muurtje heen heel duidelijk het telefoongesprek, dat de laatste met heer Bommel voerde. Het lag niet in zijn aard om nu verder maar af te wachten wat er gebeuren zou. Het was hem duidelijk, dat heer Ollie in groot gevaar verkeerde. En dat hijzelf er ook niet al te best voor stond, zal zelfs het jongste lezertje wel door hebben.
Met grote ijver begon hij het kale kamertje te doorzoeken, maar toen hij nergens een geheim luik of een verborgen deur vond en toen ook de tralies voor het raam stevig bevestigd bleken, begon hij ten einde raad aan de planken van de vloer te trekken. Dat bleek een heel goed idee te zijn, want het bouwvallige huis verkeerde in een totaal verwaarloosde staat en de schroeven en spijkers waren sinds lang vergaan. Zonder al te veel moeite lichtte hij dan ook de vloer uit zijn voegen en door de ontstane opening liet hij zich in de ruimte daaronder zakken. Dat bleek een duister en verlaten vertrek te zijn, waarvan de deur op een kier stond. Hij duwde die voorzichtig wat wijder open en kreeg nu uitzicht op een gang. Juist op het moment, dat Super zich, gewapend met een breekijzer, naar het dak spoedde en de heer Partenspeler de trap naar de straat afsnelde.
Tom Poes bleef even nadenkend staan. Het ging er nu maar om welke van de twee misdadigers hij moest volgen. Maar tijd voor lang nadenken was er niet en daarom sloop hij kort besloten achter de plompe schoenen van Super aan naar boven...

Heer Bommel had zich na het telefoongesprek met de heer Partenspeler zo vlug mogelijk naar Rommeldam gespoed. Met enig navragen en gezoek geraakte hij in de achterbuurt die hem was aangewezen en hij keek besluiteloos om zich heen.
'Geen vrolijke buurt!' mompelde hij tobberig. 'Ach, ach, wat zien die huizen er uit. Het is duidelijk, dat de eigenaar zich er niet veel aan gelegen laat liggen – dat soort lieden strijkt maar huurpenningen op en wordt slapende rijk. En die arme Tom Poes woont nu dus in een van deze bouwvallen. Wat een toestand! Als heer en als Bommel is het mijn plicht hier wat aan te doen, dat is duidelijk!'
Terwijl hij daar zo stond werd zijn blik getrokken door de duistere figuur van de heer Partenspeler, die uit een van de krotten naar buiten trad.
'Heer Bommel!' riep het ventje. 'Mijn weldoener! Ach, kom toch nader! Treed binnen in mijn nederige woning! Hoe goed zal het zijn om in huiselijke sfeer enige woorden met u te wisselen. U weet niet, hoe dankbaar ik ben, dat u gekomen bent! En wat een verrassing voor mijn lieve pleegkind Tom Poes! Wat zal die kleine guit blij zijn!'
Wat aarzelend schuifelde heer Bommel op het duistere pand toe, niet wetend, dat boven hem, op het dak, de ruwe figuur van Super druk in de weer was met een boos bedrijf. De schurk had namelijk zijn breekijzer in een dubbelsteens-muurtje geslagen en stond nu hijgend te wrikken om het metselwerk los te krijgen.
'Dit wordt een mooi brokje!' gromde hij achter z'n sigaar. 'Nog even en er zal een slachtoffer vallen. Ach ja, het slechte onderhoud van deze huizen is eigenlijk levensgevaarlijk. Hoe gemakkelijk kan er niet een stuk muur op een toevallige voorbijganger vallen!'
En hij barstte in een weerzinwekkend binnensmonds gelach uit...

Tom Poes, die achter Bul Super aan het dak had beklommen, zag hoe de schurk een stuk muur begon los te wrikken. Hij vermoedde, dat de misdadiger niet bezig was het huis een beetje op te knappen, want dat lag helemaal niet in Supers lijn. Nee, het was duidelijk, dat hier een moorddadig plan werd uitgewerkt en daarom snelde hij voorzichtig op de ongunstige gedaante af. Deze werkte rustig door en het gerucht van zijn arbeid maakte het bewegen van Tom Poes onhoorbaar.

Beneden op de straat stond intussen Partenspeler op heer Bommel te wachten.

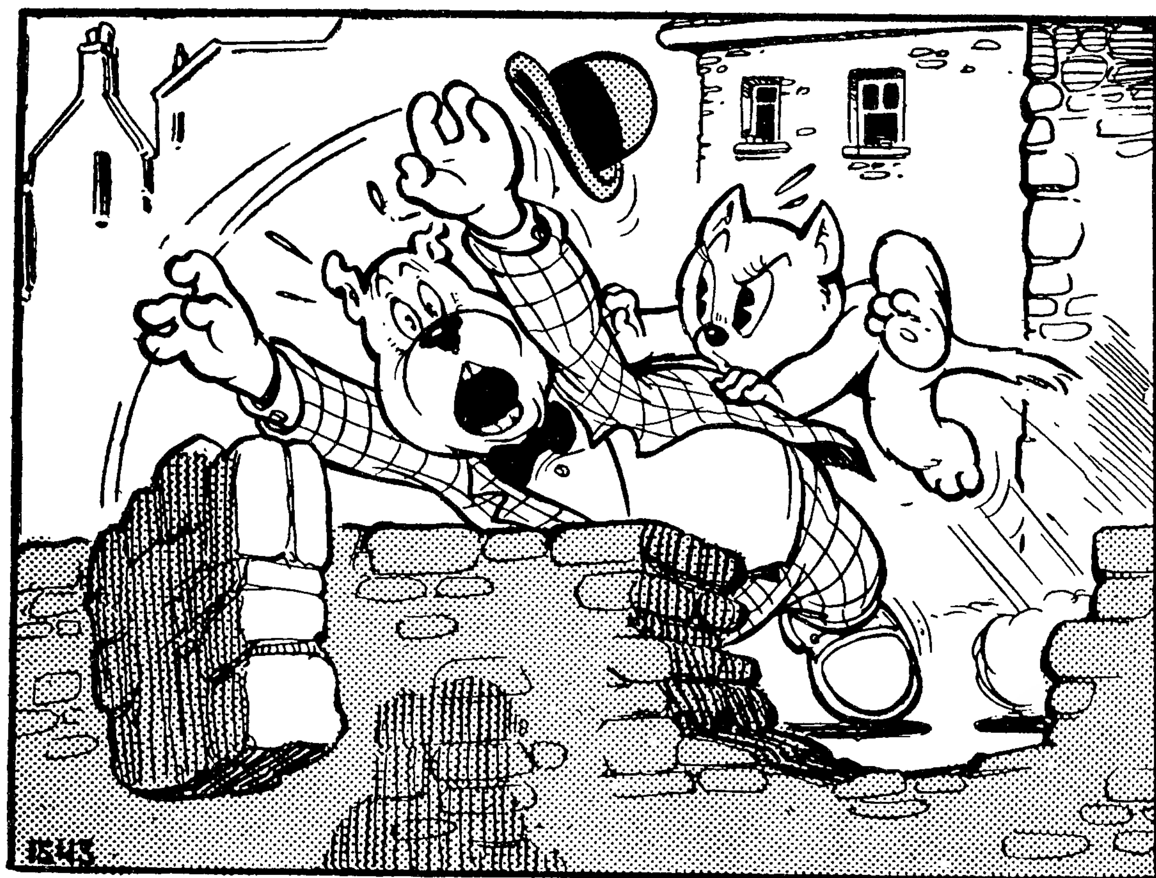
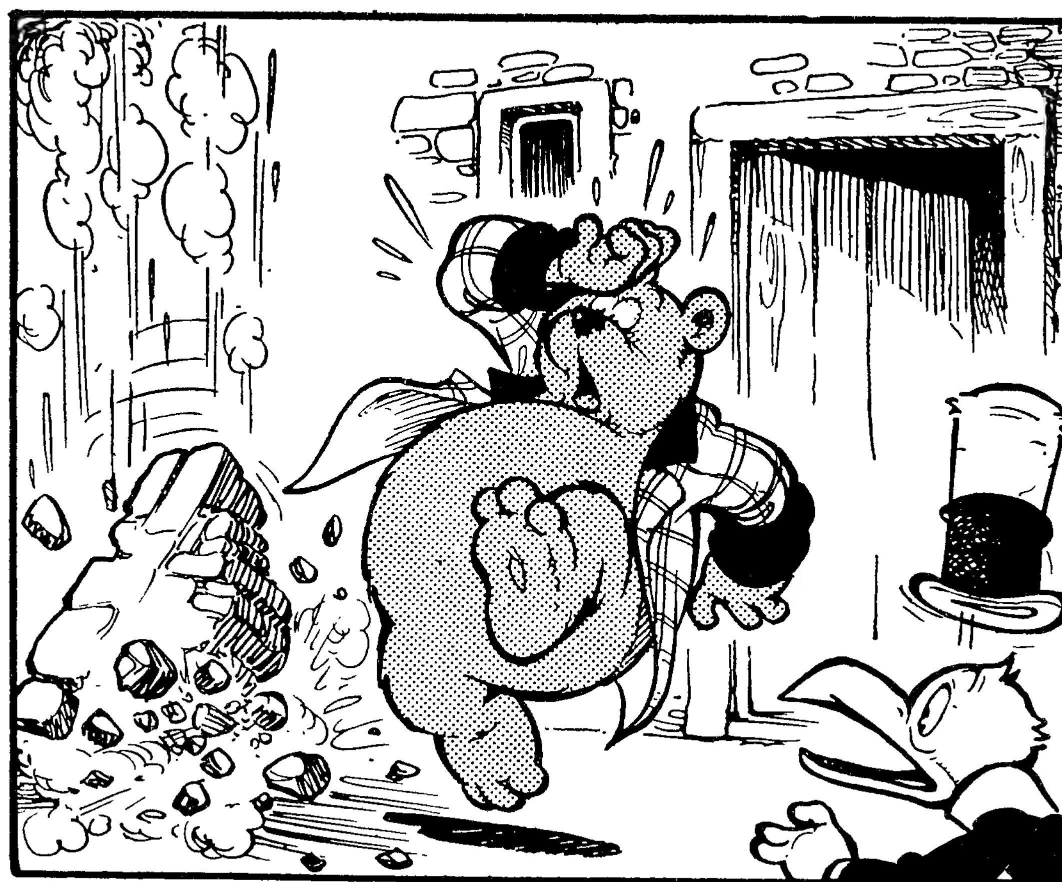
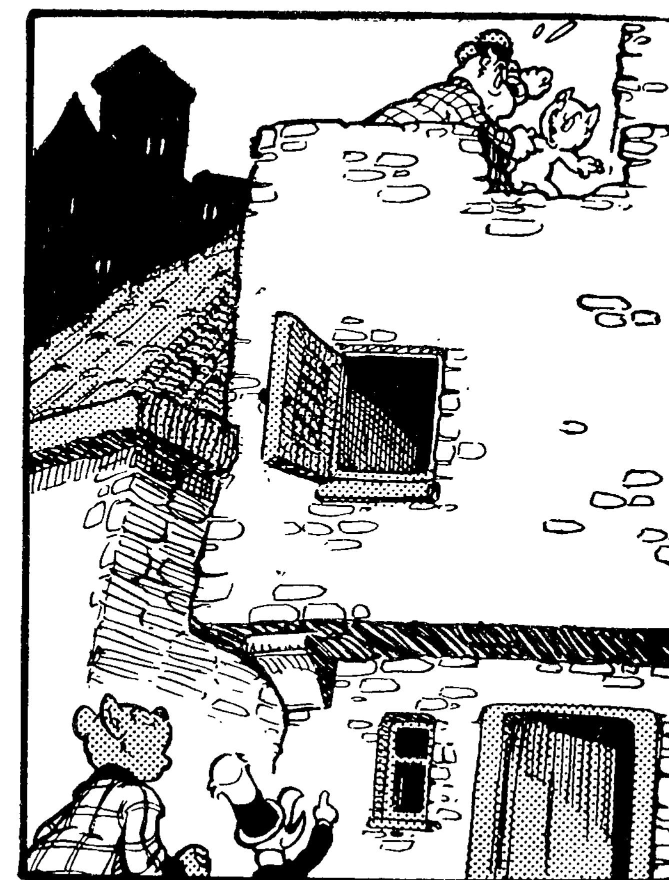
'Hierheen, mijn weldoener!' sprak hij met een lieve stem. 'In deze nederige woning is mijn tehuis. Hier is het, dat ik de jonge Tom Poes met goede woorden en een mooi voorbeeld groot breng!'

'Hm!' zei heer Ollie afkeurend, 'je had je gordijntjes wel eens mogen wassen! Het stoepje is trouwens ook niet geschrobd. En wat betekent dat bord naast die deur? Wat moet die Erkende Pleegvader?'

'O, dat is een kennis van me!' zei de heer Partenspeler haastig. 'Een kindervriend, die hier een dozijntje kleuters groot brengt. Een alleraardigst stelletje bengels. Maar kom toch mee, dan zal ik u aan de kleine guiten voorstellen!'

Zo sprekende had de schelm een blik naar het dak geworpen en met fijne berekening lokte hij heer Ollie nu precies onder de plek waar Bul Super met zijn sloopwerk bezig was.

'Als u hier staat, kunt u het kamertje van uw jonge vriend juist zien!' zei hij hartelijk. Heer Bommel trad argeloos nader en keek verstoord op, toen enkele brokjes kalk op zijn jas vielen. Maar hij had niet in de gaten, dat op dit moment Super een groot blok metselwerk boven de ongunstige schedel hief, gereed om het neer te smakken...

Super hief, trillend van ingehouden kracht, het brok muur omhoog en stond op het punt om het naar beneden op het hoofd van heer Bommel te ploffen, toen Tom Poes op hem af sprong. Hij wierp zich met al z'n zwaarte tegen het logge lichaam van de schurk. Deze verkeerde juist in een wankele positie, omdat hij al zijn gewicht achter de worp wilde zetten en daardoor tuimelde hij gemakkelijk opzij. De klomp stenen suisde nu in een onbeheerste baan door de lucht, draaide enkele keren om z'n as en belandde tenslotte op de straat, waar hij vlak naast heer Ollie een groot gat in het wegdek sloeg.

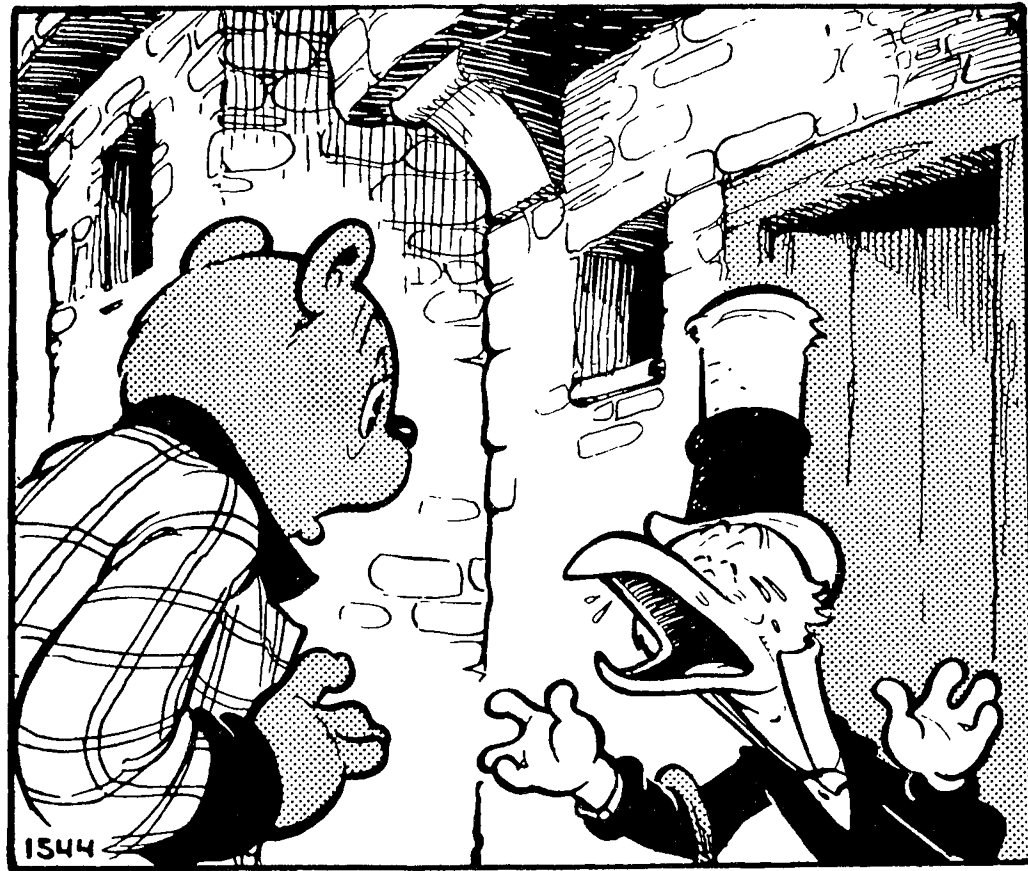
Het is begrijpelijk, dat deze verschrikkelijk schrok. Met een gil sprong hij opzij en hij was de eerste ogenblikken niet in staat iets te zeggen. De heer Partenspeler gilde ook, maar meer van woede.

'Sufferd!' schreeuwde hij. 'Het is er naast! Kun je dan niet eens raak gooien? Ik had hem toch precies op de goeie plek staan? Nu kunnen we weer opnieuw beginnen!'

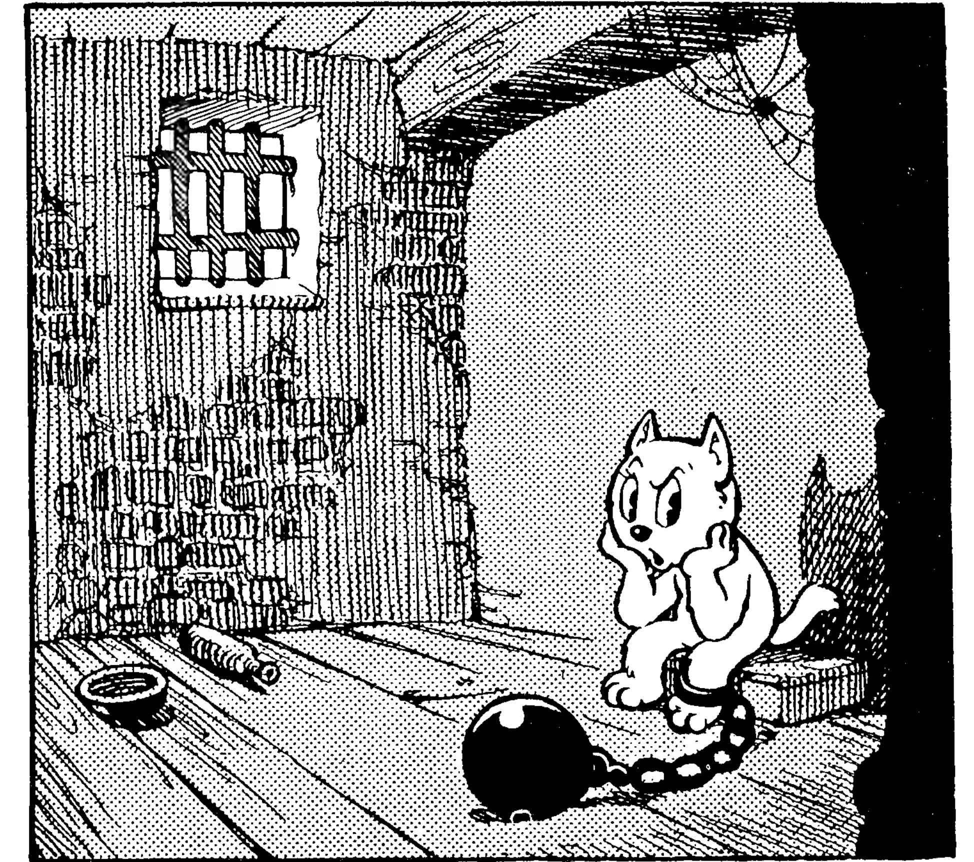
Op het dak klonken intussen kreten en toen de valsaard omhoog keek, zag hij, dat Bul Super Tom Poes in een stevige greep hield. Toen was alles hem plotseling duidelijk en meteen veranderde hij van houding.

'Ach, het is Tom Poes weer!' jammerde hij. 'De deugniet ontziet zich niet om u, zijn weldoener, met gruis te gooien! Als ik u niet net bijtijds opzij getrokken had, zou u die steen wel eens op het hoofd hebben kunnen krijgen. Hoe gemakkelijk had u niet gewond kunnen raken! Wat een stouterd is het toch!'

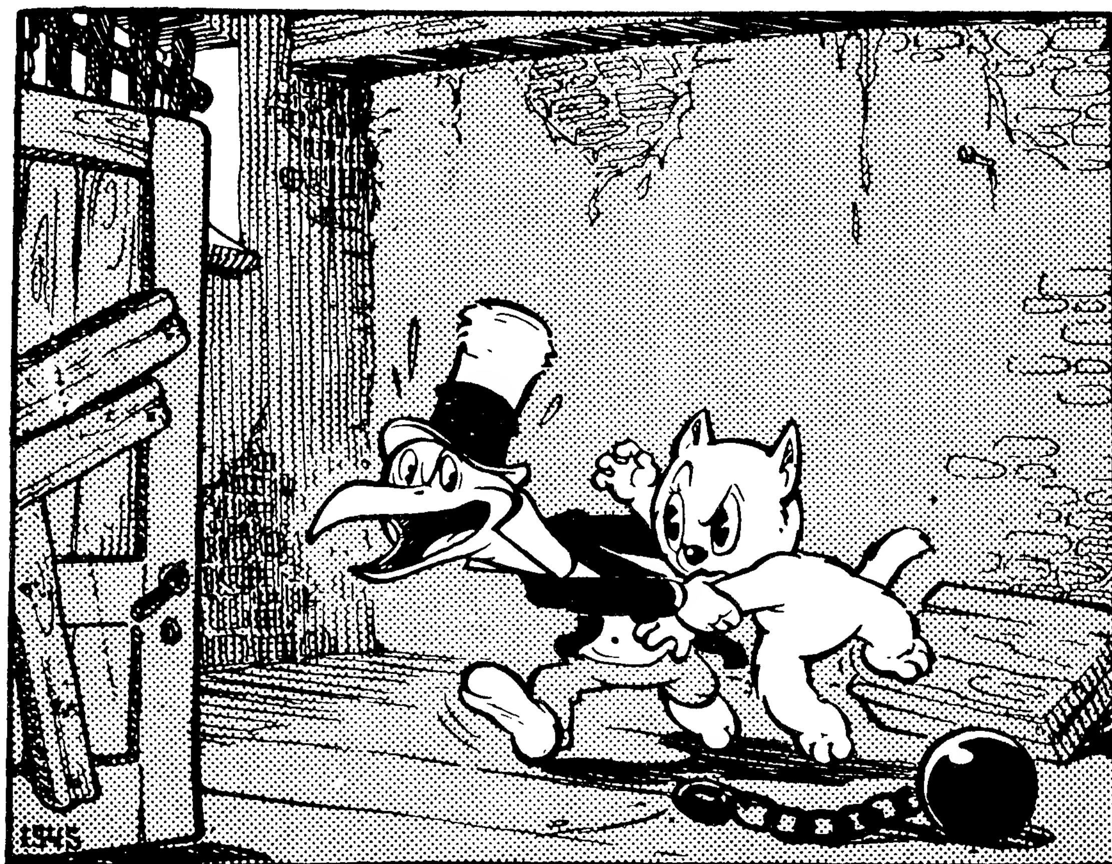
'H-heeft T-tom P-poes dat gedaan?!' stamelde heer Bommel, ongelovig naar boven starend...

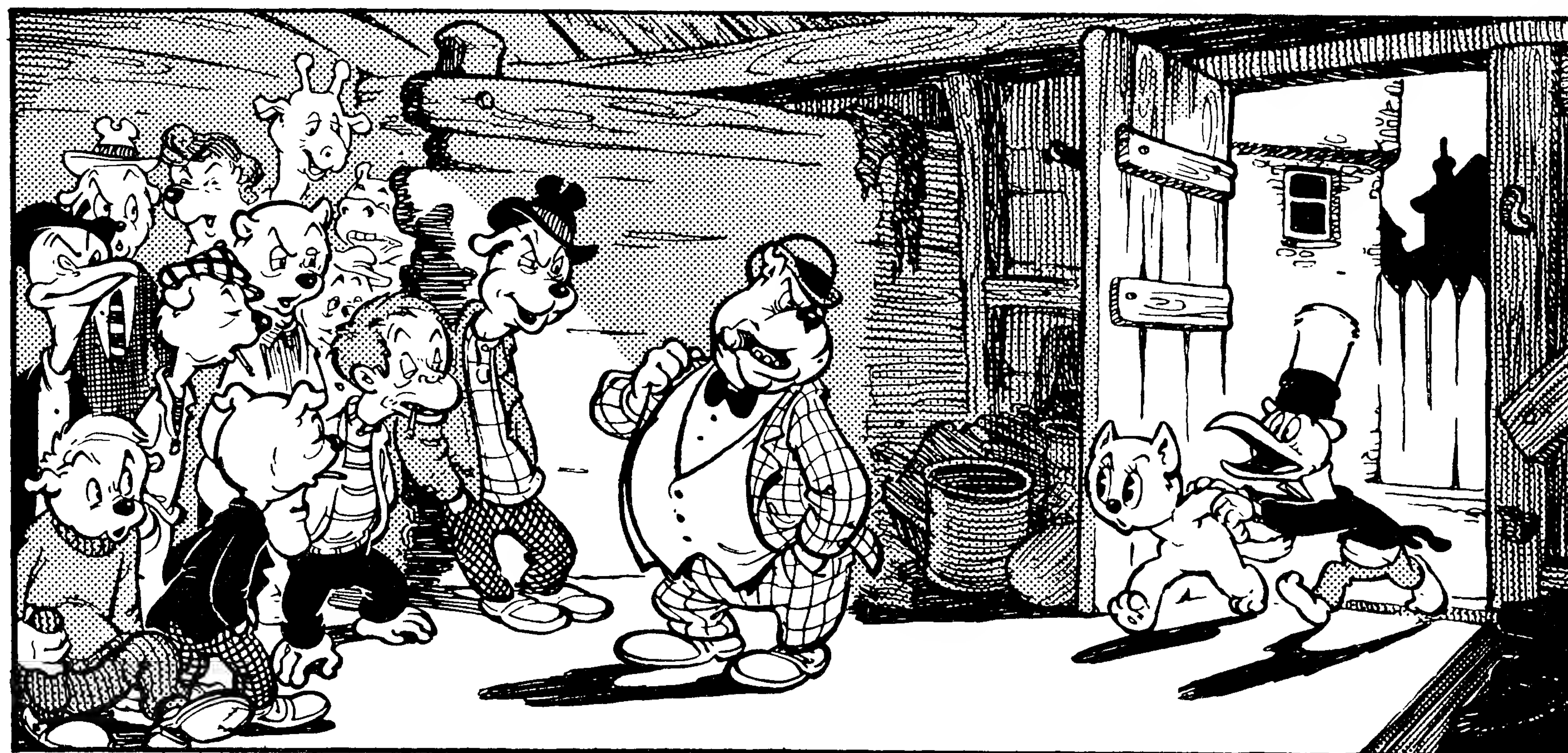

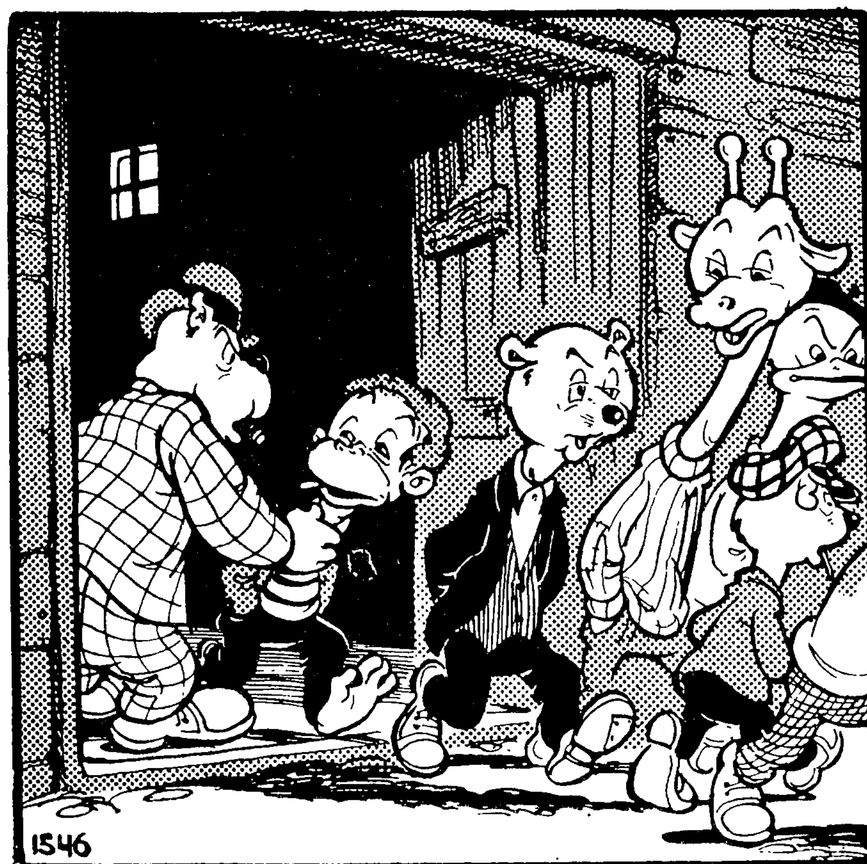

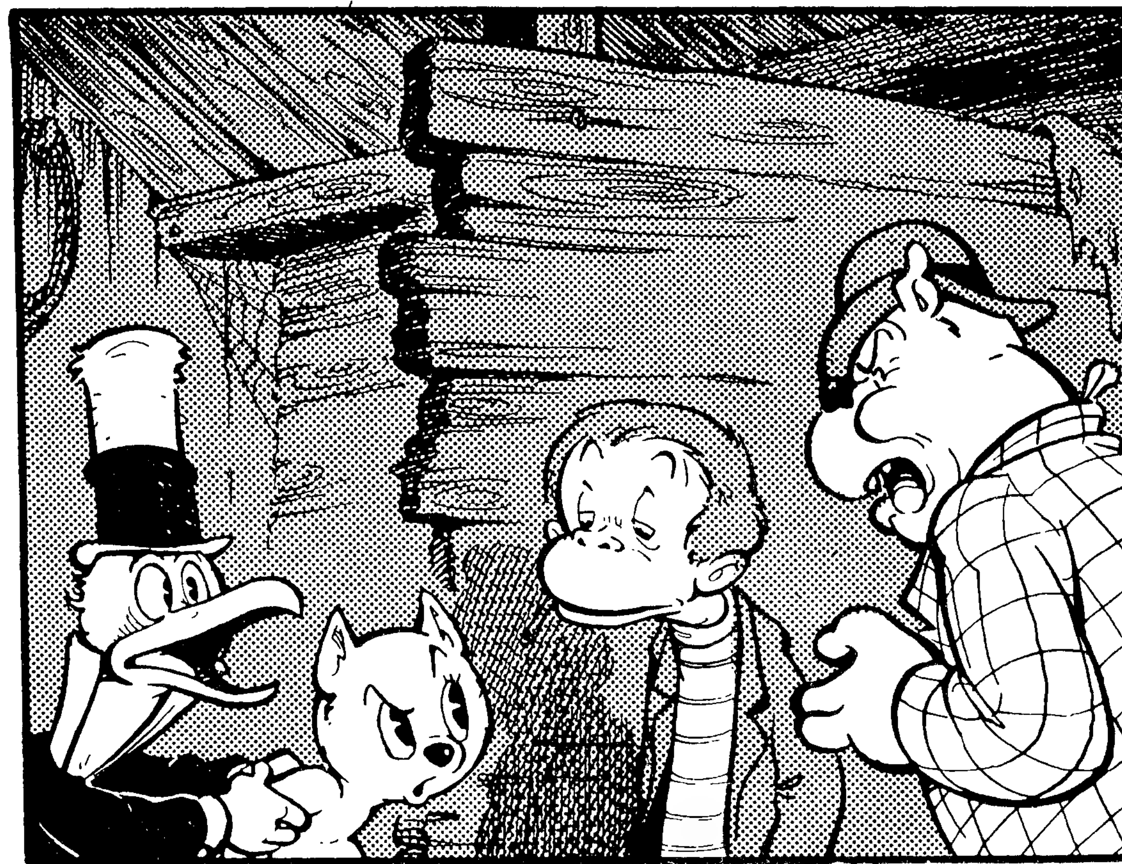
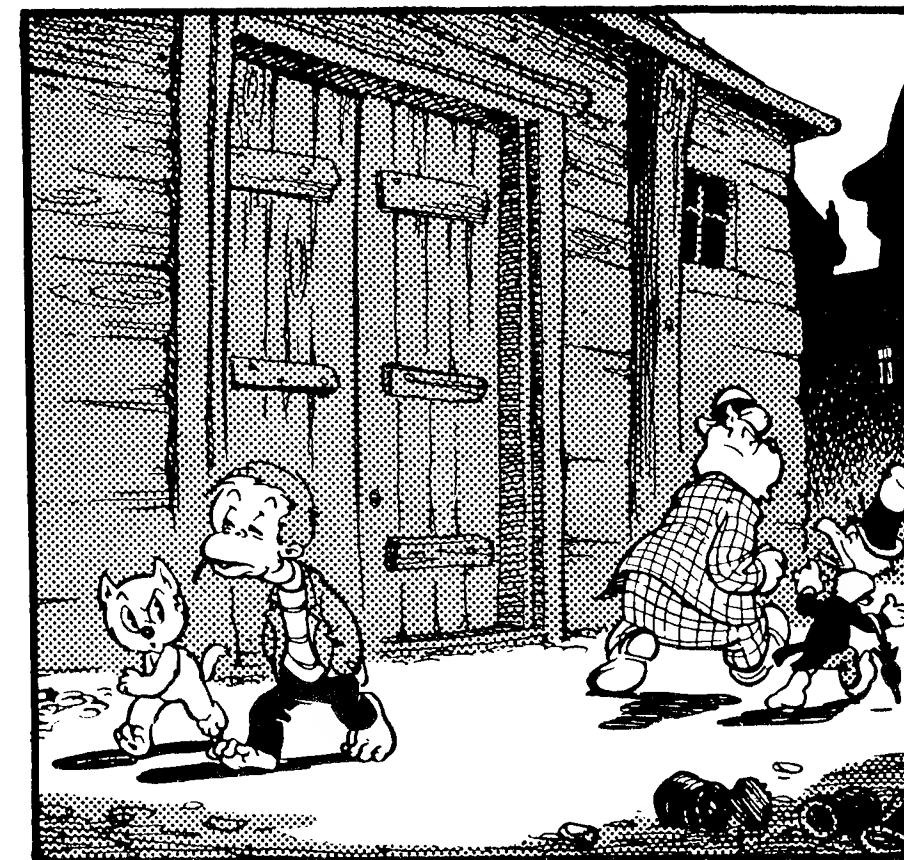
De heer Partenspeler wees met een treffend gebaar naar het dak, waar Bul Super Tom Poes in een stevige greep gekneld hield. Toen aarzelde hij even.
'Heb je hem goed vast, Suup?' riep hij voorzichtig.
'Reken maar!' brulde Super terug. 'Dit ventje zal geen steen meer gooien, daar sta ik voor in!'
'Ik heb geen steen gegooid!' riep Tom Poes woedend. 'Dat wilde je zelf doen! En toen heb ik...'
De heer Partenspeler hief snel de arm, die hij had laten zinken, weer omhoog en wendde zich tot heer Bommel.
'Nu ziet u het! Nu hoort u het!' jammerde hij met luider stem. 'Er is geen land meer te bezeilen met dat jongske! Noch een vermanend woord, noch een goed voorbeeld, noch een berisping... niets helpt! Ik ben schier ten einde raad! Het is, dat ik een beproefd en geduldig iemand ben – ik ben zelf wees, moet u weten en heb nooit liefde gekend – het is, dat ik een toegewijd iemand ben zoals ik bereids zeide, maar anders zou ik het geduld verliezen! De bengel stapelt de ene ondeugendheid op de andere – en hij ziet er toch zo aardig uit! Men zou het niet geloven als men het zelf niet zag!'
Zo zeverde het akelige ventje voort, de uitroepen van Tom Poes overstemmend. Doch heer Bommel luisterde niet lang. Hij keerde zich om en liep met onvaste schreden de straat uit.
'Tom Poes ook!' mompelde hij. 'Iedereen heeft het op mijn geld voorzien... zelfs Tom Poes...'
De arme Tom Poes was intussen weer in zijn kamer opgesloten. Dit keer had Super echter een ketting aan zijn voet vastgemaakt, zodat hij niet meer weg kon lopen. Maar dat wist heer Ollie natuurlijk niet...

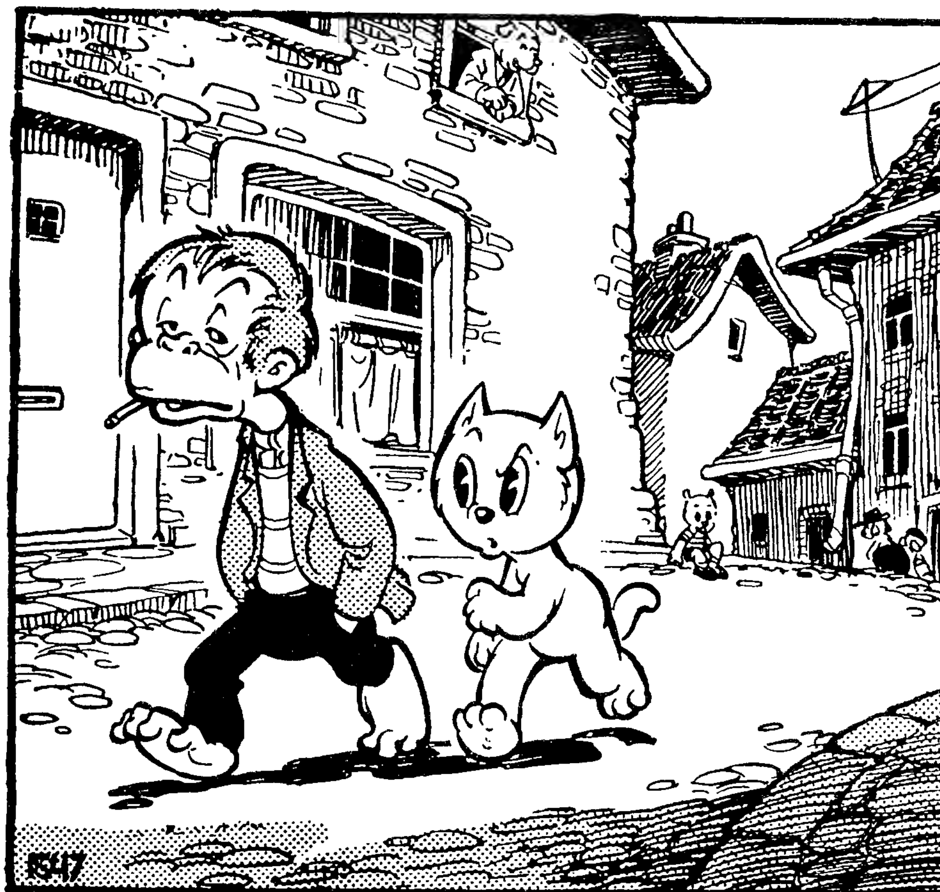
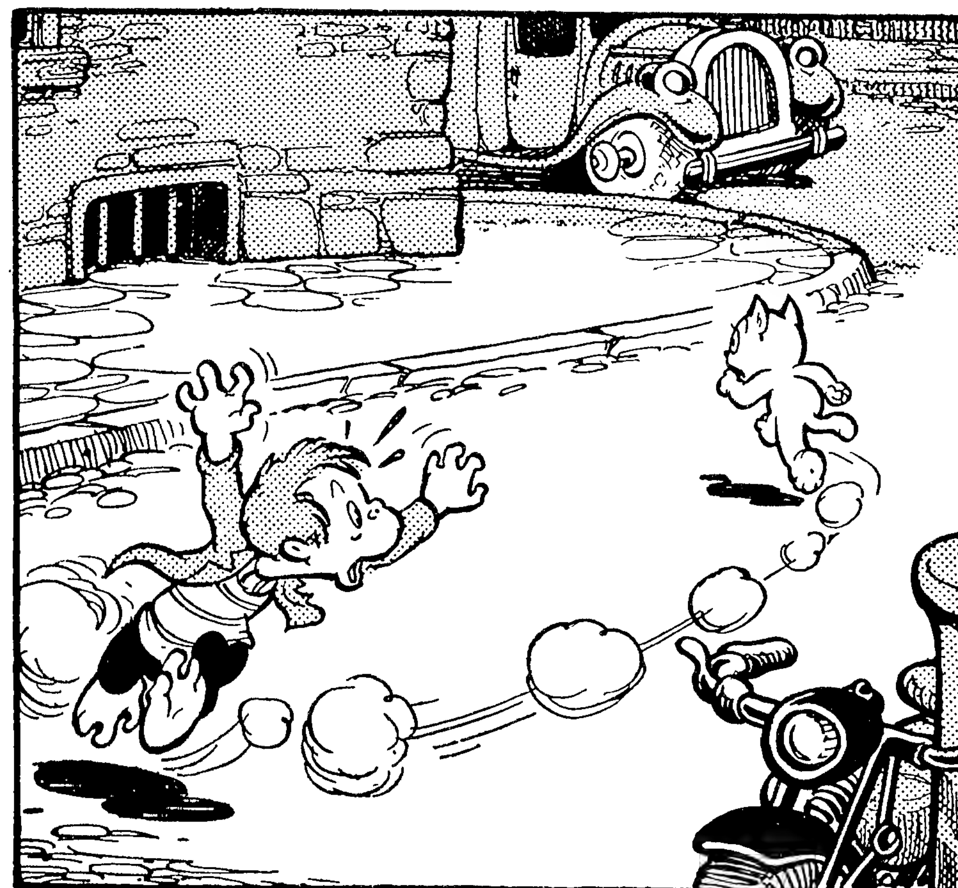
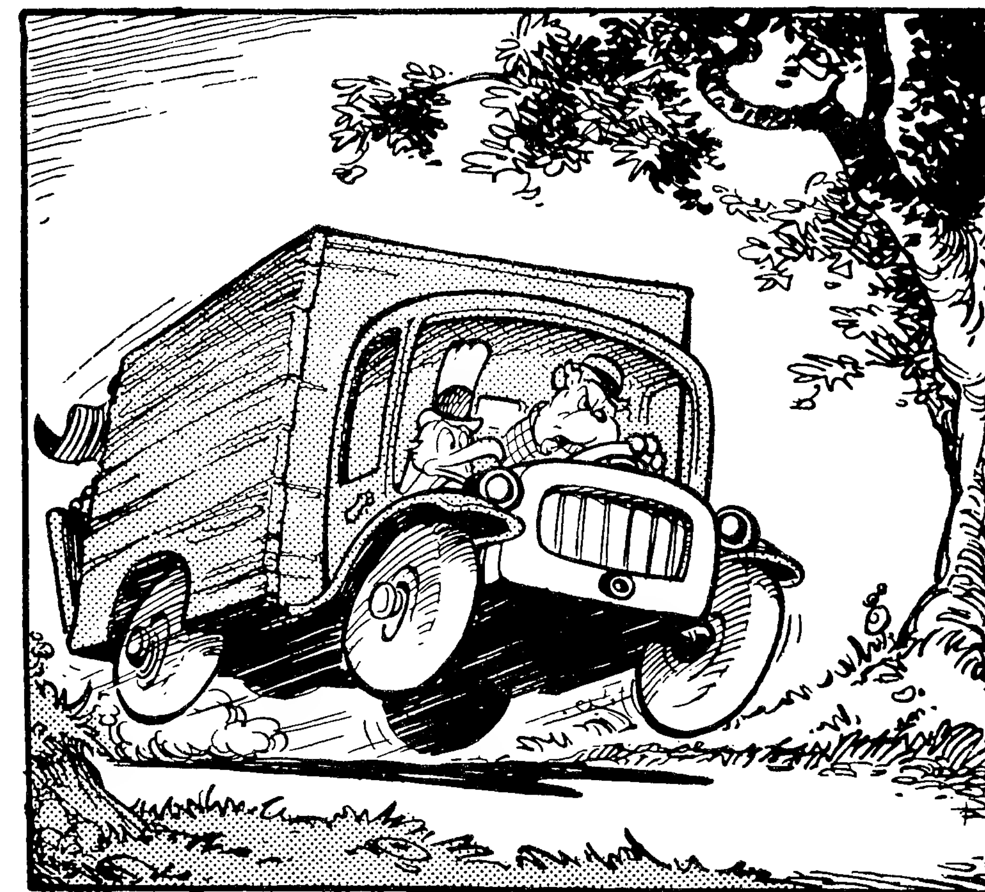

De volgende morgen, in alle vroegte, trad de heer Partenspeler het vuile vertrekje binnen waar Tom Poes een nare nacht had doorgebracht.
'Zo jongske!' sprak hij vriendelijk. 'Heb je lekker geslapen?'
'Nee!' zei Tom Poes.
'Mooi!' hernam zijn voogd, 'niets is zo goed voor een jongske in de groei als een goede nachtrust. Want als men goed uitgerust is, kan men goed werken. En werken moet je vandaag! De opvoeding gaat beginnen.'
Zo sprekende maakte hij de ketting los en trok zijn pleegkind mee naar een bouwvallige schuur. Daar stond Bul Super reeds, temidden van een twaalftal haveloze figuren van jeugdige leeftijd.
'Kindertjes!' zei de schurk met een ongunstige grijns, 'dit is jullie nieuwe speelmakker Tom Poes! Jullie moeten geen ruwe spelletjes met hem doen, want hij is erg teer gebouwd!'
'Nee!' voegde de heer Partenspeler er aan toe, 'het jongske is hier om een goede opvoeding te krijgen en ik sta er op, dat hij nette manieren leert!'
Op deze woorden barstte het hele groepje in een kakelend gelach uit, dat duurde totdat Super met bulderende stem weer het woord nam.
'Ik moet vandaag achter een belangrijk werkje aan!' schreeuwde hij. 'Jullie moeten daarom maar alleen op stap gaan. Zie maar, dat je ergens wat eten vindt – maar denk er om, ik wil geen last hebben, hoor! Geen politie aan de deur. En wat Tom Poes betreft, die gaat met Vlegel mee om een goed vak te leren. Pas op, dat hij niet ontsnapt, want dan zwaait er wat!'

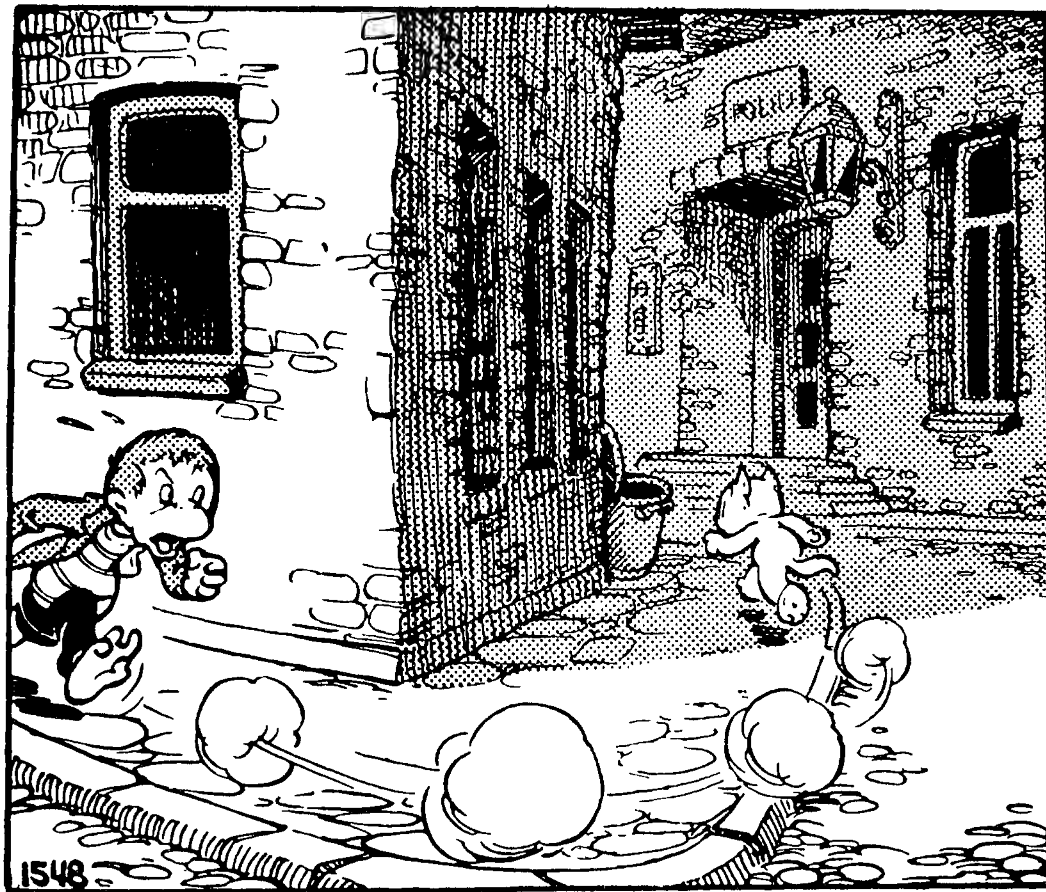

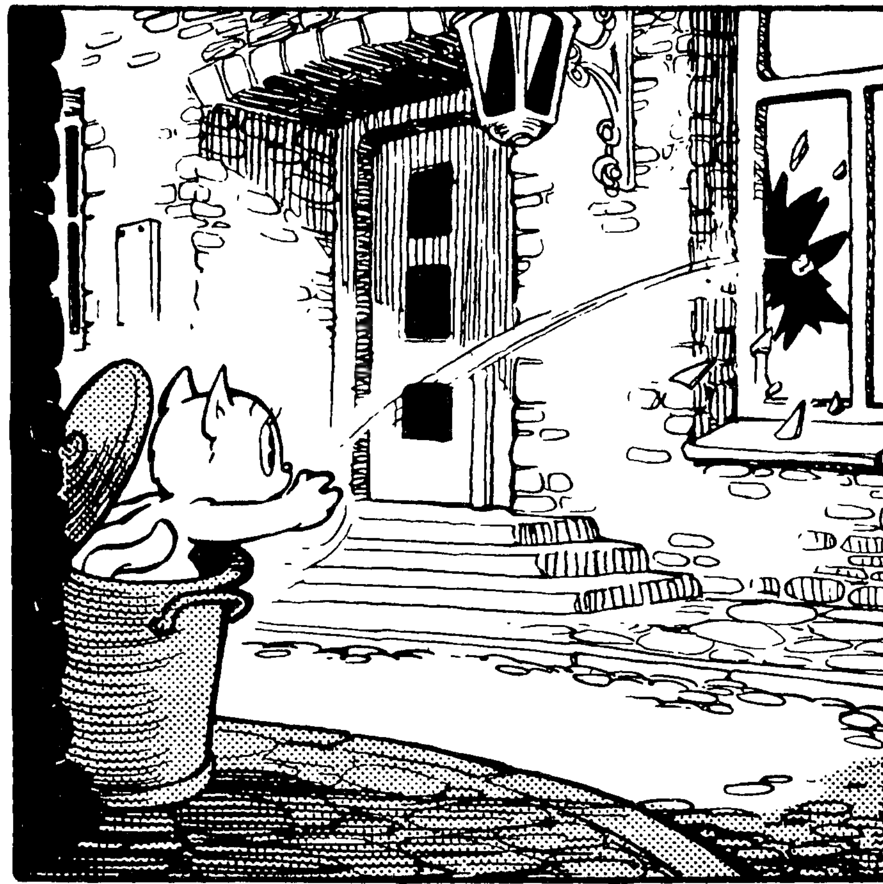

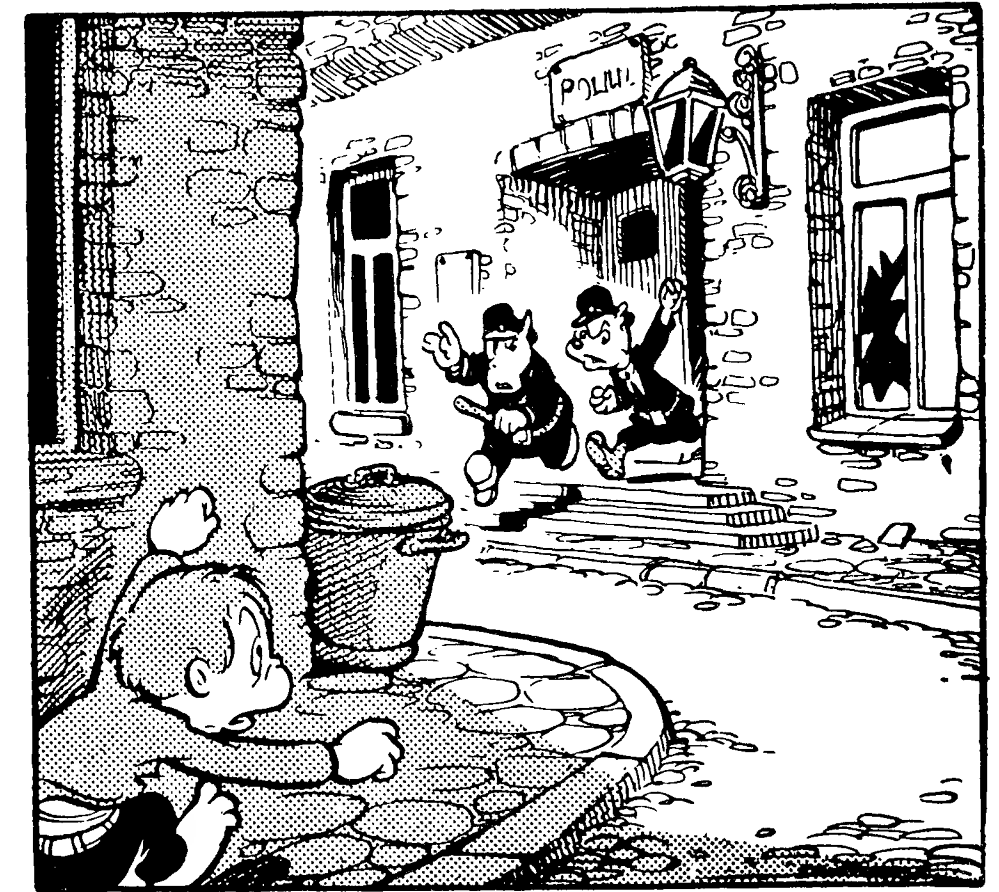
Bul Super dreef zijn pleegkinderen met enkele onvriendelijke woorden de hut uit en hield tenslotte de meest ongunstige tegen.
'Wacht even, Vlegel!' grauwde hij. 'Ik heb je toch gezegd, dat je vandaag een mooi baantje krijgt? Je probeert er weer uit te knijpen, hè? Zeker geen zin in eerlijk werk, huh? Je gaat liever broodkorsten uit vuilnisbakken halen, wat? Maar daar komt vandaag niets van in, manneke! Zoals ik je al gezegd heb, moet je op deze Tom Poes passen en zorgen, dat je hem geen minuut uit het oog verliest. Ik moet met de heer Partenspeler op een belangrijk karwei uit en ik heb geen tijd om me met zijn opvoeding bezig te houden. Maar zorg, dat hij je niet ontsnapt, begrepen?'
'Luister goed, naar wat meneer Super zegt, vent!' merkte hier de heer Partenspeler op. 'Tom Poes moet goed in het oog worden gehouden, want het ventje is zeer lastig en houdt van weglopen en andere ruwe daden. En wij gaan vandaag aan zijn toekomst werken! We gaan zorgen, dat hij het geld krijgt, dat hem krachtens een testament toekomt: het geld van die dikke Bommel, zijn weldoener!'
Na deze woorden verlieten de beide ongure lieden de oude schuur en stapten ruw lachend de straat op.
'Kom mee!' sprak nu de jongen Vlegel kort. Hij trok Tom Poes de deur uit en stak met behulp van een zwavelstokje de brand in een sigarettenpeuk.
'Wat gaan we doen?' vroeg Tom Poes om zich heen kijkend. Hij wilde zijn oppasser natuurlijk zo gauw mogelijk kwijt raken; want hij begreep, dat heer Bommel zijn hulp erg nodig had. En daarom probeerde hij hem mild te stemmen door een onschuldig gesprek...

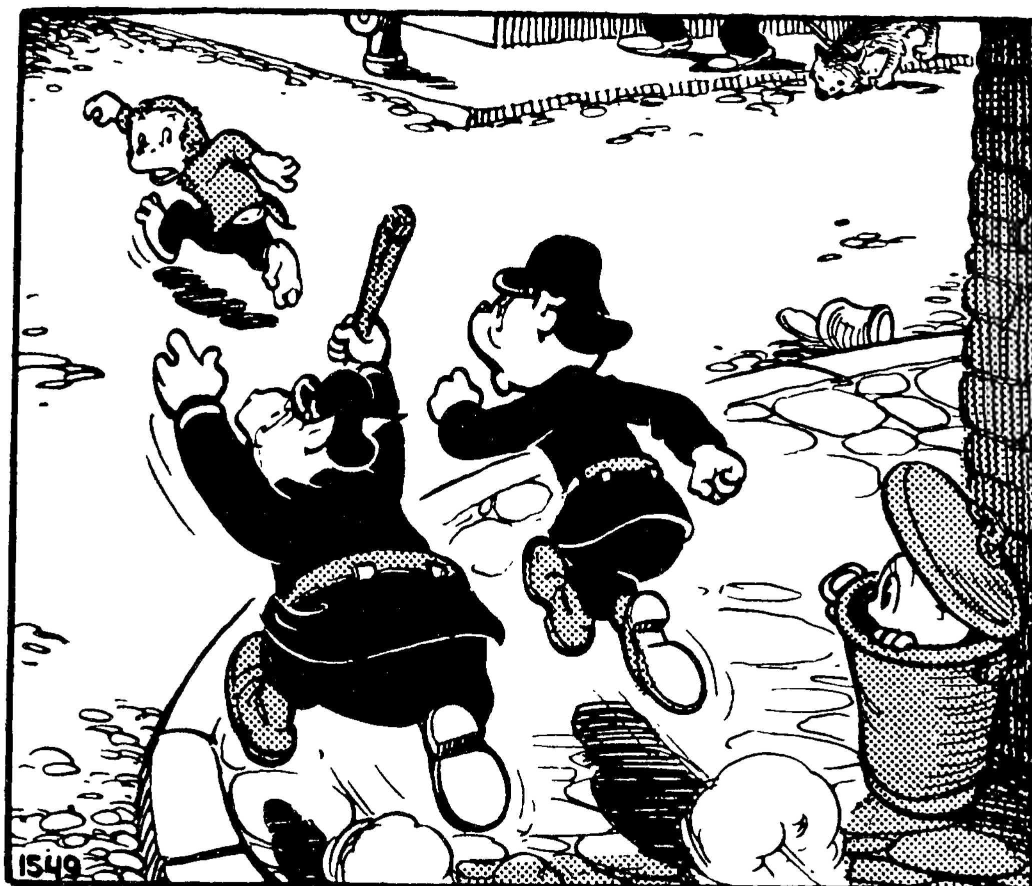
'We gaan eten!' zei de jonge Vlegel. 'Ik weet een lekkere kluif, die de hond van de slager gisteravond in de tuin begraven heeft.'
'Ik lust geen kluif!' zei Tom Poes, die zijn stap een beetje vertraagde om zodoende wat achter te raken.
'Des te beter!' zei zijn oppasser onverschillig. 'Dan eet ik 'm alleen op! maar als ik je een raad mag geven, moet je die fijne smaak van je maar vergeten. Daar kom je niet ver mee in de wereld.'
'Ik heb geen fijne smaak', zei Tom Poes. 'Maar honger heb ik wel.'
'Kijk es an!' hernam zijn begeleider. 'Dan verstaan we mekaar! Als je een beetje geschikt bent, kunnen we samen nog wel iets beters vinden dan die kluif. Kijk, jij gooit de ruit van de bakker in en als hij dan achter je aanrent, ga ik zijn winkel binnen en haal wat broodjes! Dan delen we die eerlijk!'
'Ik ga liever meteen naar de politie!' zei Tom Poes verontwaardigd. Hij was nu zo ver achter geraakt, dat hij dat rustig durfde zeggen. Want op het moment, dat Vlegel zich verbaasd omdraaide, zette hij het op een lopen.
'Hé! Dat mag niet!' riep zijn metgezel ongerust. En hij zette meteen de achtervolging in.
Intussen reden de heer Partenspeler en Bul Super in een zwaar beladen wagentje over de weg naar slot Bommelstein en bespraken hun plannen.
'Kijk', zei Super, 'jij hebt het steeds te klein aangepakt. Wanneer je die dikke Bommel uit de weg wil hebben, moet je het fors doen. Daarom neem ik de leiding in dit zaakje, dan zal je zien, dat het niet mis kan lopen. Ik blaas hem zó fijn de lucht in, dat je geen knoop terug kan vinden. Dat is het werk!'
'Het klinkt heel zindelijk!' gaf de zaakwaarnemer toe. 'Ik hoop nu alleen maar, dat die Tom Poes in goede handen is. Als voogd heeft men een zware verantwoordelijkheid – en stel je voor, dat hij wegloopt!'

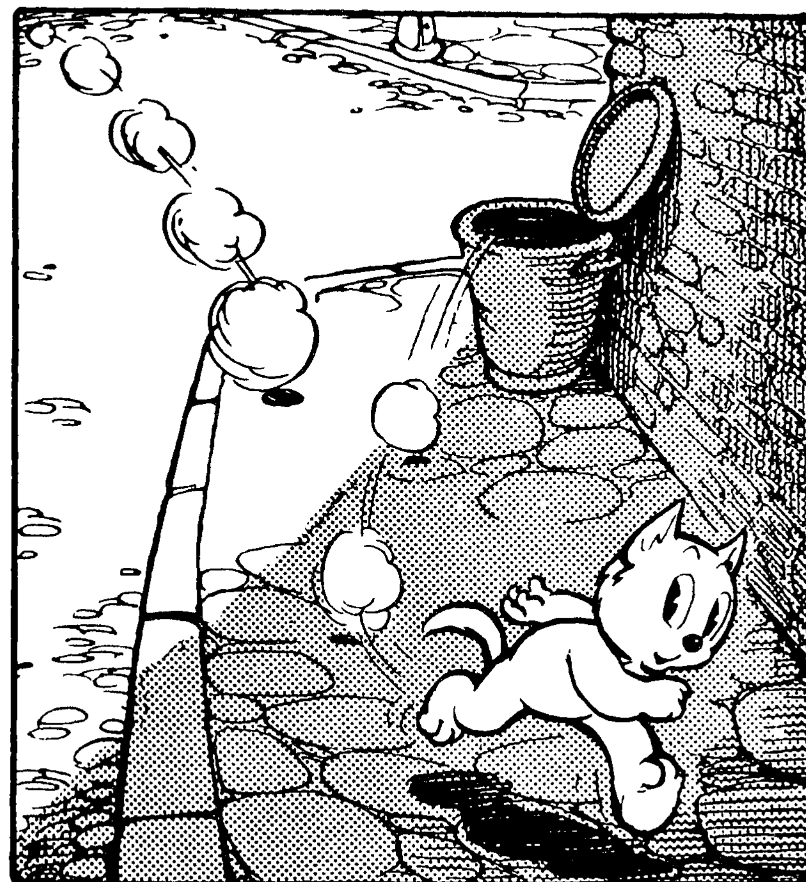
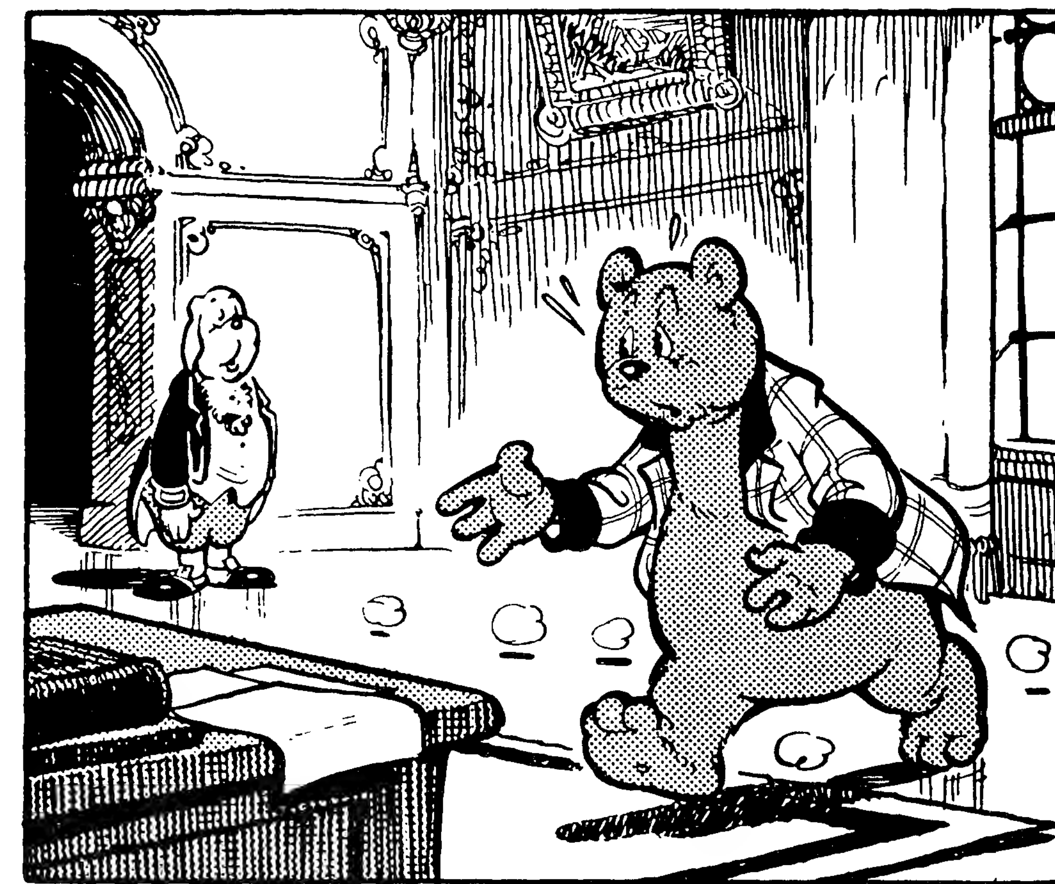

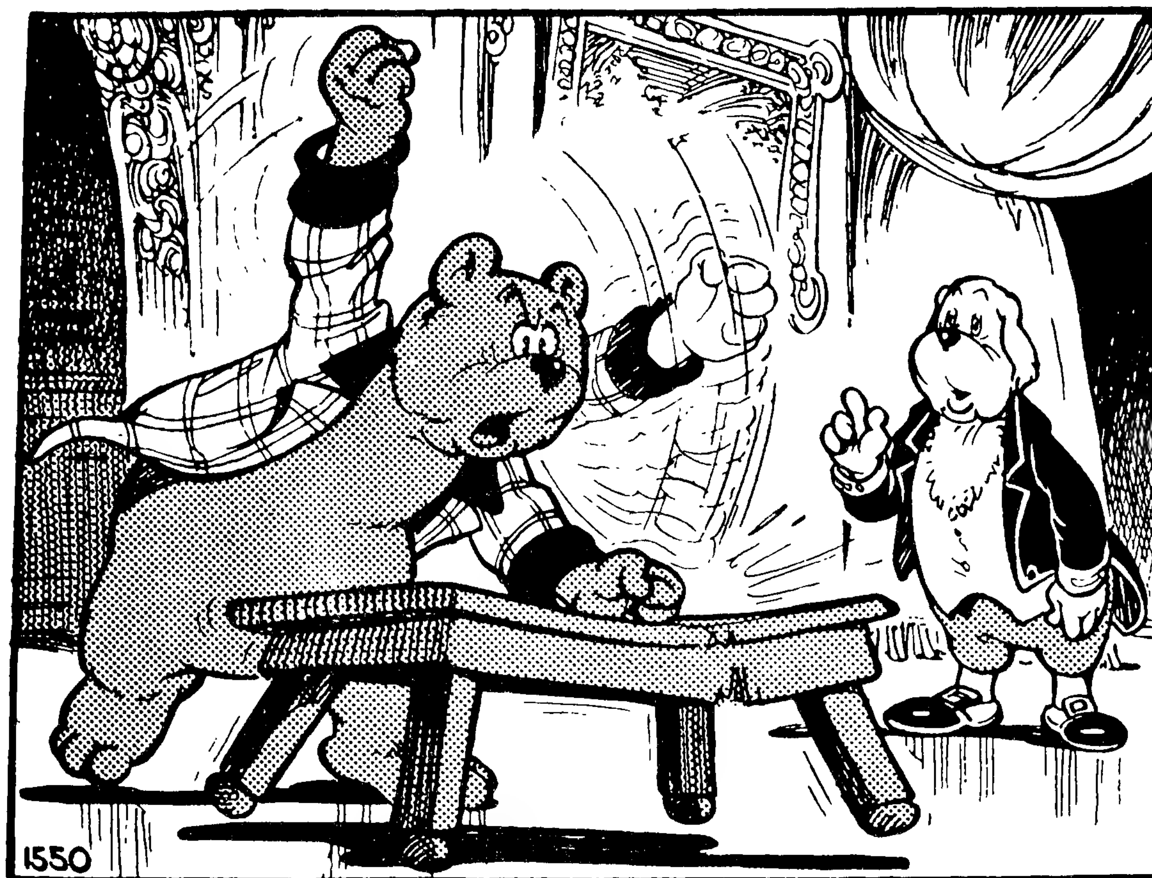

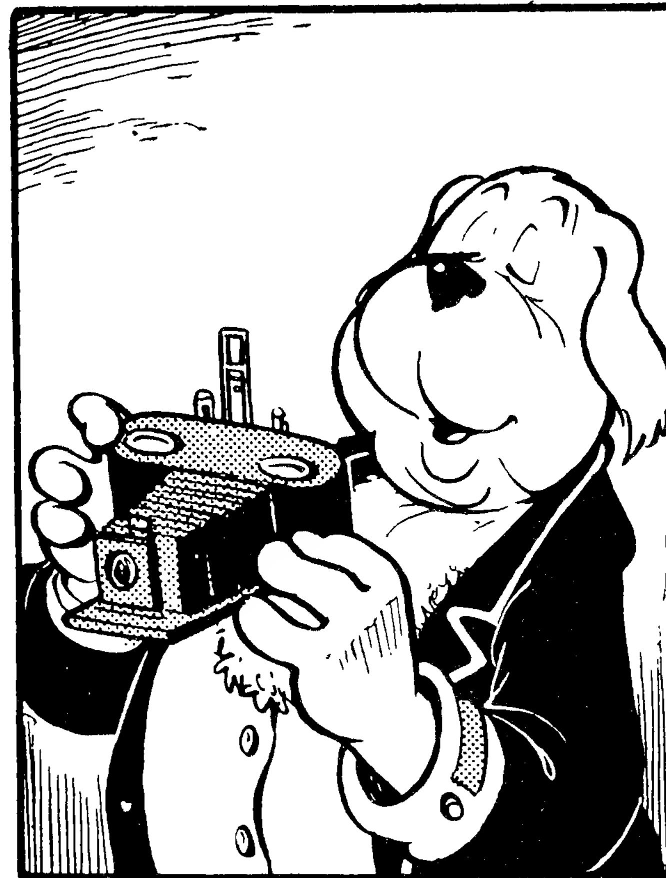
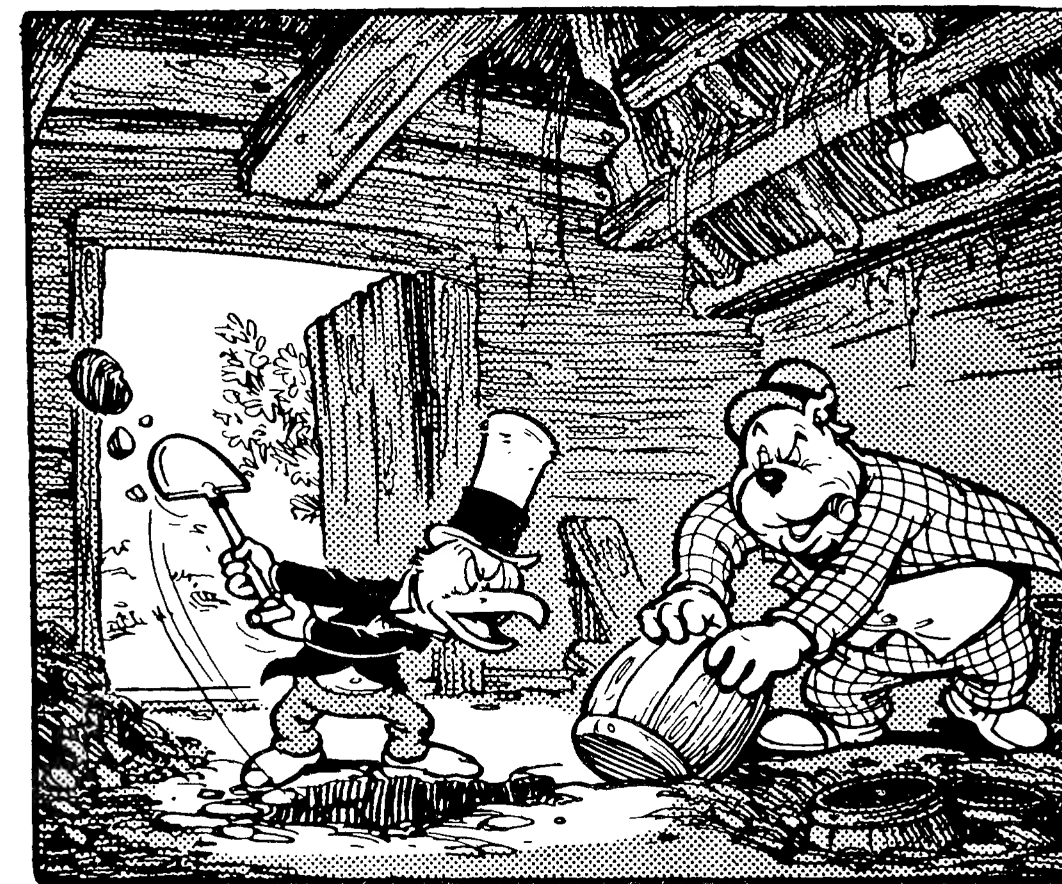
Tom Poes rende wat hij kon. Het was nog vroeg in de ochtend, zodat de straten van de goede stad Rommeldam nog niet door veel verkeer werden verontrust. De weinige voorbijgangers sloegen de voortsnellende bengels met een glimlach gade, denkend aan hun eigen, onbezorgde jeugd. Zodoende kon Tom Poes goed opschieten. Maar de jongen Vlegel bleef hem dicht op de hielen en na een kwartiertje begreep Tom Poes, dat hij iets anders moest verzinnen om zijn achtervolger kwijt te raken. Want het bleek, dat het roken van peukjes op zo'n jeugdige leeftijd diens ademhaling niet geschaad had.
Nu had Tom Poes een bepaalde richting gevolgd, zodat hij, na het omslaan van enkele hoeken, voor het politiebureau geraakte. En daar bleek, dat het geluk hem gunstig was. Want tegenover dat gebouw bevond zich een pas geledigde vuilnisemmer en dat was precies wat hij op dat moment nodig had. Hij greep een steen, opende het deksel en sprong in het afvalvat, terwijl hij het stuk graniet door een ruit van het bureau wierp. Dit had natuurlijk onmiddellijk gevolgen. De brigadier Snuf en de agent Puntslijper, die rustend in het gebouw toefden, sprongen op en snelden woedend de straat op. Het deksel van de vuilnisemmer daalde geruisloos boven het hoofd van Tom Poes, maar dat zagen de beide voortvarende ambtenaren niet. Wat ze wel zagen was de verwaarloosde gestalte van Vlegel, die in snelle vaart de hoek van de straat omkwam en er uitzag alsof hij tot alles in staat was.
Op het zien van de beide geüniformeerde gestalten aarzelde de schelm. Hij keerde zich om en rende terug. Dat had hij niet moeten doen, want daaruit besloot de brigadier Snuf natuurlijk, dat hij de dader voor zich had.
'Hem na!' beval hij kort. 'We zullen hem leren stenen te gooien!'

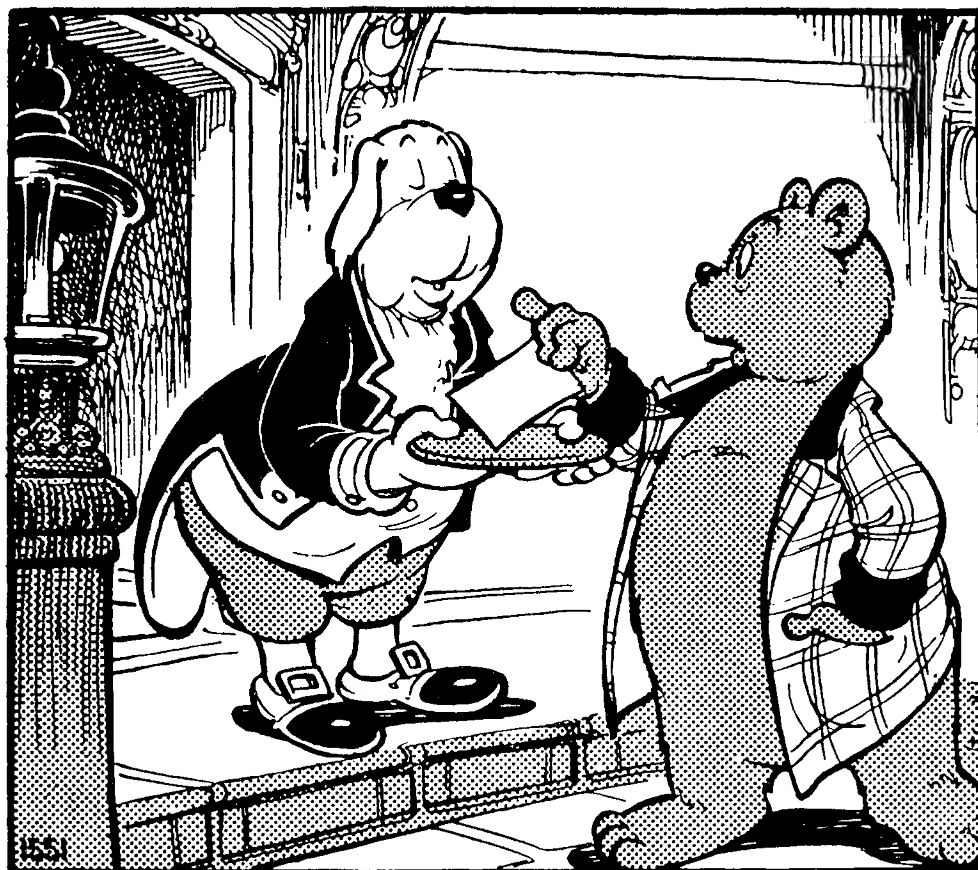

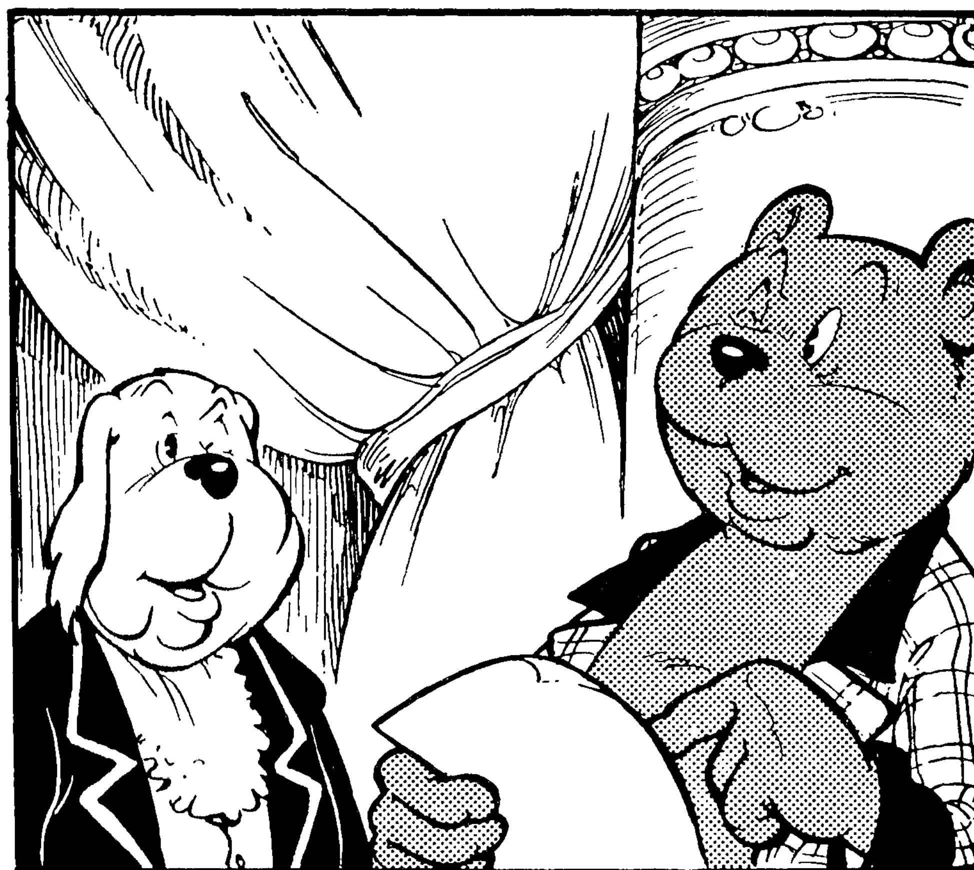
De beide agenten van politie snelden, rood van woede, achter de haveloze Vlegel aan. Deze begreep in het geheel niet wat er aan de hand was, maar als pleegkind van Bul Super had hij geleerd, dat ambtenaren in uniform vermeden dienden te worden en daarom rende hij wat hij kon, zonder verder aan Tom Poes te denken.
Nu, die klom, heel tevreden over zijn list, uit het vuilnisvat, toen de voetstappen waren weggestorven. En zonder dralen rende hij de andere kant op. Hij begreep, dat hij nu op moest schieten, omdat heer Ollie intussen al wel eens in de moeilijkheden zou kunnen zitten.
Zover was het echter nog niet. Niet wetend wat er allemaal met zijn jonge vriend gebeurde, had de heer van Bommelstein zich in zijn studeervertrek teruggetrokken en peinzend had hij alle gebeurtenissen aan zijn geestesoog voorbij laten trekken. En, omdat het brein van een Bommel weliswaar langzaam maar toch zeker werkt, begreep hij na vier uren studie wat er allemaal precies aan de hand was. Kort besloten ontbood hij zijn bediende.
'Joost!' sprak hij ernstig, 'er moet iets gedaan worden!'
'Zeer juist, heer Olivier!' zei Joost. 'Geheel mijn mening!'
'Mooi!' hernam heer Bommel. 'Na lang nadenken is het mij duidelijk geworden, dat Tom Poes in ernstige moeilijkheden is geraakt!'
'Inderdaad!' zei Joost. 'Zijn voogd heeft hem opgesloten onder valse beschuldigingen – alleen maar om geen last van hem te hebben, met uw welnemen. En vervolgens zal de onverlaat pogen om u uit de weg te ruimen, als u mij toestaat!'
'Hoe weet je dat?' riep heer Ollie verrast. 'Je zegt daar iets, waar ik, een Bommel, pas na rijp beraad en ingespannen studie achter ben gekomen! Hoe weet je dat?'
'Ik ben geen Bommel, als ik zo vrij mag zijn!' zei de trouwe knecht.

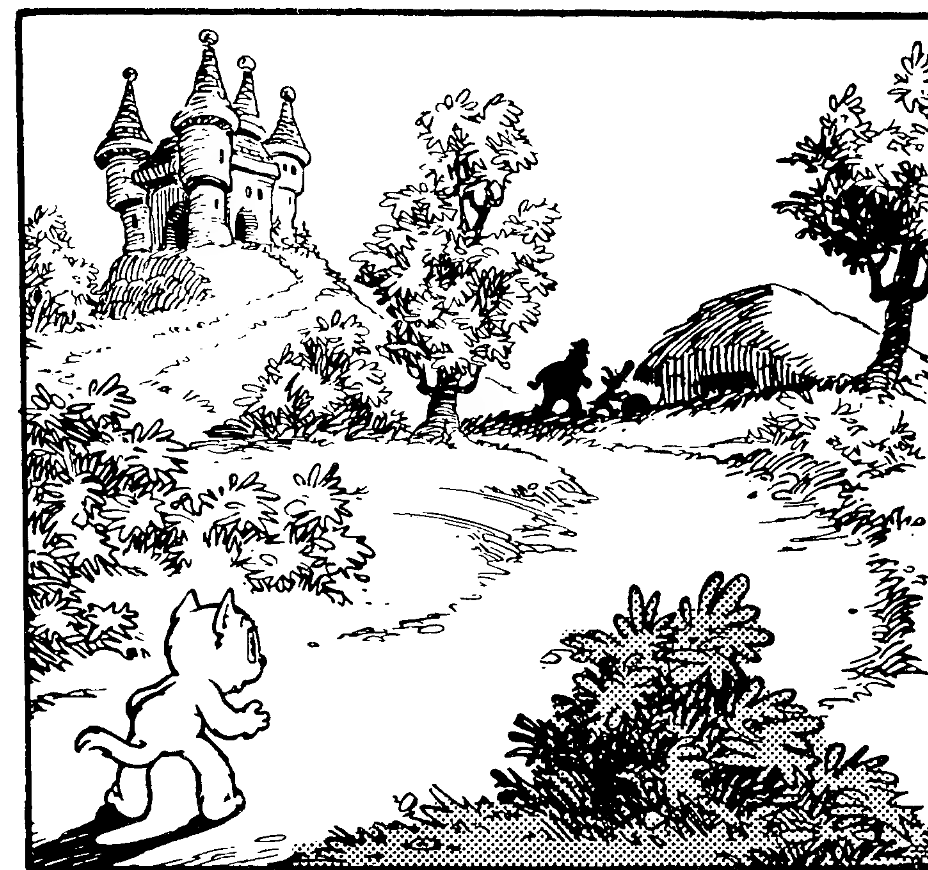

'De zaak is uiterst moeilijk!' riep heer Bommel, zich in zijn volle lengte oprichtend. 'De politie is er van overtuigd, dat die Partenspeler een hoogstaand iemand is! En dat, terwijl ik de schurk met eigen ogen een aanslag op mij heb zien plegen! Die commissaris is niet voor zijn taak berekend, Joost! Hij laat zich door mooie praatjes om de tuin leiden en let niet op rang of stand! Het is droevig!'
'Het zijn me tijden, met uw welnemen!' zei Joost hoofdschuddend.
'Maar daar moet een eind aan komen!' tierde heer Ollie, in grote woede met de vuist op een tafeltje slaand. 'Ik kan hier niet werkeloos blijven toezien hoe Tom Poes het slachtoffer van die toestanden wordt! Maar hoe pakken we die Partenspeler aan? Dat is de vraag!'
'Ik heb een idee, als u mij toestaat!' zei de trouwe bediende. Met een trotse glimlach bracht hij een fototoestelletje te voorschijn en hield dit omhoog. 'We moeten de onverlaat op heterdaad betrappen wanneer hij weer een aanslag op u pleegt!' hernam hij. 'Als ik zo vrij mag zijn, zal ik hem fotograferen tijdens zijn boos bedrijf. En als we dan het kiekje aan de commissaris tonen zal hij zijn fout wel moeten inzien!'
'Dat is een heel goed idee, Joost!' riep heer Bommel opgetogen. 'Ik had het zèlf kunnen verzinnen! Als nu die volgende aanslag maar gauw komt!'
Nu, daar hoefde heer Ollie geen zorgen over te hebben. De beide ongunstige figuren van Super en Partenspeler waren druk in de weer in een oude schaapskooi, die niet ver van Bommelstein af lag. In de grond van het bouwvallig optrekje groeven ze een diepe kuil en daar rolden ze enkele vaatjes dynamiet in.
'Degelijk werk, daar houd ik van!' gromde Super achter zijn sigaar. 'Er zal geen haar van die bolle Bommel over zijn als we dit werkje hebben gedaan!'

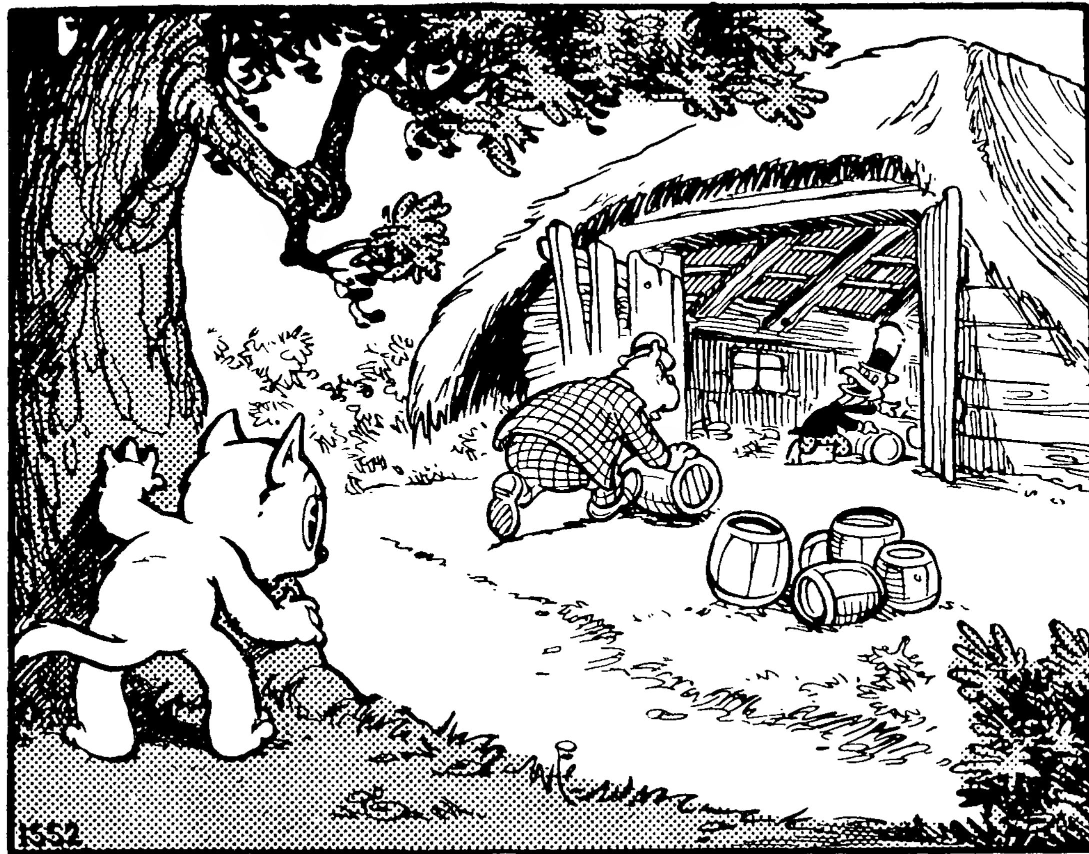
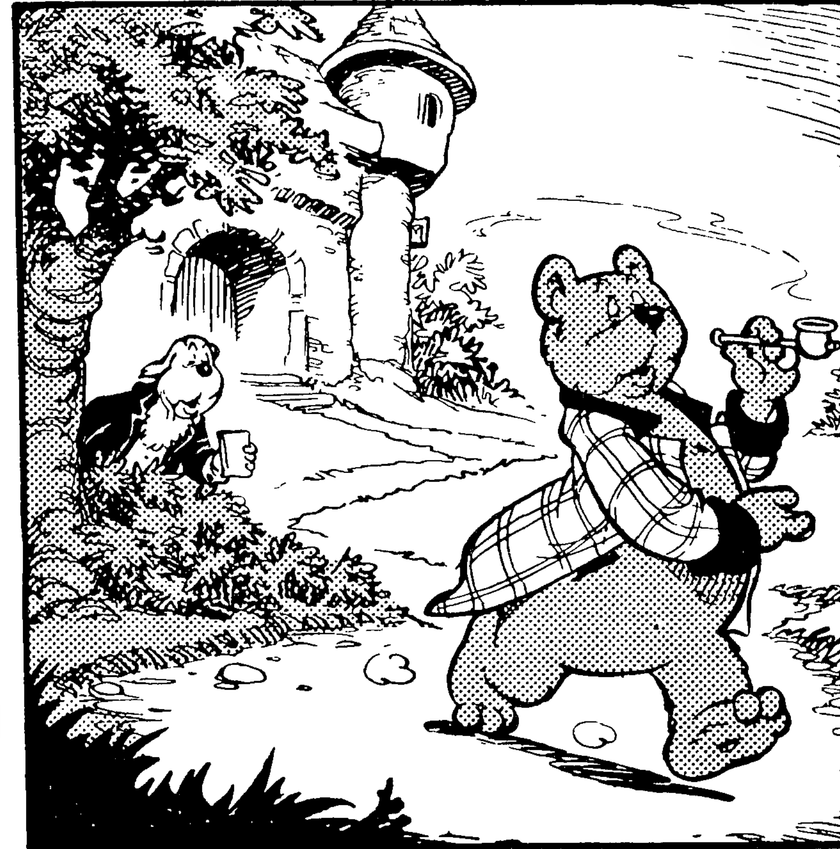
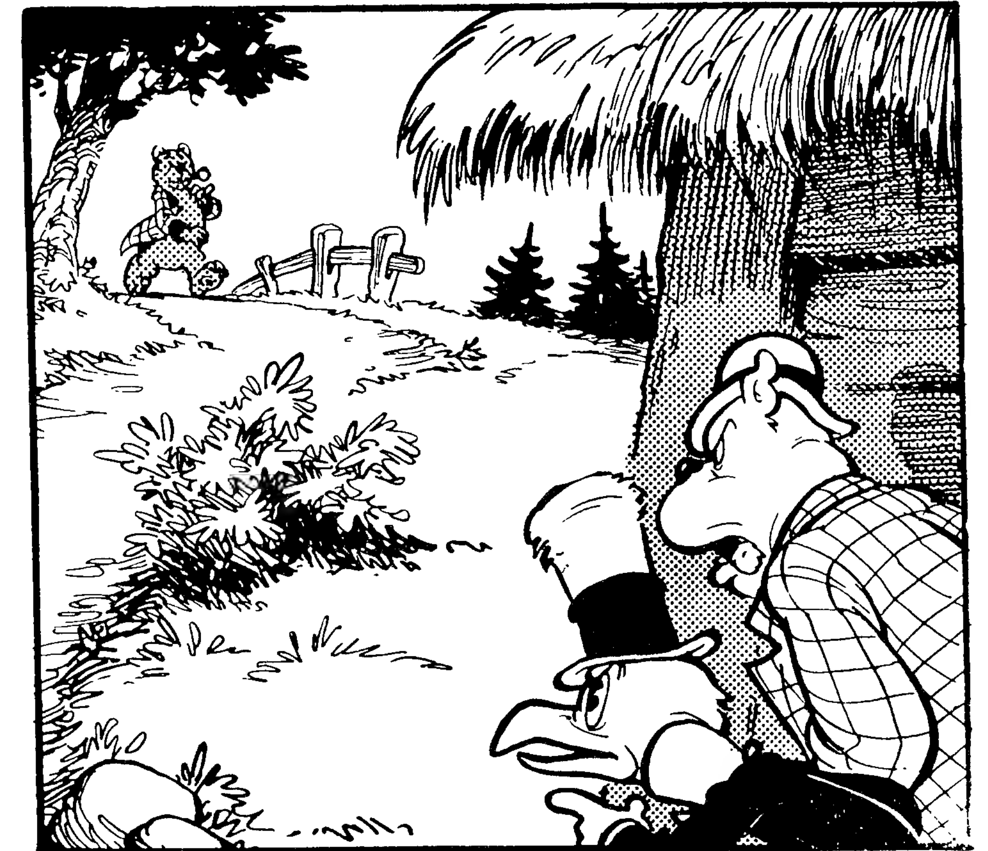

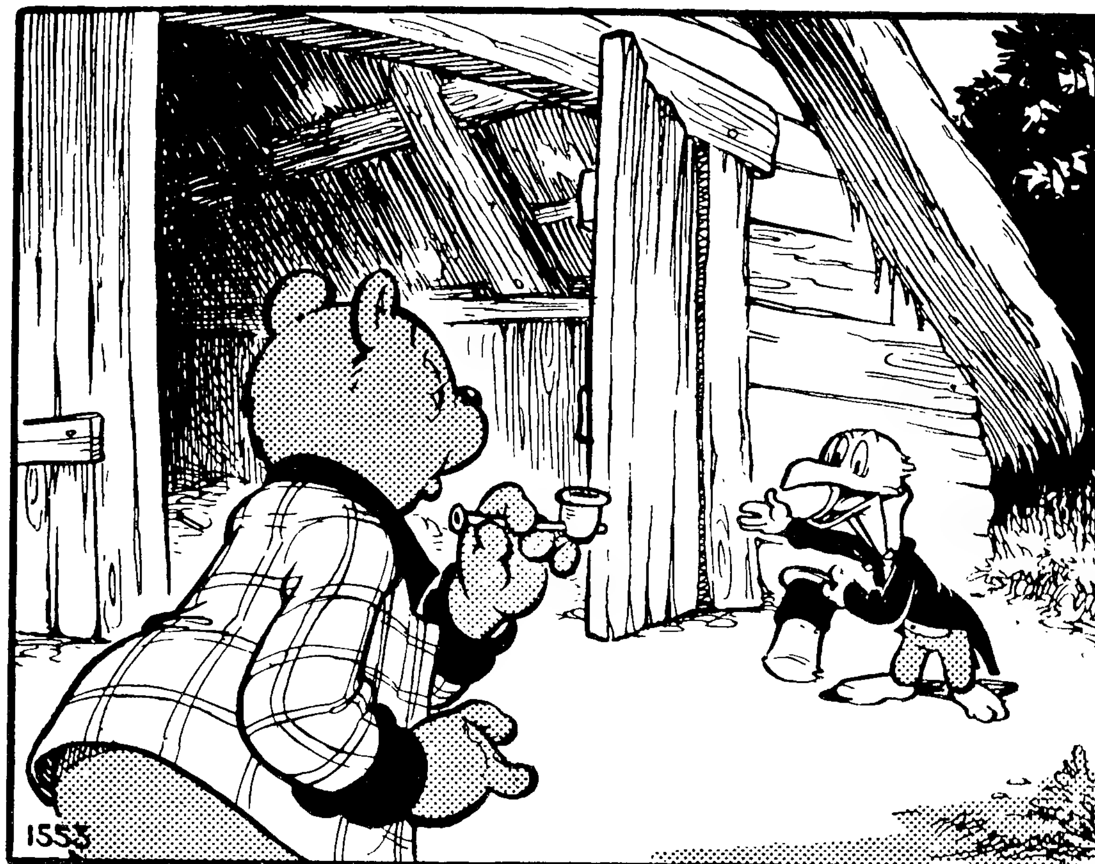
Tegen de middag bracht de bediende Joost een brief binnen. 'Dit schrijven werd zo juist in de bus geworpen, heer Olivier!' zei de trouwe knecht. 'Misschien is het wel een uitnodiging van de heer Partenspeler om naar de volgende aanslag te komen!'
Heer Ollie scheurde zenuwachtig de enveloppe open en las: 'Lieve vriend en weldoener. Nog steeds kwelt het geweten mij. Wanneer ik soms, in slapeloze nachten, het verleden doorneem komt het mij voor, dat ik u niet altijd met genoegzame eerbied heb behandeld. Ook de opvoeding van Tom Poes baart mij vele zorgen. Ach, wanneer u de goedheid wilde hebben nog eens tot mij te spreken! Welk een steun zou dit zijn. Hoe gelukkig zoudt ge mij maken! Vanmiddag wacht ik op u in de oude schaapskooi en hoop, dat we dan een mooi gesprek zullen kunnen voeren. Uw diep bedroefde en dienstwillige P. Partenspeler.'

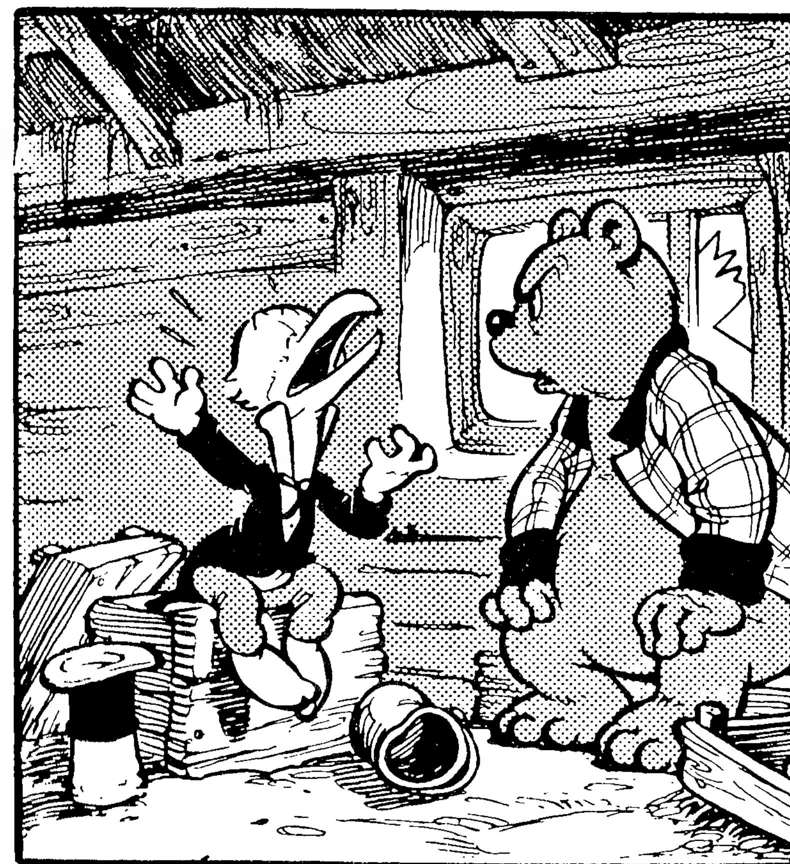
'Ha!' riep heer Bommel uit. 'Vroeger zou ik hem geloofd hebben, de ellendige! Maar nu weet ik beter! Dit wordt weer een aanslag, Joost!'
'Zeer juist!' zei de trouwe bediende. 'Ik zal mijn kiektoestel klaar maken, heer Olivier, dan kunnen we aan het werk!'
'Juist! Aan het werk!' zei heer Ollie, listig knipogend. 'We zullen hem leren!'
Intussen was Tom Poes met grote spoed op weg naar Bommelstein. Doch toen hij het slot al van verre zag liggen, hield hij plotseling de pas in. Want tot zijn verbazing ontdekte hij een grote bedrijvigheid in de buurt van een verlaten schaapskooi. En toen hij goed oplette, ontdekte hij, dat het Super en Partenspeler waren, doende met het aanrollen van vaatjes.
'Ik kan beter hier blijven!' dacht Tom Poes. 'Als ik me niet vergis, gaat er hier wat gebeuren!'

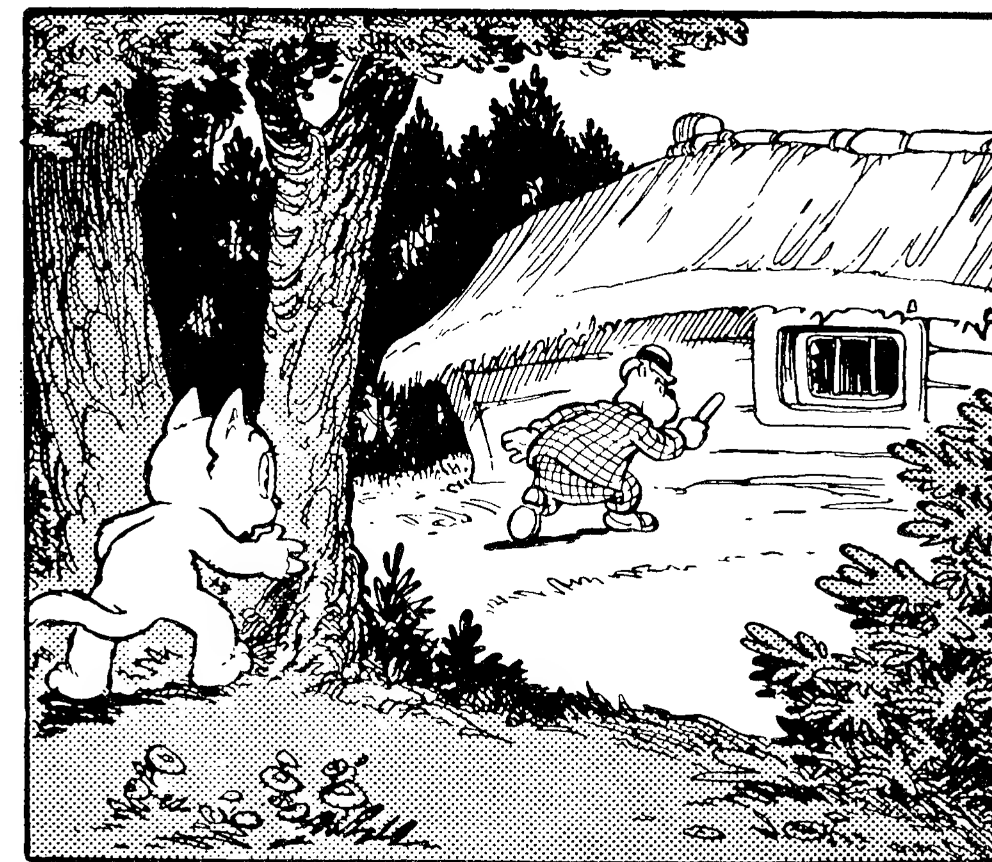

Tom Poes besloot dus, bij de schaapskooi te blijven om de beide schurken in het oog te houden. Daartoe stelde hij zich verdekt op achter enige bomen en hij volgde het aanrollen van de vaatjes. Het duurde niet lang, of hij had uit de opmerkingen en het ruwe gelach van Super begrepen, dat deze dynamiet bevatten en ook vernam hij op deze wijze, dat de heer Partenspeler een briefje aan heer Bommel had geschreven om hem uit te nodigen voor een gesprek.
'Ik ben benieuwd of die bolle komt!' riep Bul Super. 'Stel je voor dat hij het niet doet! Dan staan we hier voor gek!'
'De heer Bommel komt!' verzekerde Partenspeler. 'Mijn weldoener wordt altijd getroffen door een gevoelig woord. Hij zal nooit een medeschepsel in nood in de steek laten!'

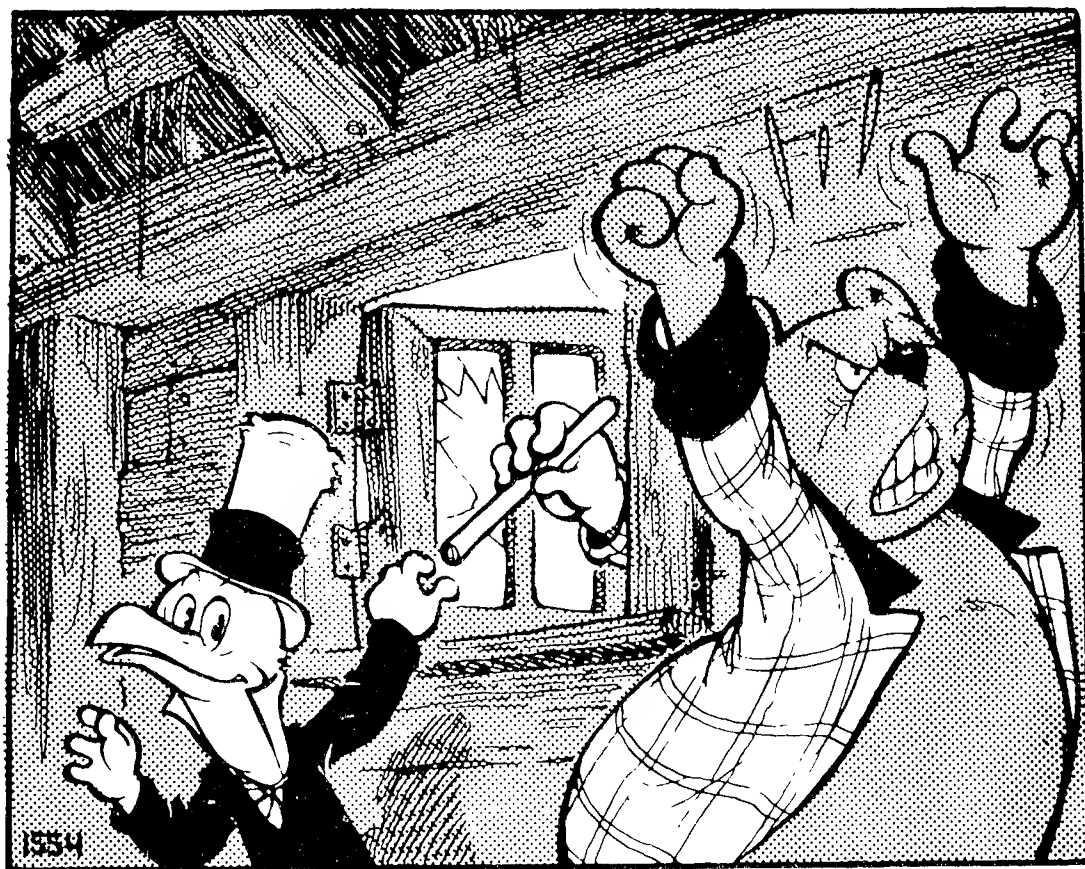
Nu, inderdaad kwam heer Bommel. Maar zoals we weten had hij voorbereidingen getroffen om de misdadigers op heterdraad te betrappen. En zoals we gezien hebben kwam hij dan ook niet alleen. Op enige afstand werd hij gevolgd door de trouwe bediende Joost, die, met een fotoapparaat in de hand, van boom tot boom sloop.
Super was de eerste, die de heer van Bommelstein in het oog kreeg. Hij slaakte een korte uitroep, waarop Partenspeler snel de kuil vol vaatjes dichtwierp en zich naar buiten spoedde.
Met zijn medeplichtige schaarde hij zich om een hoek van de bouwvallige schuur en sloeg hij het naderen van zijn slachtoffer gade. Alles bij elkaar heerste er nu dus een grote bedrijvigheid bij de schaapskooi en het ziet er wel naar uit, dat de zaken nu een andere loop zullen nemen...

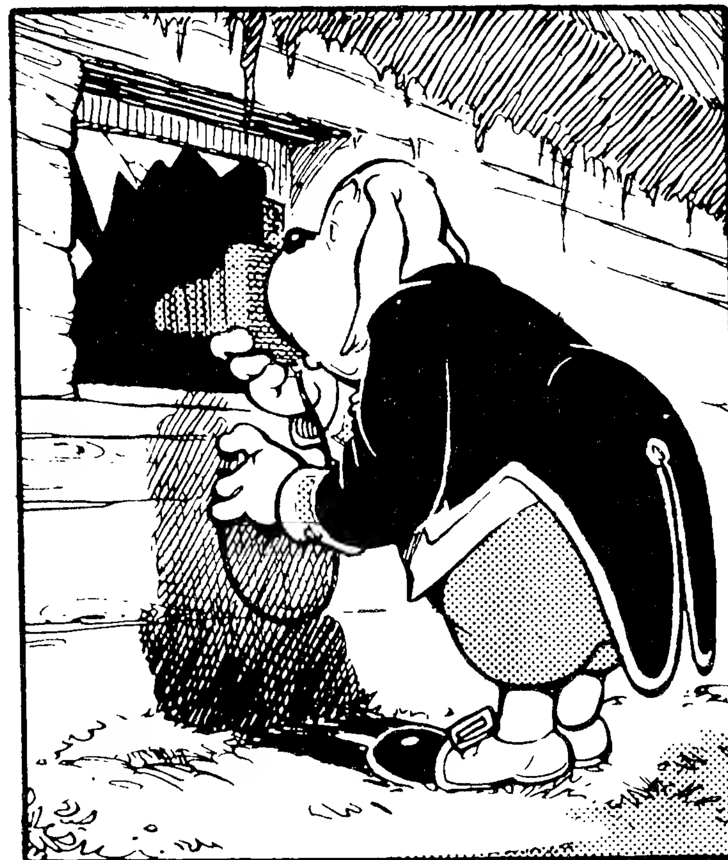

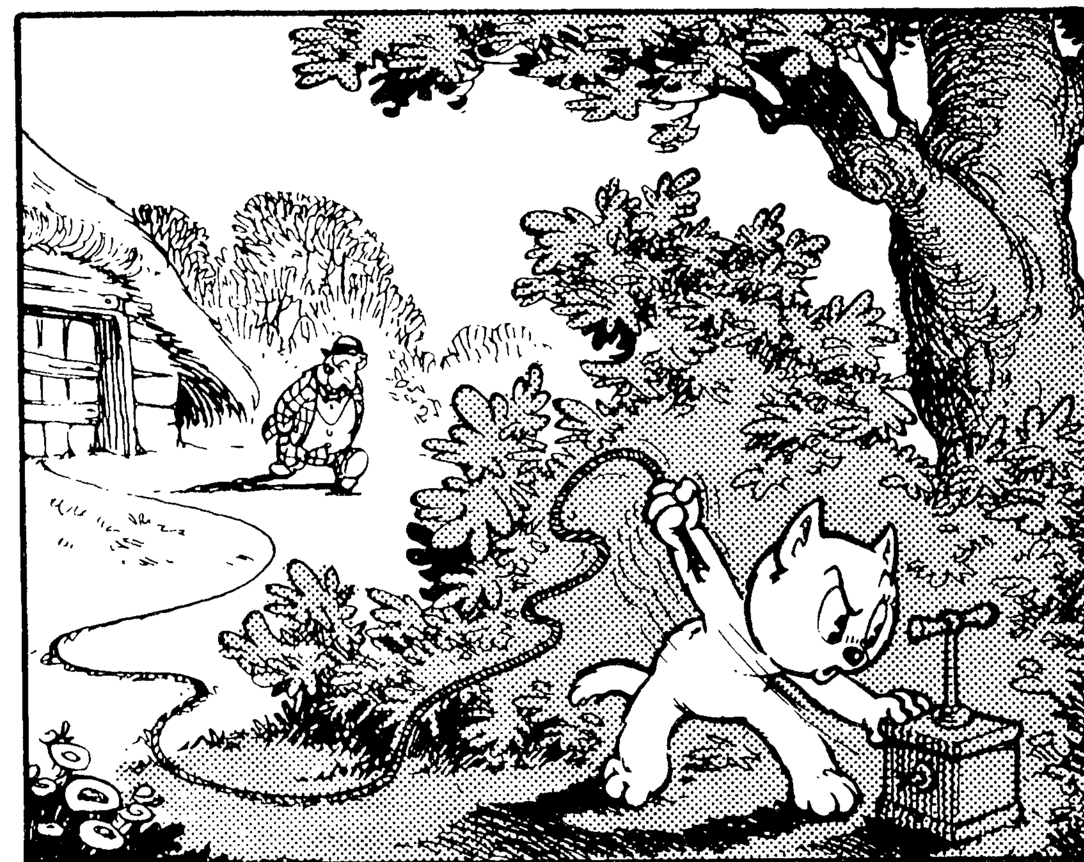

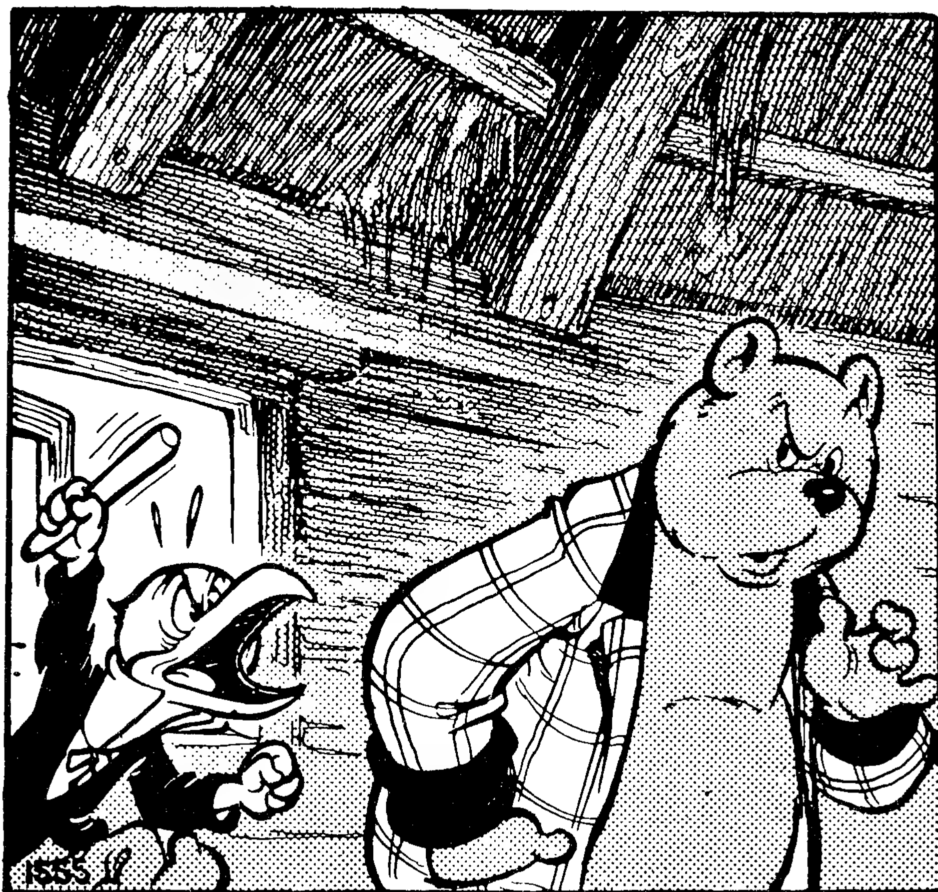
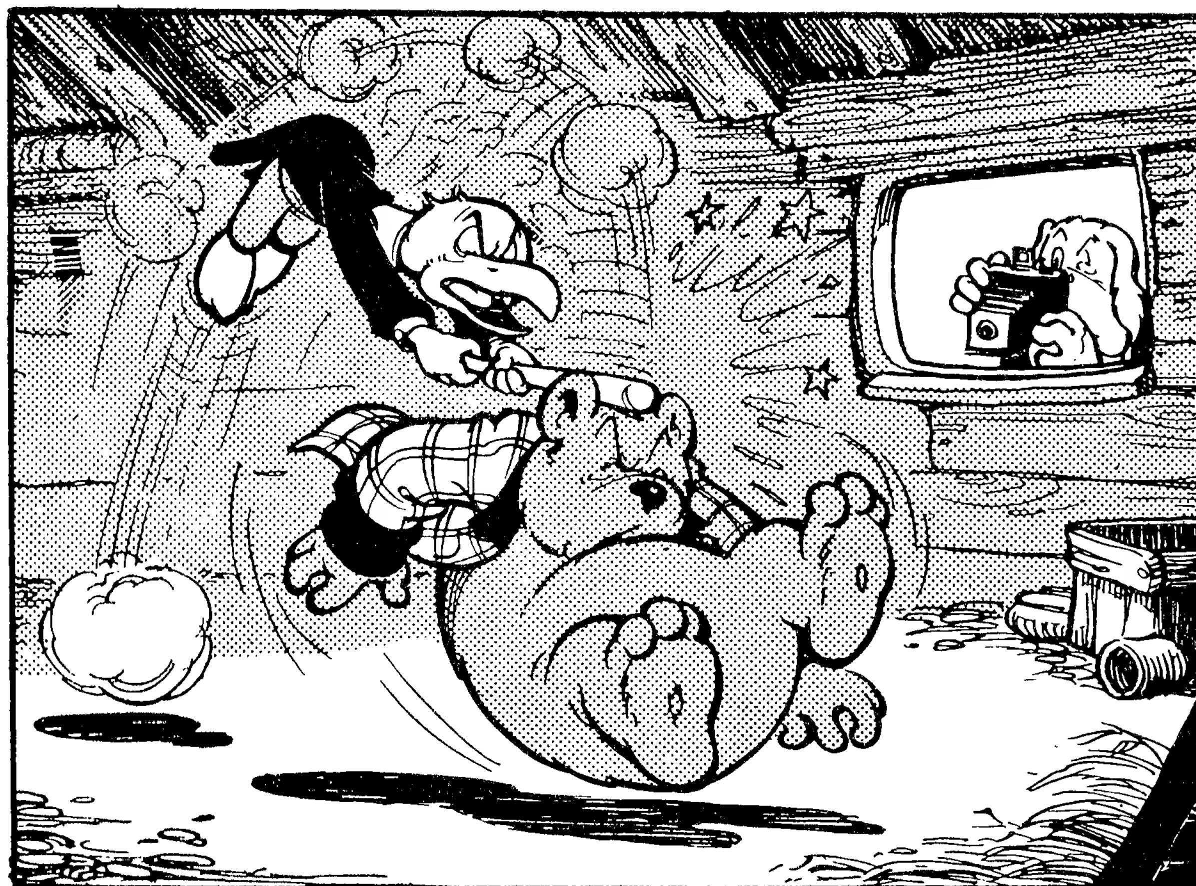
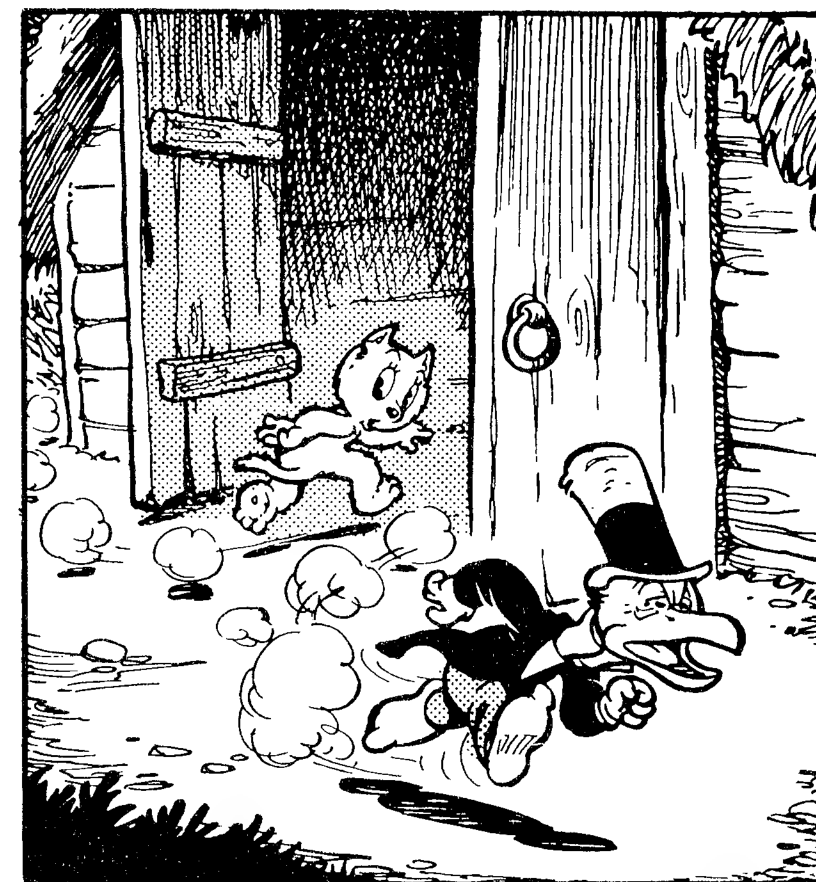
Heer Bommel naderde de schaapskooi en keek wat onzeker om zich heen. Doch daar trad reeds de vale gestalte van de zaakwaarnemer Partenspeler te voorschijn.
'Ach! Mijn weldoener!' riep deze op geroerde toon. 'Wat mooi van u om te komen! U weet niet hoeveel goeds u daarmee doet aan een arme, verdoolde wees! Maar kom toch binnen! Treed binnen in deze nederige hut, zodat u beschut bent voor de regen en de elementen!'
'Maar het regent helemaal niet!' zei heer Bommel. 'Ik voor mij blijf liever buiten!'
'Geen sprake van, geen sprake van!' riep Partenspeler geschrokken uit. Hij vatte zijn gast bij de arm en trok hem met geweld in het gebouwtje. Daar deed hij hem neerzitten op een kist, die met fijne berekening precies boven de vaatjes dynamiet geplaatst was en nam toen met een zucht van verlichting zelf bij een raampje plaats. Onmiddellijk daarop barstte hij in snikken uit.
'Ik ben een verworpene!' riep hij uit, 'ik ben slecht geweest tegen u, mijn weldoener! Ik heb mij niet ontzien een aanslag op u te plegen – alleen maar om in het bezit te geraken van uw geld. Hoe laag, hoe gemeen was dit! Kunt u mij ooit vergeven?'
'Hm!' zei heer Ollie zwakjes. Hij begon het warm te krijgen en hij vroeg zich af, of hij zich toch niet vergist had in dit arme, beklagenswaardige schepsel. 'Zo iemand kan niet helemaal slecht zijn!' dacht hij, 'en als hij werkelijk zijn leven wil beteren, moet ik hem helpen!'
Tom Poes echter, die achter zijn boom de hut in het oog hield, zag Bul Super met een korte ploertendoder naar het raampje sluipen en dacht er heel anders over...

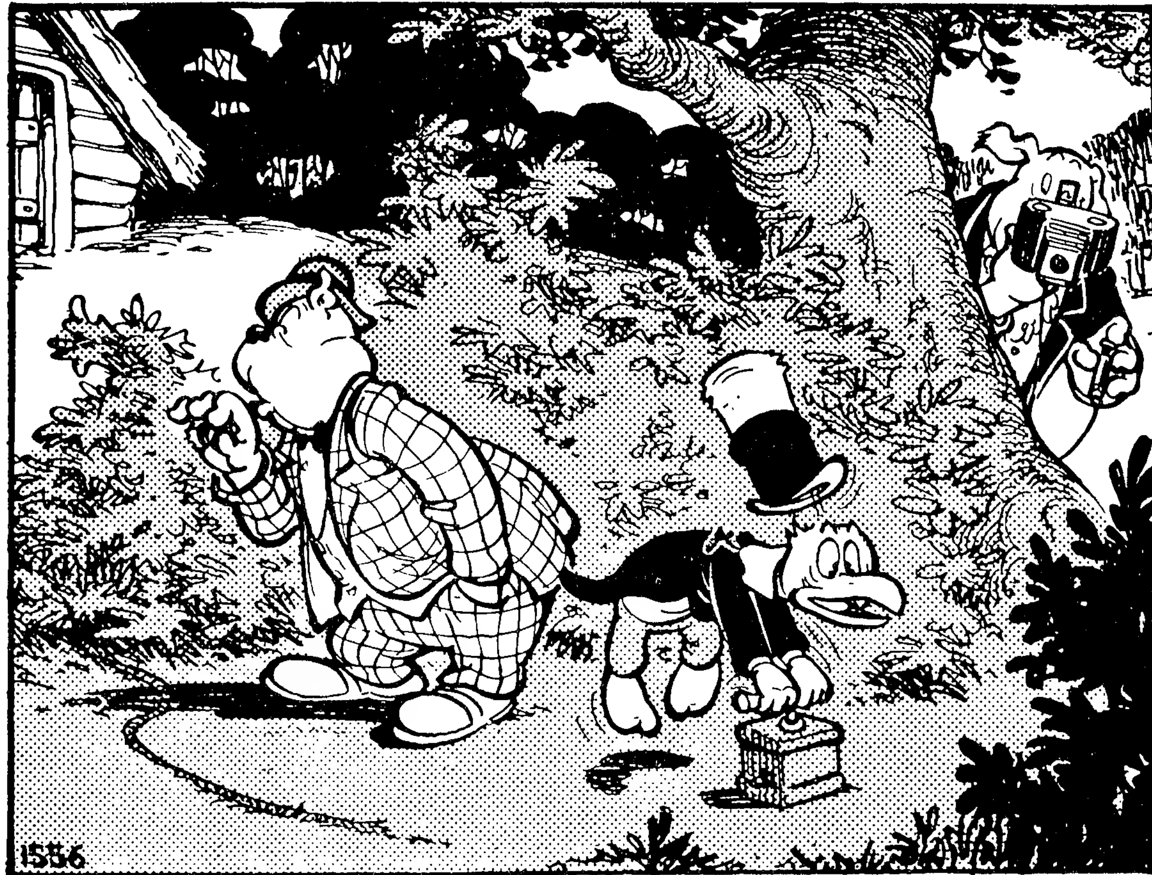

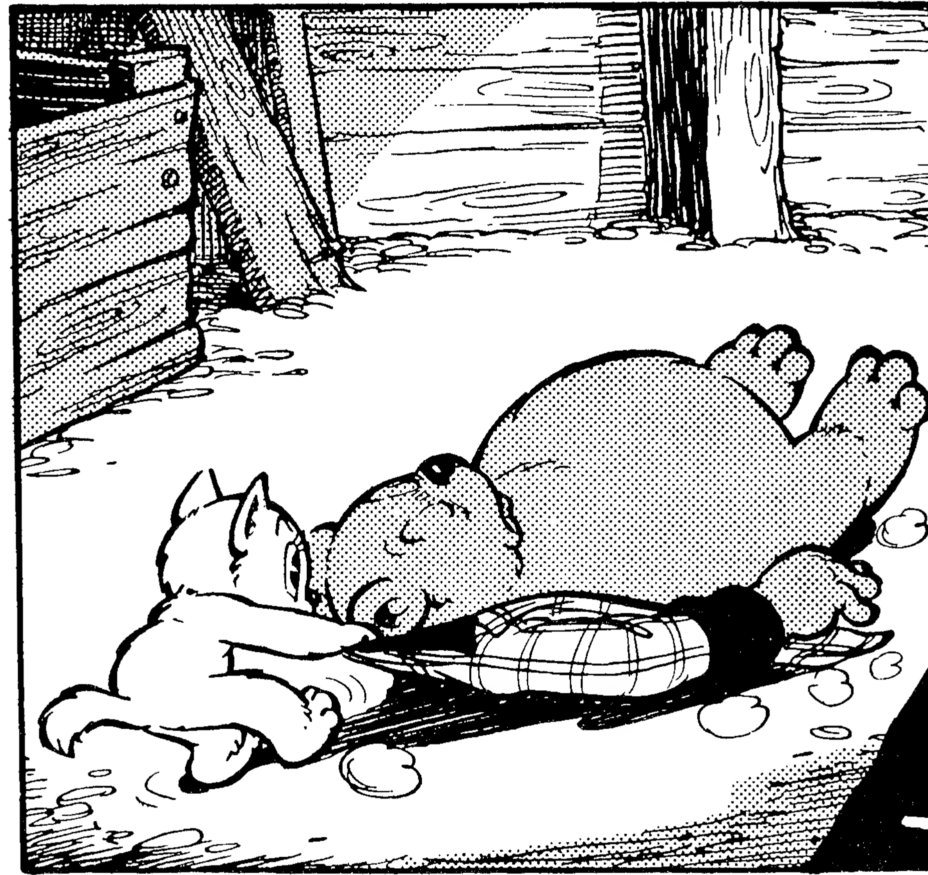

Heer Bommel vermande zich. Hij begreep, dat hij niet te gevoelig mocht zijn en dat het nu er op of er onder was. Dus richtte hij zich kuchend op en trok het gelaat in een ernstige plooi.
'Dat is nu allemaal goed en wel, over dat berouw en zo!' riep hij uit. 'Maar hoe zit het dan met Tom Poes? Wat betekent het, dat u hem bij mij hebt weggehaald? Wat is dat voor onzin over dat voogd-gedoe, als u begrijpt, wat ik bedoel? Men kan een heer en een Bommel niet zo maar aan de kant zetten! En ik weet zeker, dat mijn jonge vriend het slecht maakt! Ik heb genoeg gehoord over die zogenaamde pleegvaders! Kort en goed: Ik eis, dat u Tom Poes vrij laat! Onmiddellijk!'
'Ach!' riep P. Partenspeler schreiend. 'Geloof mij toch, edele heer! Ik deed het slechts om iets goed te maken! Ik wilde het ventje een mooie, onbezorgde jeugd geven!'
Zo sprekende stak het diep geroerde zaakwaarnemertje een arm uit en nam achter heer Ollie's rug de ploertendoder aan, die Bul Super hem door het raam toestak.
Nu dook echter achter een ander venster plotseling het hoofd van de bediende Joost te voorschijn. Met een snelle en kundige greep stelde hij zijn lensje scherp en nam een foto. Onmiddellijk daarop was hij weer verdwenen, om, achter de wand, zorgzaam het filmpje door te draaien.
Tom Poes intussen was snel naar de plek gelopen waar de beide boeven de drukknop van hun ontploffingsapparaat hadden opgesteld. Hij zag dat Super zijn knuppel overreikte en daarna met opgeruimd gelaat en snelle tred weer naar zijn schuilplaats terugkeerde. Er was dus niet veel tijd om maatregelen te nemen en daarom rukte Tom Poes met een snelle greep de draad uit het kastje...

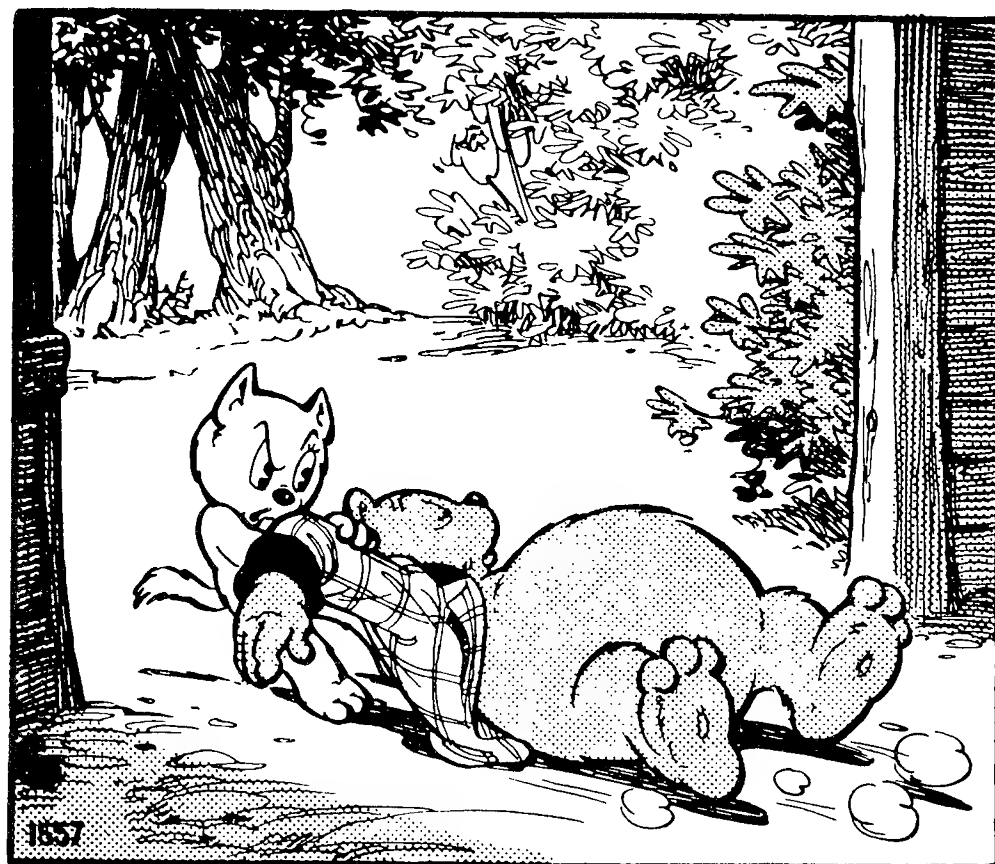

Heer Bommel bemerkte, dat Partenspeler zich achter zijn rug met iets anders bezig hield en onrustig onderbrak hij zijn redevoering.
'Ik wilde wel dat u rustig bleef zitten!' zei hij ernstig. 'Dat onrustige gedoe maakt me zenuwachtig! Ik raak de draad van mijn gesprek kwijt, als u begrijpt wat ik bedoel! We spreken over belangrijke zaken en ik ben dan niet gewend om als een tol rond te draaien!'
'Neem me niet kwalijk!' riep P. Partenspeler. 'De ontroering werd me te machtig! Maar hier ben ik weer!'
En met deze woorden hief hij het knuppeltje, dat hij van Super had gekregen, omhoog en liet het met grote kracht op de schedel van heer Ollie neerdalen. Met een gesmoord gekreun zakte deze op de vloer van de hut in elkaar en bleef bewegingloos liggen. Doch de bediende Joost was ter plaatse! Met grote tegenwoordigheid van geest stelde hij zijn toestel in en drukte af. Onmiddellijk daarna was hij weer verdwenen om met een tevreden glimlach zijn apparatuur voor een volgende opname gereed te maken.
Nu trad er echter duidelijk een leemte in de plannen van heer Bommel en zijn trouwe knecht aan de dag. Want weliswaar lagen de schurkenstreken van Partenspeler en Super nu op de gevoelige plaat, doch geen van beiden had er aan gedacht hoe heer Ollie uit de gevaarlijke positie waarin hij zou raken, gered moest worden.
En dat was toch de hoogste tijd! Want de arme heer van Bommelstein lag bewusteloos op een grote hoeveelheid dynamiet en de gewetenloze zaakwaarnemer snelde heen om de lading te doen ontploffen.
Maar gelukkig was Tom Poes in de buurt...

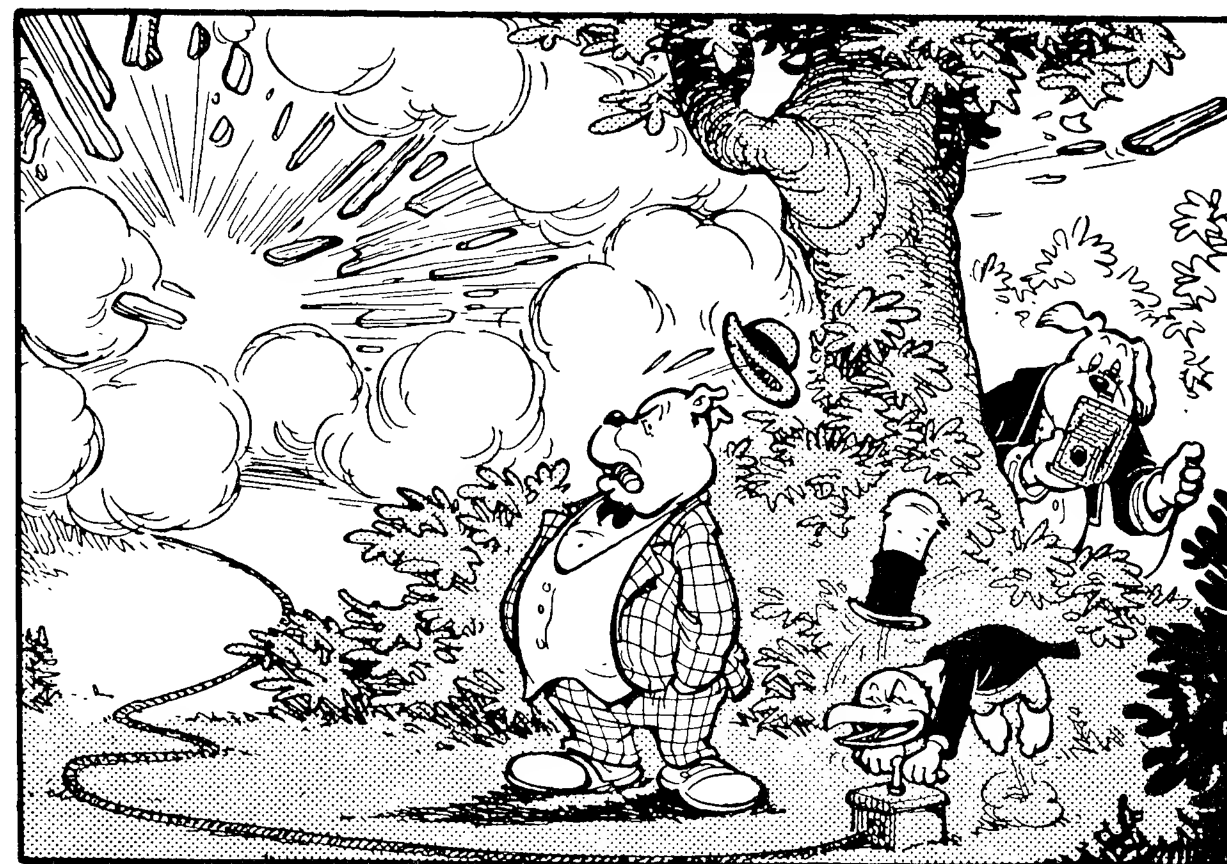

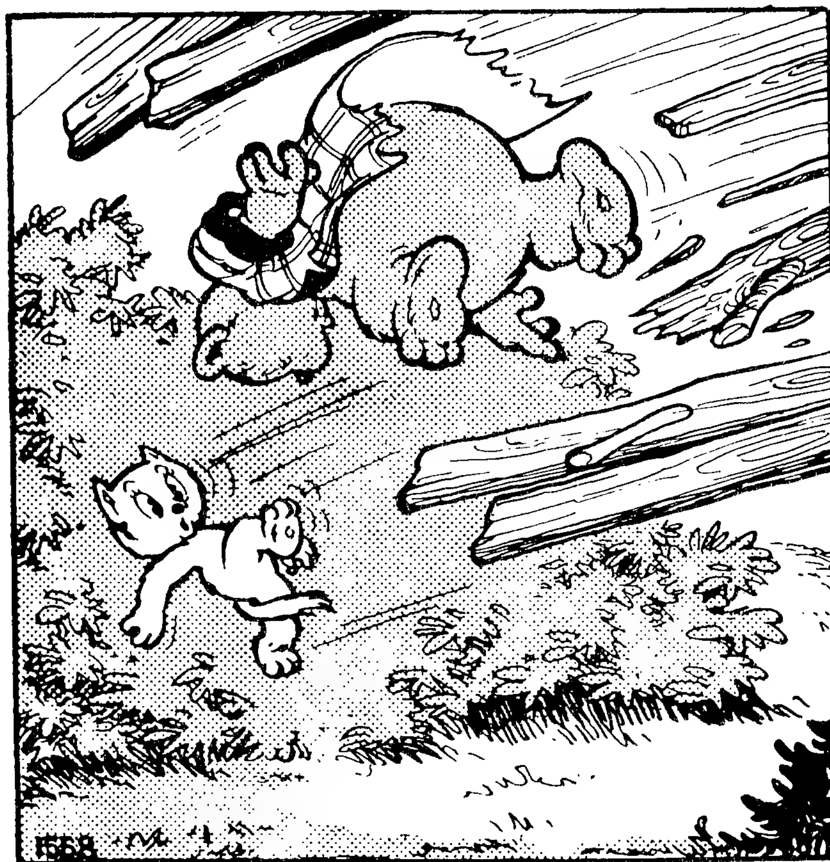

De heer Partenspeler en Bul Super kwamen bij elkaar bij de drukknop, die de lading tot ontploffing moest brengen.
'Daar gaat hij dan!' sprak de eerste op bewogen toon en hij greep het handvat. 'Een groot ogenblik, vriend Super! Nu kan er niets meer mislopen! Onze weldoener ligt buiten kennis in gindse schuur en zal zo meteen in atomen het luchtruim kiezen! En dan staat niets ons meer in de weg om zijn vermogen te gaan beheren. Want mijn lieve pleegkind Tom Poes is zijn enige erfgenaam!'
De schurk had er echter niet het minste idee van, dat zijn pleegkind op dat moment bezig was om heer Bommel uit de gevaarlijke schuur te trekken. Niet, dat dat gemakkelijk ging!
Heer Ollie was nog steeds bewusteloos en werkte in het geheel niet mee. En omdat hij een stevig gebouwd heer is, was het gewicht, dat Tom Poes te verslepen had, niet gering. Hijgend en kreunend sjorde hij de bewegingloze gestalte in de richting van de deur, terwijl hij wist, dat de lading dynamiet ieder ogenblik tot ontploffing zou kunnen komen. Gelukkig had hij echter de draad uit de ontstekingsbatterij getrokken en het repareren daarvan kostte tijd.
'Ik begrijp er niets van,' mompelde de heer Partenspeler, die, na enige malen vergeefs drukken, het euvel ontdekt had. 'Het lijkt wel, alsof iemand hier aan geknoeid heeft!'
'Jij praat veel te veel!' snauwde Super. 'Natuurlijk heeft niemand hier geknoeid! We zijn allemaal ouwe jongens onder elkaar!' Doch de oplettende lezer zal weten, dat dit niet juist was. De trouwe bediende Joost bijvoorbeeld, die in het geheim van iedere handeling een fraai belichte foto nam, zou stellig ontkend hebben een oude jongen te zijn...

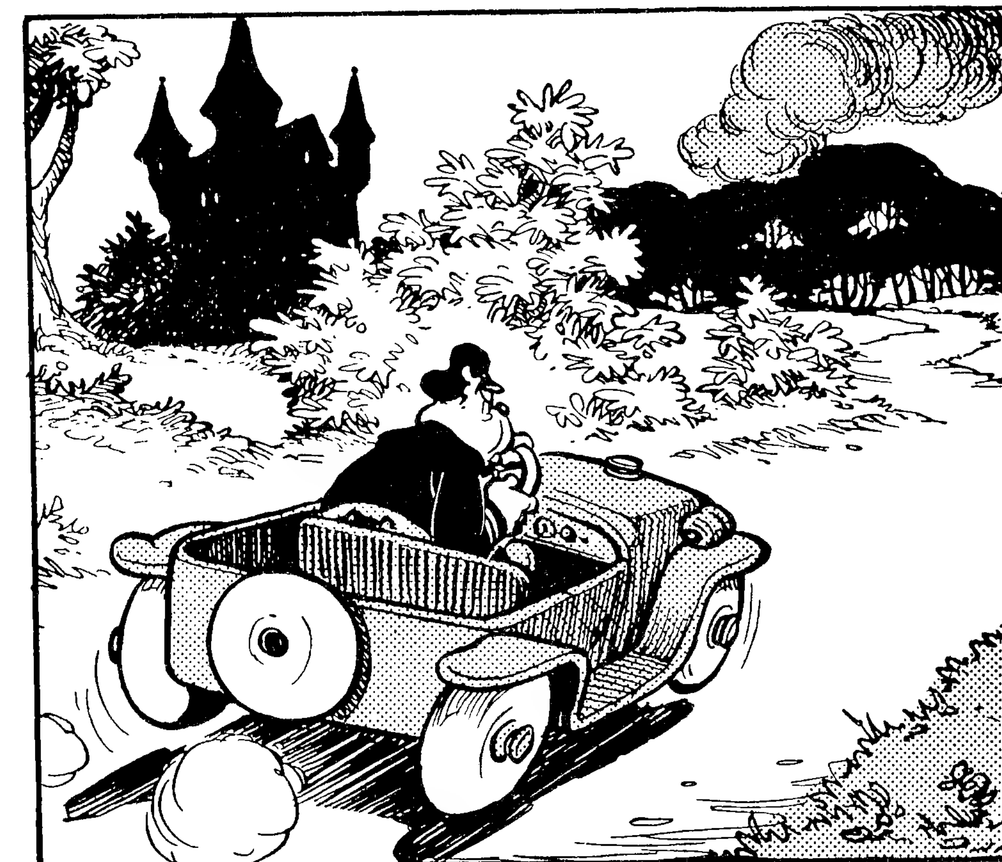

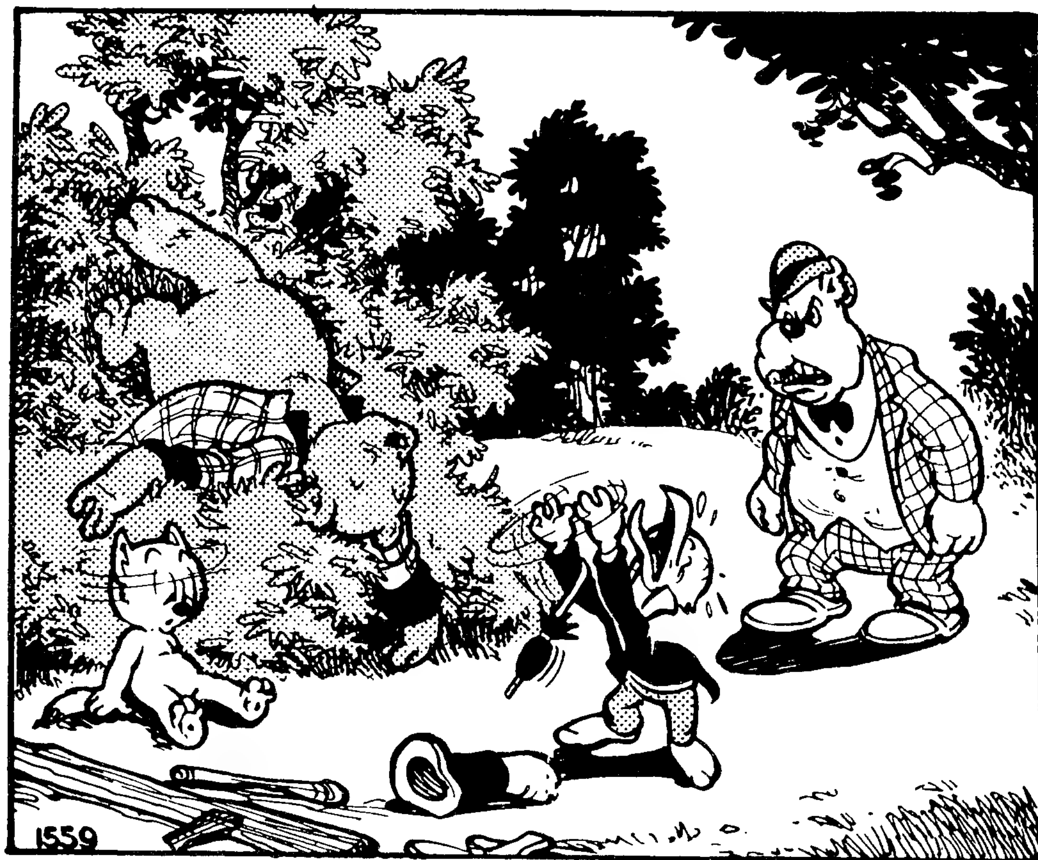
Tom Poes was er, na lang sjorren en trekken, in geslaagd heer Bommel bij de deur te krijgen. Hij begreep, dat de ontploffing nu ieder moment kon plaats grijpen en hij hijgde van inspanning. Een beetje hulp had hij op dat moment best kunnen gebruiken en de fout in de krijgslist van heer Ollie en zijn bediende Joost trad nu duidelijk aan het licht. Want inplaats van aan de wanhopige toestand van zijn heer te denken was de trouwe bediende druk in de weer met zijn kiektoestel. Geruisloos sloop hij door het struikgewas, stipt de regels van het fotograferen in acht nemend. Nadat hij de mislukte ontsteking door de heer Partenspeler op de gevoelige plaat had vastgelegd, trok hij zich een moment achter enig eikehakhout terug en draaide de film door.
'Nummer acht!' prevelde hij, een blik door het rode glaasje werpend. 'Een opname rest mij nog! Dat zal genoeg zijn, want ik vermoed, dat de volgende ontsteking een ontploffing zal veroorzaken! En dan is het bewijs wel overtuigend geleverd, als men mij toestaat!'
Hierop trad hij stil, doch uiterst snel achter een stammetje en stelde zijn lensje scherp op de heer Partenspeler.
Deze had de kraan inmiddels weer hersteld en vatte nu voor de tweede keer de drukknop.
'Daar gaat-ie dan weer, vriend Super!' riep hij met een kakelende lach en drukte op zijn toestel.
De uitwerking was verschrikkelijk! Met een knal, die mijlen in de omtrek de vensters deed springen, sprong de oude schaapskooi uit elkaar – een grote hoeveelheid rook en puin ontwikkelend.
'De misdaad is vastgelegd!' sprak Joost, snel draaiend. 'Heer Olivier zal tevreden zijn!'

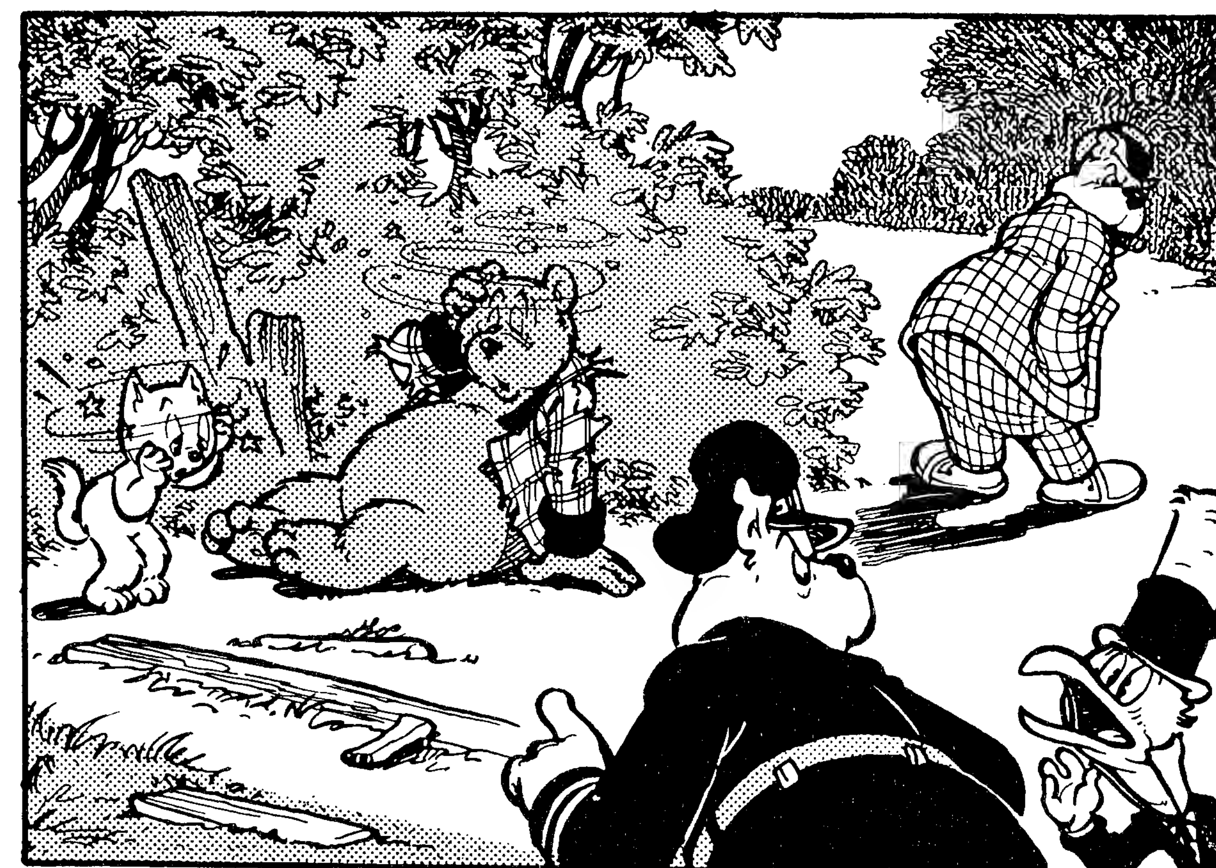

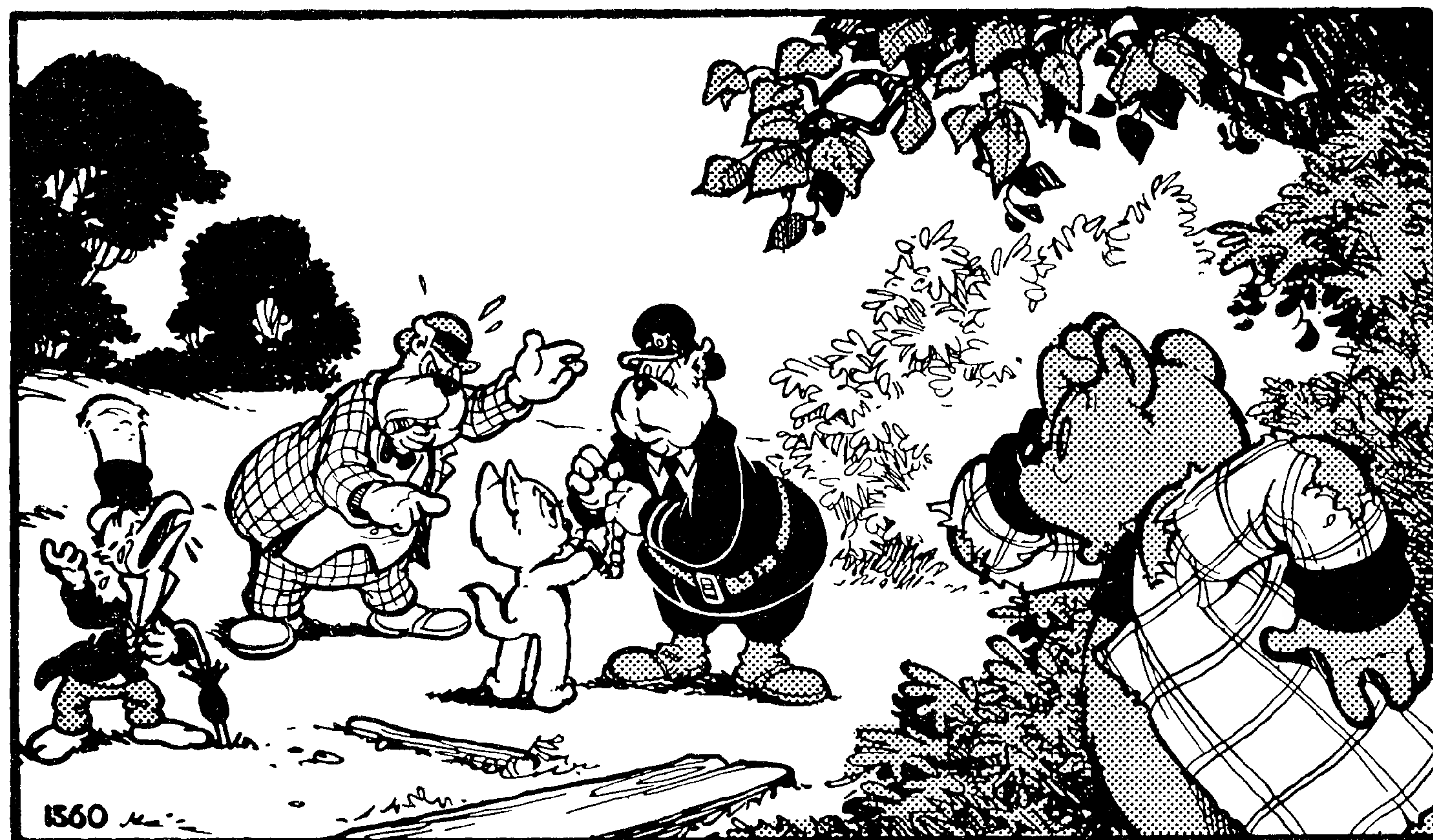
De oude schaapskooi was niet meer. Met een donderende knal was het gebouwtje temidden van smook en vlammen in flarden uiteengespat. En Tom Poes, die er net in geslaagd was om heer Bommel naar buiten te trekken toen de ontploffing plaats greep, werd door de geweldige luchtdruk de struiken in geslingerd. Heer Ollie trouwens ook, maar omdat die nog steeds bewusteloos was, merkte hij er niets van, zodat dat niet veel verschil maakte. Daar lagen ze dus allebei onder het dichte bladerdak, terwijl de planken en splinters van de ongelukkige schuur over hen heen gierden.
De beide schurken Super en Partenspeler echter dachten niets anders, dan dat heer Ollie in het centrum van de ramp geweest was. En daarom spoedden ze zich opgewekt naar de plaats der ontploffing, om zeker te zijn dat hun werk vrucht had gedragen.
Intussen snelde de trouwe bediende Joost – onder dekking van de bomen – naar slot Bommelstein om zijn foto's te gaan ontwikkelen. Zózeer was hij daarvan vervuld, dat hij zich geen ogenblik afvroeg wat er van zijn heer geworden zou zijn. (Dat kwam pas, toen hij op de bestemde tijd de thee opdiende en heer Bommel niet thuis trof – doch dat is een ander verhaal.)
En terwijl iedereen dus druk in de weer was, reed commissaris Bulle Bas in zijn politie-jeep door het landschap, genietend van zon en vogels, totdat hij gestoord werd door een vale rookwolk. Die steeg langzaam uit een boomgroepje aan de horizon omhoog en zag er uit of zij daar niet hoorde. Toen herinnerde de scherpzinnige politiebeambte zich een knal, die hij enige minuten tevoren had waargenomen en een grimmige trek verscheen op zijn verweerd gelaat.
'Daar is iets niet in orde!' prevelde hij, krachtig gas gevend.

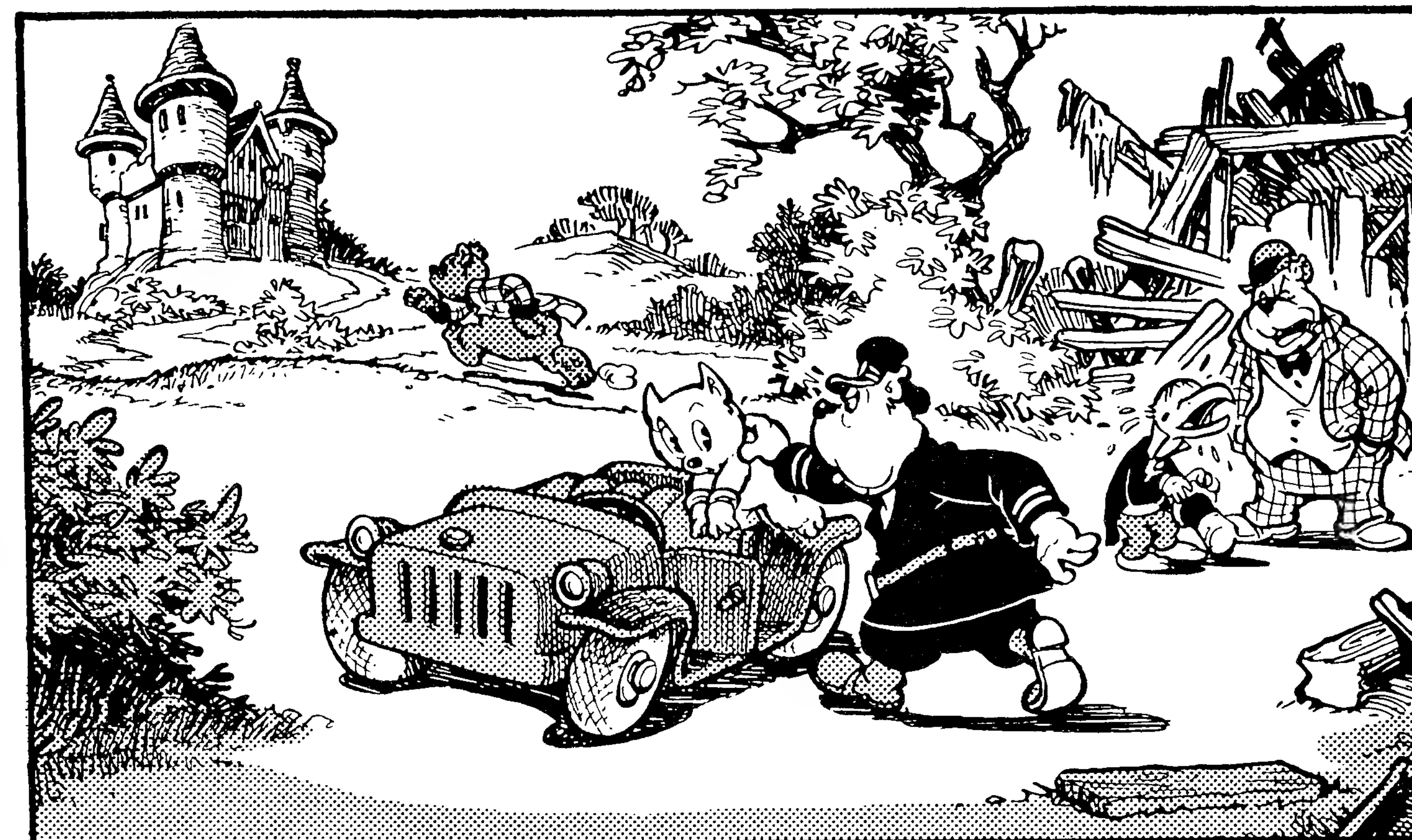

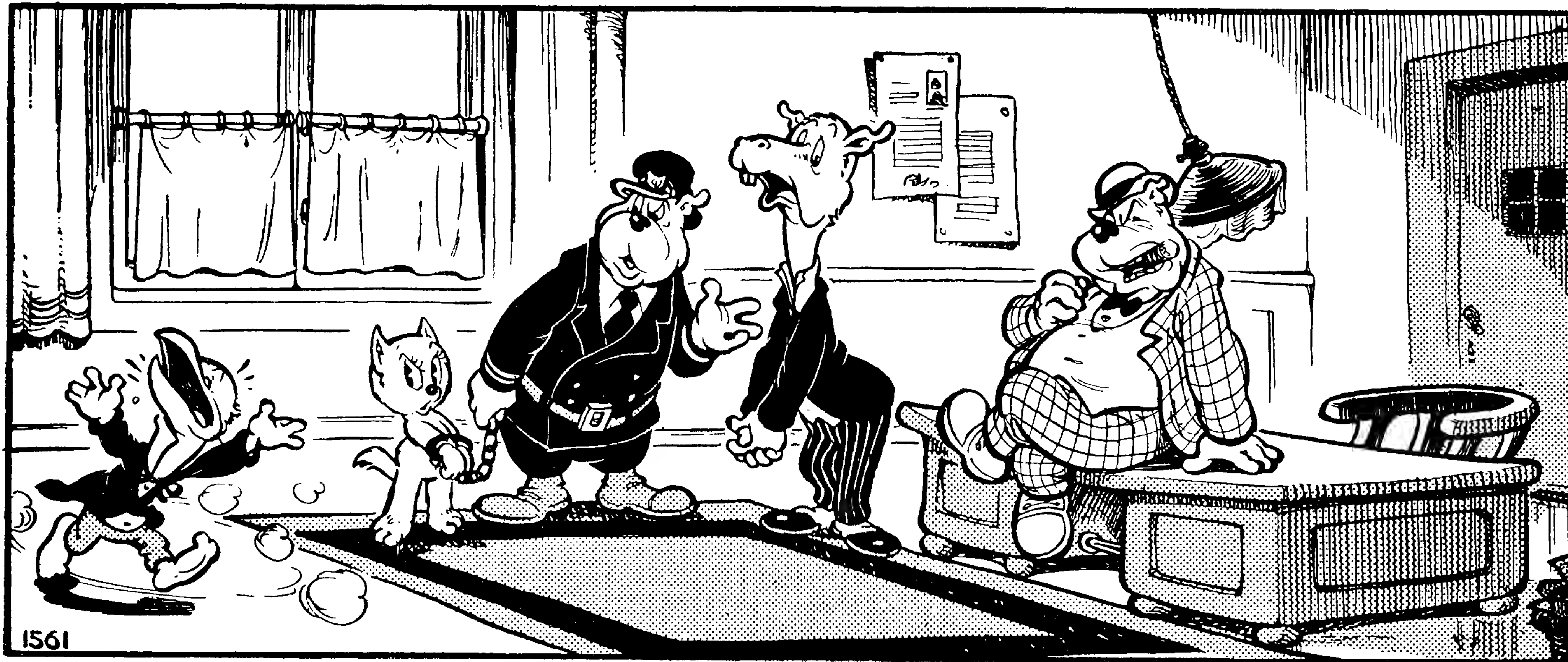
De heer Partenspeler snelde blij en opgewekt naar de plek, waar de oude schaapskooi sinds jaar en dag had gestaan. Met voldoening stelde hij vast, dat er geen spoor van het gebouwtje overgebleven was en hij wilde zich net met een luimige opmerking tot zijn vriend Super wenden, toen hij merkte, dat die zich, grommend van ingehouden woede, over een bewegingloze figuur gebogen had.
'Maar dat is Bommel!' riep Partenspeler, de armen ten hemel heffend. 'Daar ligt die nutteloze figuur! Daar ligt die Bommel alsof er niets gebeurd is! Daarvoor hebben wij gewerkt en gezwoegd, daarvoor hebben wij plannen gemaakt en zorgen gehad! En daar ligt hij, ons het brood uit de mond stotend. Weer is alles voor niets geweest! Ach! Ik arme wees! Zal ik dan altijd door het ongeluk worden achtervolgd?!'
'Het is allemaal zijn schuld!' gromde Super woest, op Tom Poes wijzend. 'Die lummel heeft op de een of andere manier weten te ontsnappen en is ons weer te slim af geweest. Maar ik heb er genoeg van! Waar is mijn mes?'
Op dat moment drong commissaris Bulle Bas met forse bewegingen door het struweel en hij stelde zich in het midden van het toneeltje op.
'Wat betekent dit allemaal?' snauwde hij.
Bul Super trok zich snel op de achtergrond terug, doch de heer Partenspeler veranderde plotseling van houding.
'Ach, commissaris!' riep hij schreiend. 'Nu ziet u het eens! Mijn pleegkind heeft zijn weldoener, heer Bommel naar deze schaapskooi gelokt! Hij heeft getracht om hem door dynamiet om het leven te brengen! En alleen doordat ik snel ter plaatse was heb ik het ergste kunnen voorkomen. Weliswaar is het historische gebouwtje vernield, maar de goede heer Bommel leeft nog. Ach, wat moet er van zo'n bengel terecht komen! Nee, commissaris, de opvoeding van dit arme, ontspoorde knaapje gaat boven mijn krachten! De gevangenis is de enige plaats voor hem!'

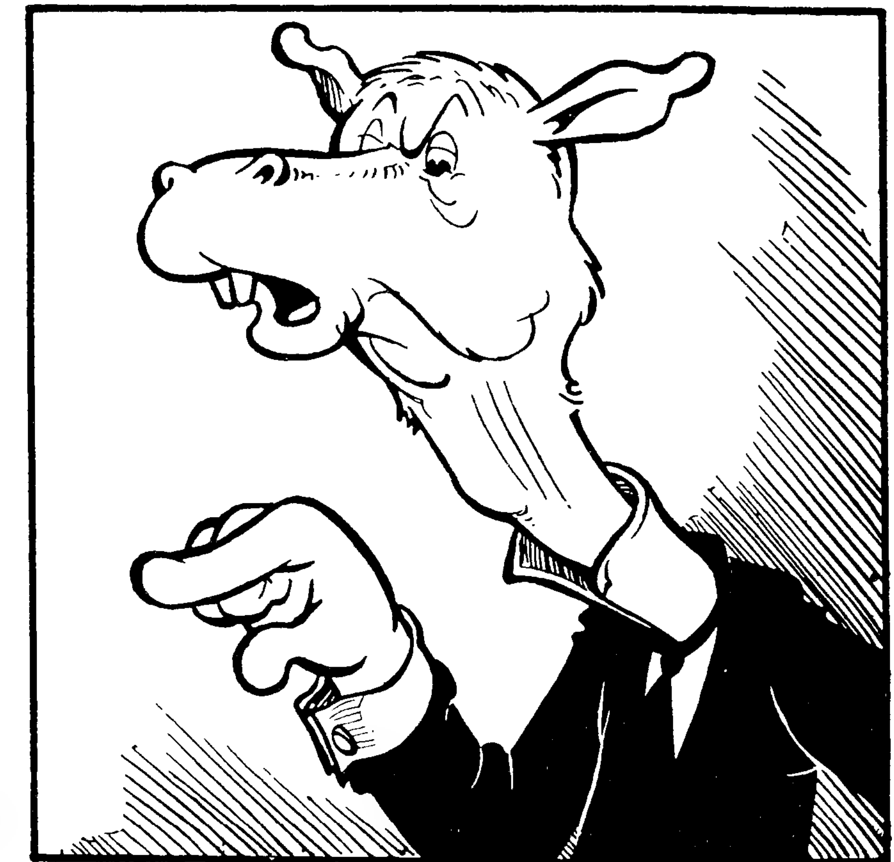

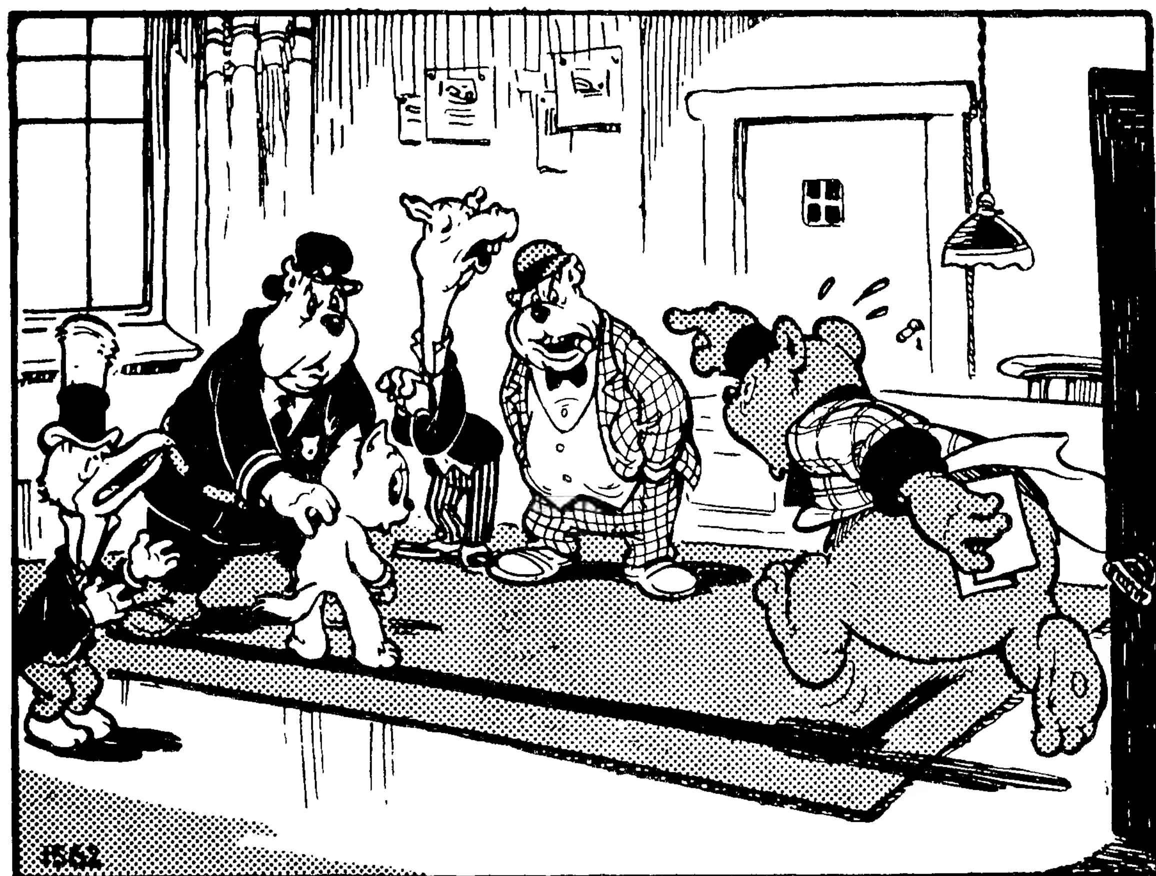
Heer Bommel kwam langzaam weer bij. Hij sloeg kreunend de ogen op en richtte zich wat overeind, zacht over zijn gekwetste schedel wrijvend.
'W-waar ben ik?' vroeg hij met gebroken stem. Doch toen viel zijn blik op een vreemd toneel. De commissaris van politie Bulle Bas stond met getrokken handboeien bij Tom Poes, terwijl de heer Partenspeler zich jammerend over zijn pleegkind beklaagde.
'Heus waar, commissaris!' riep hij huilend. 'Het ventje heeft zich niet ontzien om deze mooie, oude schaapskooi in de lucht te laten vliegen, terwijl mijn weldoener, Bommel, er in zat!'
'Dat klopt!' riep Bul Super, nadertredend. 'Met mijn eigen ogen heb ik hem op de knop van het dynamiet zien drukken! En als deze heer Partenspeler die dikke Bommel niet uit de schuur had getrokken, zou hij er nu niet meer zijn!'

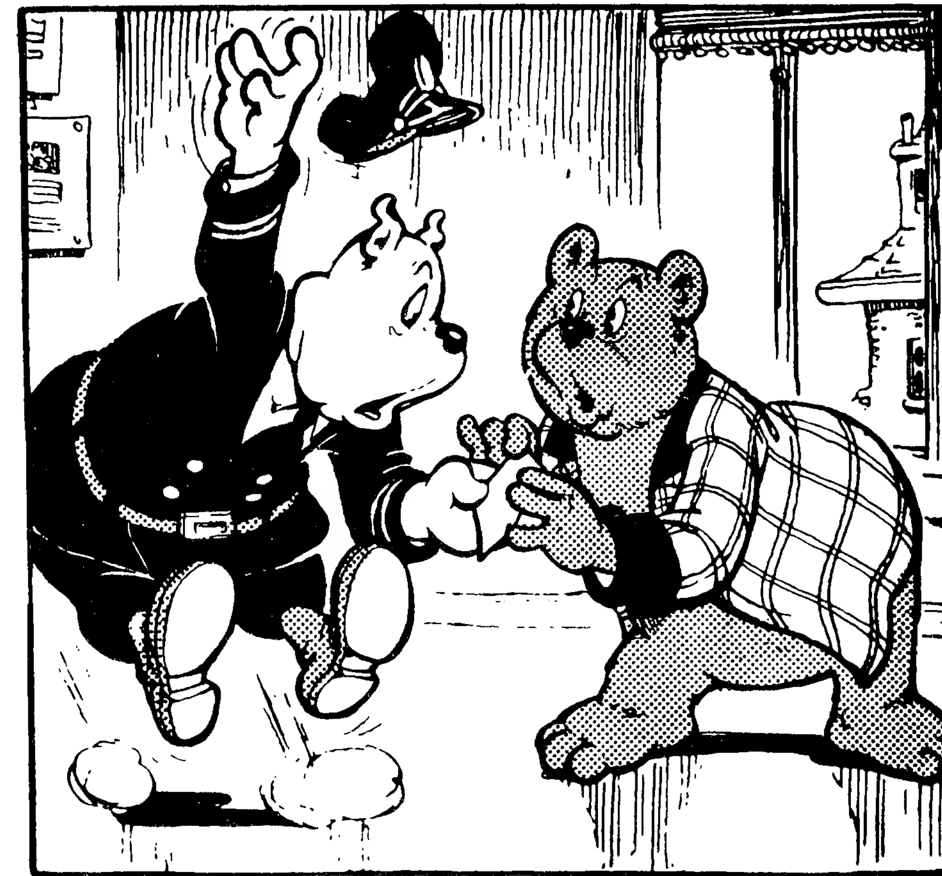
'Ik weet genoeg!' gromde de politiechef, Tom Poes de handboeien aanschuivend. 'Mee naar het bureau! Allemaal! Ik ga een proces-verbaal maken, dat klinkt als een klok. En jou, Tom Poes, arresteer ik, als verdacht van poging tot moord en vernietiging van andermans eigendom!'
Heer Ollie had enige tijd versuft staan toekijken, terwijl hij probeerde de betekenis van het geziene te verwerken. Heel langzaam begon hij zich te herinneren, wat er gebeurd was en zo kwam hem opeens zijn afspraak met de bediende Joost in de gedachte. Met een rauwe kreet brak hij zich door het struikgewas en snelde Bommelstein-waarts zonder te proberen de commissaris tot andere gedachten te brengen. Partenspeler keek hem hoofdschuddend na.
'Die arme heer Olivier!' riep hij schreiend uit. 'Dit alles is te veel voor hem geweest!'

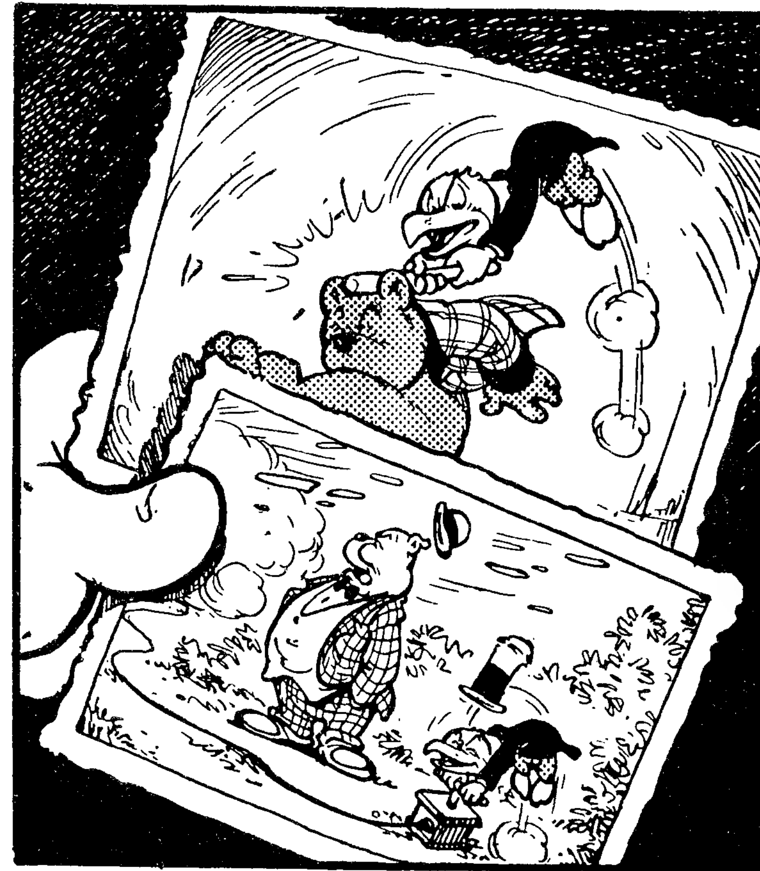
Commissaris Bulle Bas laadde met grote voortvarendheid iedereen in zijn politiejeep en reed stadwaarts om zijn proces-verbaal te gaan opmaken. Toen hij de verdachte en de getuigen het politiebureau binnendreef, werd hij opgewacht door de voorzitter van de voogdijraad. De heer Zielknijper, die geruchten had gehoord over het schandelijk gedrag van Tom Poes, wilde zich persoonlijk op de hoogte stellen en trof het nu dus bijzonder.
Geschokt bezag hij de wenende Partenspeler en de boeien om de polsen van diens pleegkind om zich daarna tot de politiechef te wenden.
'Wat betekent dit?' vroeg hij op droeve toon.
'Deze schurk heeft een schaapskooi opgeblazen!' gromde de getuige Super. 'Ik heb het zelf gezien!'
'Ja, en heer Bommel, zijn erflater, zat er in!' jammerde de voogd Partenspeler. 'Met levensgevaar heb ik die arme heer er uit getrokken!'
'Het is triest!' sprak de heer Zielknijper, terwijl hij Tom Poes met afgrijzen bezag. 'Aan dit jongske is geen goed te doen! Nòch de liefde van zijn voogd, nòch de zorgen van een welmenende voogdijraad...'
'Nòch de goede opvoeding van zijn pleegvader!' vulde Super aan.
'Het is alles boter aan de galg!' hernam de voogdijraad-president.
'Het zijn allemaal leugens!' riep Tom Poes. 'Deze twee schurken hebben het zèlf gedaan! Ze zijn op het geld van heer Bommel uit!'
'Dat is het droeve toppunt!' kreet de heer Zielknijper. 'Deze bengel ontziet zich niet een paar oppassende en voorbeeldige burgers vals te beschuldigen! Nu rest ons slechts om harde doch rechtvaardige maatregelen te nemen. Voor deze gewetenloze rest nog slechts de gevangenis of het rasphuis!'

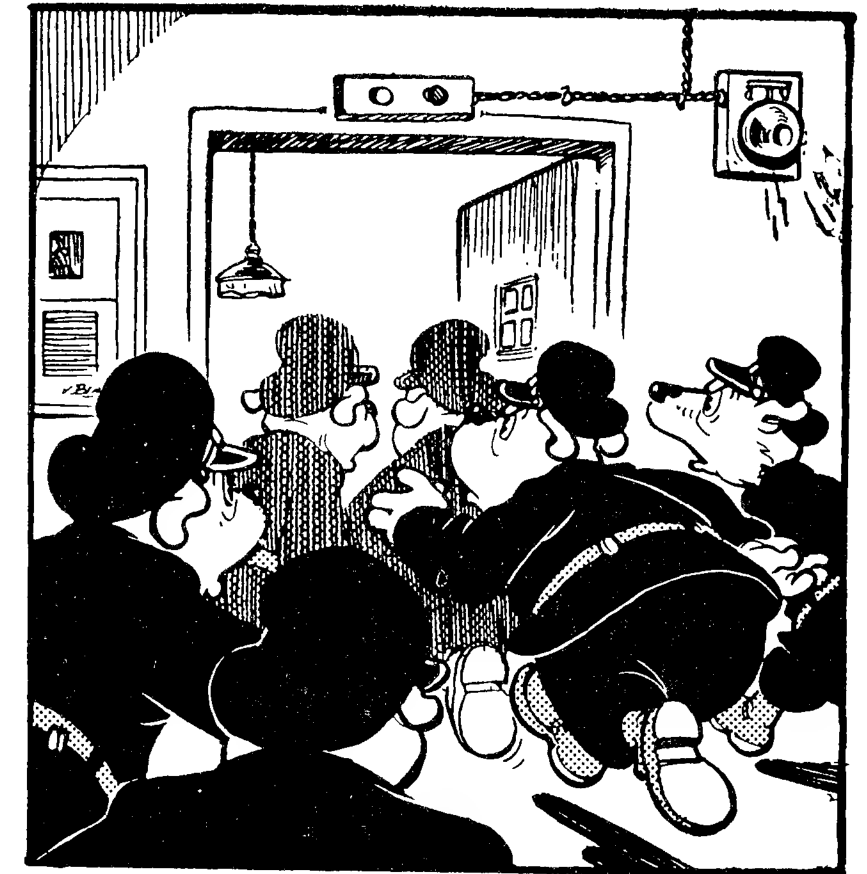

Het zag er dus werkelijk niet al te best uit voor Tom Poes en het had er veel van, dat het kwaad in dit geval zou zegevieren. Doch toen de nood het hoogst was en commissaris Bulle Bas reeds zijn vulpen had losgeschroefd om een verpletterend verbaal te gaan schrijven, werd de deur van het kantoor opengerukt en snelde heer Bommel naar binnen.
'Wat moet dat?' vroeg de politiechef streng. 'Ziet u niet, dat ik bezig ben? Dienstzaken, belangrijke dienstzaken...'
'Ach wat?' riep heer Ollie honend, 'je verdient dat een heer je in stofdelen uit elkaar blaast! Je betekent niets! Wanneer in deze stad geen Bommel woonde, zag het er droevig uit! De boeven verdringen zich op je bureau! Bah! Moet ik dan altijd alles zèlf doen?'
'Boeven?' vroeg de heer Zielknijper op hoge toon. 'Wie bedoelt u, m'n goede man?'
'Ik ben je goede man niet!' riep heer Ollie driftig. 'En ik bedoel die Partenspeler en die Super! Die schurken plegen de ene moordaanslag na de andere, terwijl jij met de commissaris domino speelt!'
De voorzitter van de voogdijraad sloeg een arm om de schouder van Bul Super. 'Hoe in-grof!' sprak hij. 'Mag dat maar zo, commissaris? Een oppassender pleegvader moet nog gevonden worden en ik duld niet, dat hij in het openbaar beledigd wordt!'
'Hoor eens, Bommel!' zei de commissaris. 'Je zult die beschuldigingen waar moeten maken – anders reken ik je in wegens smaad!'
'Hier!' zei heer Ollie plechtig en hij drukte de politieambtenaar enige foto's in de hand.
Nu greep er een grote verandering in diens verweerde trekken plaats. Met open mond bestaarde hij enige tijd de kiekjes en daarna sprong hij overeind, roepend: 'Sluit de uitgangen! Niemand de deur uit!'

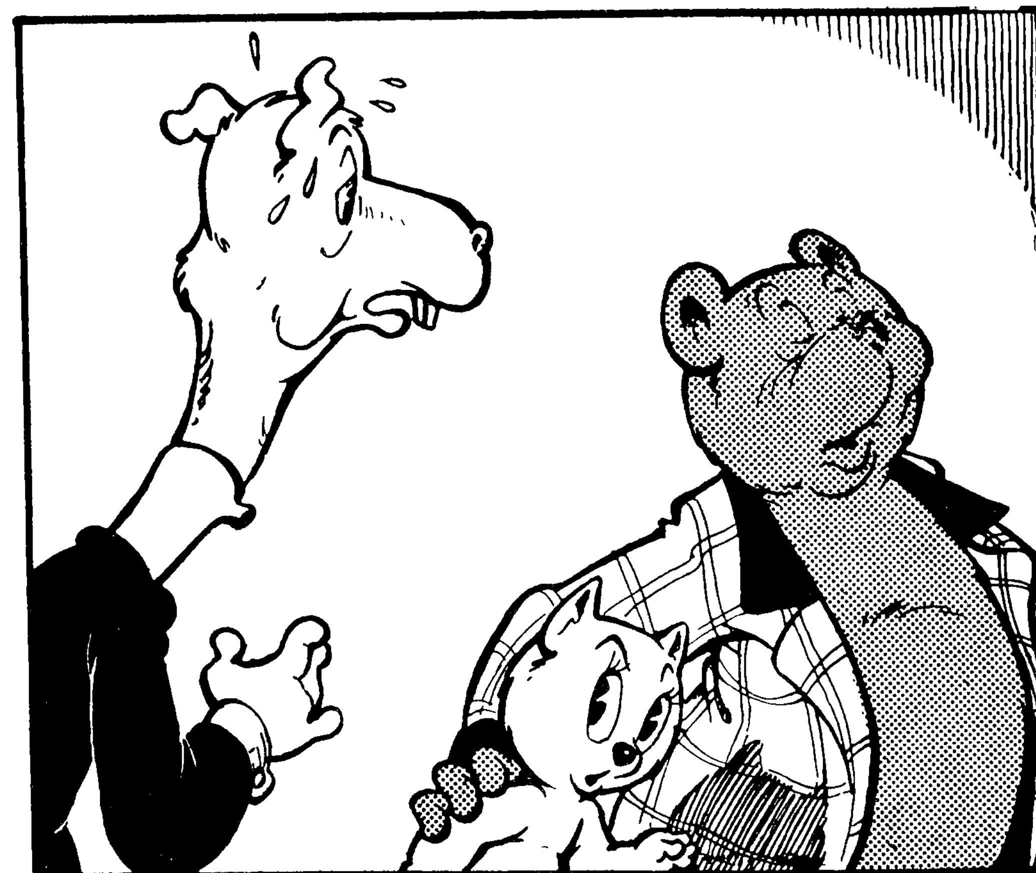

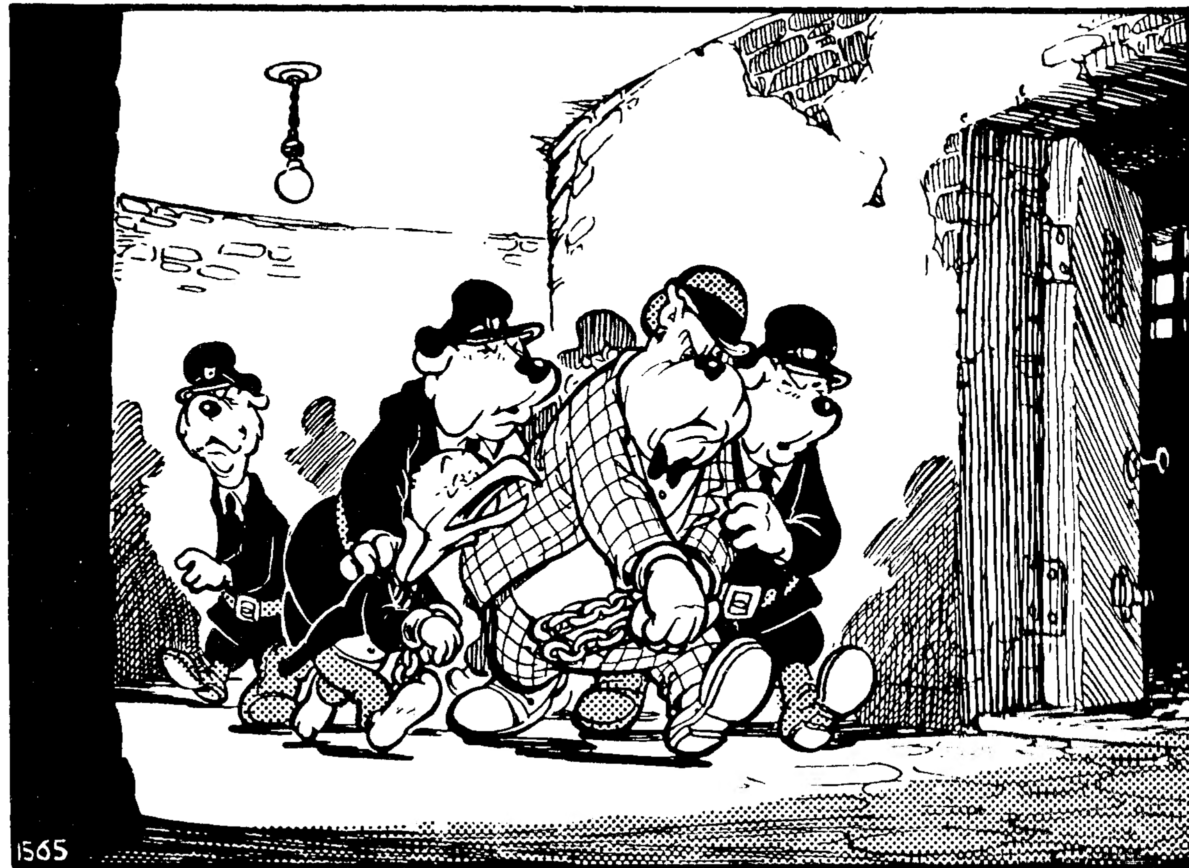
'Deze foto's', sprak heer Bommel, 'zijn genomen door mijn bediende Joost. U kunt er op zien, hoe die Partenspeler mij met een knuppel op het hoofd heeft geslagen, zodat zelfs ik, een Bommel, het bewustzijn verloor. En hier ziet u, hoe die bandieten de oude schuur hebben opgeblazen, waar ik weerloos in lag!'
'Allemaal leugens!' tierde de heer Partenspeler en Bul Super snauwde: 'Hoe komt het dan, dat je hier staat, terwijl je in de lucht gevlogen bent?'
'Tom Poes heeft mij op het laatste moment naar buiten gesleept,' zei heer Ollie. 'Ik geef toe, dat de jonge vriend soms goede invallen heeft! Ach ja, de omgang met een Bommel laat zijn sporen na!'
'Geloof die foto's niet!' snauwde Bul Super.
'Het zijn truc-kiekjes!' jammerde de heer Partenspeler.

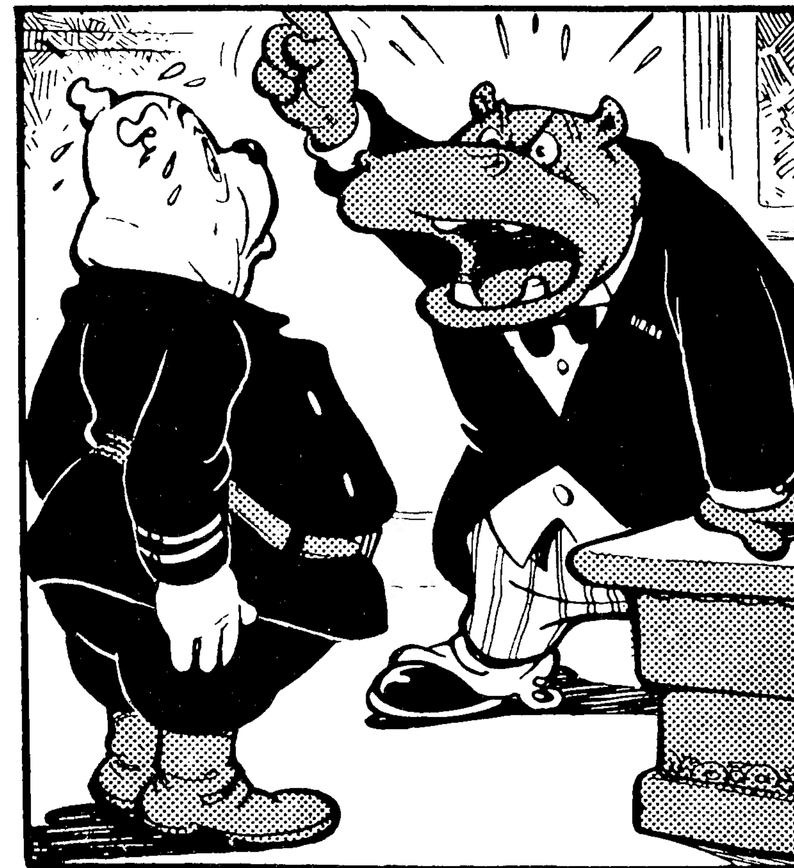
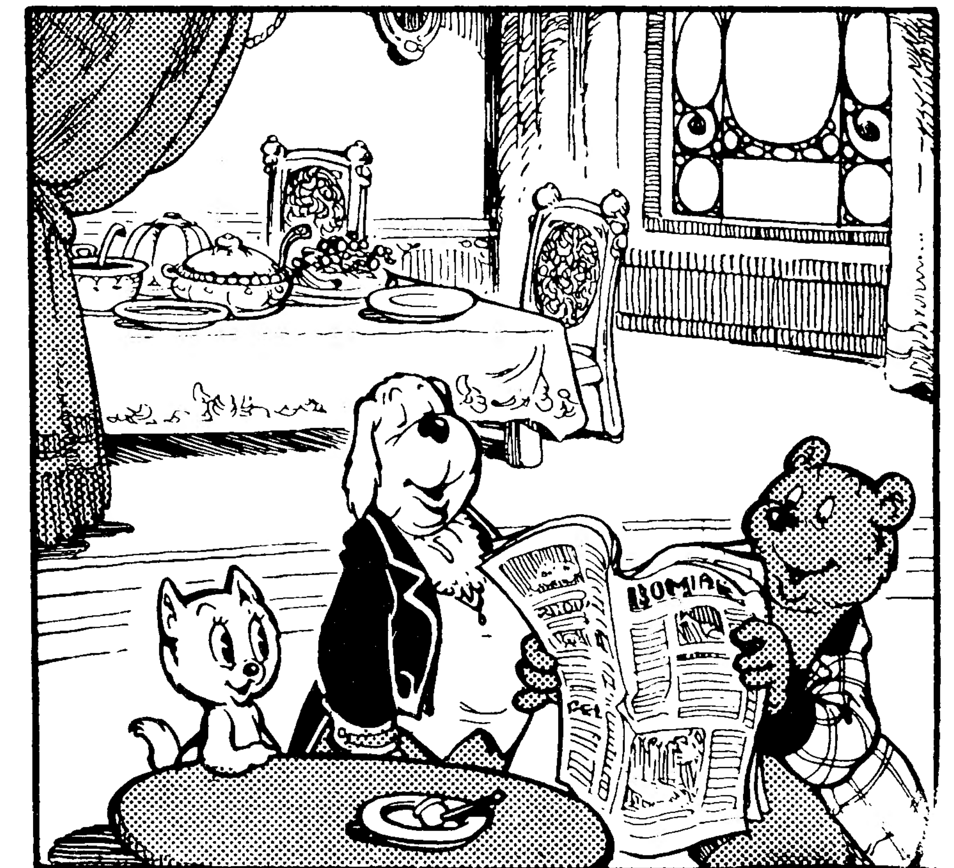
'Dit kan immers niet waar zijn!' kreet de voorzitter van de voogdijraad. 'Waar moet het heen, wanneer zelfs een voogd en een pleegvader niet te vertrouwen zijn? Dit is immers onmogelijk?'
Doch commissaris Bulle Bas luisterde naar niemand. Toen hij lang genoeg naar de prentjes gekeken had, drukte hij zó hard op een knop, dat deze door de tafel verdween en het bellen op straat hoorbaar was. Hierop grepen alle in het gebouw aanwezige agenten hun holsters en snelden naar het bureau van de commissaris. In massa's dromden ze door de deur naar binnen en vulden het vertrek geheel. Daar heerste nu een grote verwarring, dat valt te begrijpen. Boven het stampen van laarzen en het geroep van stemmen viel nog slechts het huilen van de heer Partenspeler te onderscheiden. De gewetenloze slechtaard begreep, dat het gedaan was met zijn hoge sprongen...

Nu was er niets meer aan te doen. Noch Partenspeler met zijn geslepen uitvluchtjes, nòch Super met zijn grof gescheld kon de kiekjes van heer Bommel wegpraten.
'Dit lijkt me een overtuigend bewijs!' zei de commissaris, die persoonlijk het boeien van de schurken leidde. 'Ik heb nog zelden iemand zó sprekend op een foto zien staan als dit zaakwaarnemertje. En het slaan met de ploertendoder is héél mooi overgekomen. Een knap stukje vakwerk, dat moet gezegd worden! Men kan zien, dat fotograferen toch ook kunst kan zijn!'
'Ja, ja!' zei heer Ollie uit de hoogte. 'U kunt nu gemakkelijk praten, commissaris. Het moeilijke werk is voor u gedaan, terwijl u uw plicht verzaakte en een paar boeven de hand boven het hoofd hield, als u begrijpt wat ik bedoel!'
'Ahum!' begon de politiechef, doch hij werd in de rede gevallen door de heer Zielknijper, de voorzitter van de voogdijraad. Deze had zich reeds enige tijd, onder smartelijk gemompel, de haren uit het hoofd staan rukken, doch nu werd het hem te veel.
'Wat nu?' kreet hij. 'Wat moet er nu van mij worden? Wat moet er terecht komen van het pleegvaderwezen in deze stad? Wat moet er gebeuren met de arme voogdijraadjeugd, nu de heer Super er niet meer is? En wat zullen de kranten er over schrijven? Wat zal men zeggen?'
'Niet veel bijzonders!' zei heer Bommel, die zich met Tom Poes een weg naar de uitgang baande. 'Kranten schrijven nu eenmaal niet graag over het pleegvader-wezen. En er is een Bommel nodig om de vinger op misstanden te leggen, dat is bekend, wat jij, Tom Poes?'
'Misschien heeft hij gelijk!' mompelde Zielknijper, hem nakijkend. 'Er is dan nog hoop voor mij – want geen weldenkend iemand zal deze dikke windbuil ernstig nemen!'

Zo zijn we dan genaderd tot het einde van deze ware geschiedenis en wat er nog verteld moet worden is vlug gedaan.
De beide schurken Partenspeler en Super werden door een sterke politiemacht naar de cellen geleid en het is wel zeker, dat ze tot zware gevangenisstraffen zullen worden veroordeeld. De foto's, die heer Ollie overlegde, liegen er nu eenmaal niet om.
De voortvarende commissaris van politie, Bulle Bas, werd intussen bij de burgemeester ontboden.
'Ik heb gehoord, dat je die zaak van de Partenspeler aardig verknoeid hebt, Bas!' sprak de heer Dickerdack streng.
'U moet zich vergissen, burgemeester!' zei de politiechef. 'De schurk is bereids gearresteerd en bevindt zich in voorarrest – evenals zijn medeplichtige, Super!'
'Ja, ja!' riep de eerste burger. 'Ik ken dat! Ik heb de hele geschiedenis met belangstelling gadegeslagen! Ik heb gemerkt, dat je steeds op het verkeerde spoor was en dat het slachtoffer zelf je de bewijzen heeft gegeven! Ja, ja, het is triest, Bas! Ik overweeg om je weg te laten promoveren!'
Terwijl de arme commissaris op deze en dergelijke wijze een scherpe terechtwijzing ontving, ontvouwde heer Bommel op Bommelstein zijn krant.
'Ik lees hier iets aardigs!' zei hij glimlachend. 'De voorzitter van de voogdijraad te dezer stede, de heer Zielknijper, is op de meest eervolle wijze van zijn ambt ontslagen en met pensioen gegaan. Voor de vele en belangrijke diensten aan de stad bewezen, is hij benoemd tot ereburger van Rommeldam. Nu, daar kan hij het mee doen! Dat zal een les zijn voor iedere sukkel van zijn soort! Men kan een heer en een Bommel nu eenmaal niet ongestraft de voet dwars zetten! Het recht zegeviert altijd!'
'Excuseer, heer Olivier!' sprak de trouwe bediende Joost, 'de maaltijd is opgediend, met uw welnemen!'

MV

5 *De Drakenburcht*
6 *Het Verdwijneiland*
7 *De Reuzenvogel*
8 *De rare uitvinding*
9 *Het eiland van Grim, Gram en Grom*
10 *De zieke hertog*
11 *Het monster-ei*
12 *Kaspar de draak*
13 *De laatste Markies van Carabas*

MV

14 *Het land van de blikken mannen*
15 *De betoverde spiegel*
16 *De Bergmensen*
17 *Het geheim van het Noorderlicht*
20 *Tom Poes ontmoet een oude bekende*
21 *De Superfilm-onderneming*
22 *De Meester-Schilder*
23 *De Chinese Waaier*
24 *De wonderdokter*
25 *De watergeest*

MV

26 *De talisman*
27 *De nieuwe ijstijd*
28 *Het monster van Loch-Ness*
29 *De geheimzinnige sleutel*
30 *De grootgroeiers*
31 *De zeeslang*
32 *Heer Bommel stuit de vooruitgang*
33 *De Pier-race*
34 *Het vibreerputje*
35 *Solfertje*
36 *Horror de Ademloze*
37 *De betoverde prinses*

MV

38 *Kwetal de breinbaas*
39 *Het Lijm-Teem*
40 *De Volvetters*
41 *Het Wegwerk*
42 *Eh... dinges*
43 *De Partij van de Blijheid*
44 *Mom Bakkesz*
45 *De kneep van Knipmenis*
46 *De geheimzinnige gaper*
47 *De Partenspeler*
48 *Het wroegwezen*
49 *De Schoonschijners*
50 *De gebroeders Weeromstuit*

In deze serie verschijnen:

MV 5 *De Drakenburcht*
MV 16 *De Bergmensen*

MV 6 *Het Verdwijneiland*
MV 17 *Het geheim van het Noorderlicht*

MV 7 *De Reuzenvogel*
MV 22 *De Meester-Schilder*

MV 9 *Het eiland van Grim, Gram en Grom*
MV 13 *De laatste Markies van Carabas*

MV 10 *De zieke hertog*
MV 21 *De Superfilm-onderneming*

MV 8 *De rare uitvinding*
MV 14 *Het land van de blikken mannen*

MV 26 *De talisman*
MV 31 *De zeeslang*

MV 11 *Het monster-ei*
MV 15 *De betoverde spiegel*

MV 12 *Kaspar de draak*
MV 29 *De geheimzinnige sleutel*

MV 27 *De nieuwe ijstijd*
MV 30 *De grootgroeiers*

MV 20 *Tom Poes ontmoet een oude bekende*
MV 33 *De Pier-race*

MV 23 *De Chinese Waaier*
MV 24 *De wonderdokter*

MV 25 *De watergeest*
MV 38 *Kwetal de breinbaas*

MV 28 *Het monster van Loch-Ness*
MV 43 *De Partij van de Blijheid*

MV 32 *Heer Bommel stuit de vooruitgang*
MV 44 *Mom Bakkesz*

MV 34 *Het vibreerputje*
MV 46 *De geheimzinnige gaper*

MV 35 *Solfertje*
MV 48 *Het wroegwezen*

MV 36 *Horror de Ademloze*
MV 45 *De kneep van Knipmenis*

MV 39 *Het Lijm-Teem*
MV 47 *De Partenspeler*

MV 41 *Het Wegwerk*
MV 42 *Eh... dinges*

MV 40 *De Volvetters*
MV 49 *De Schoonschijners*

MV 37 *De betoverde prinses*
MV 50 *De gebroeders Weeromstuit*

Deze deeltjes zijn geautoriseerde uitgaven, waarbij rechtstreeks van de oorspronkelijke tekeningen werd gereproduceerd. De teksten werden aan de hand van de krantenstrips opnieuw gezet.